

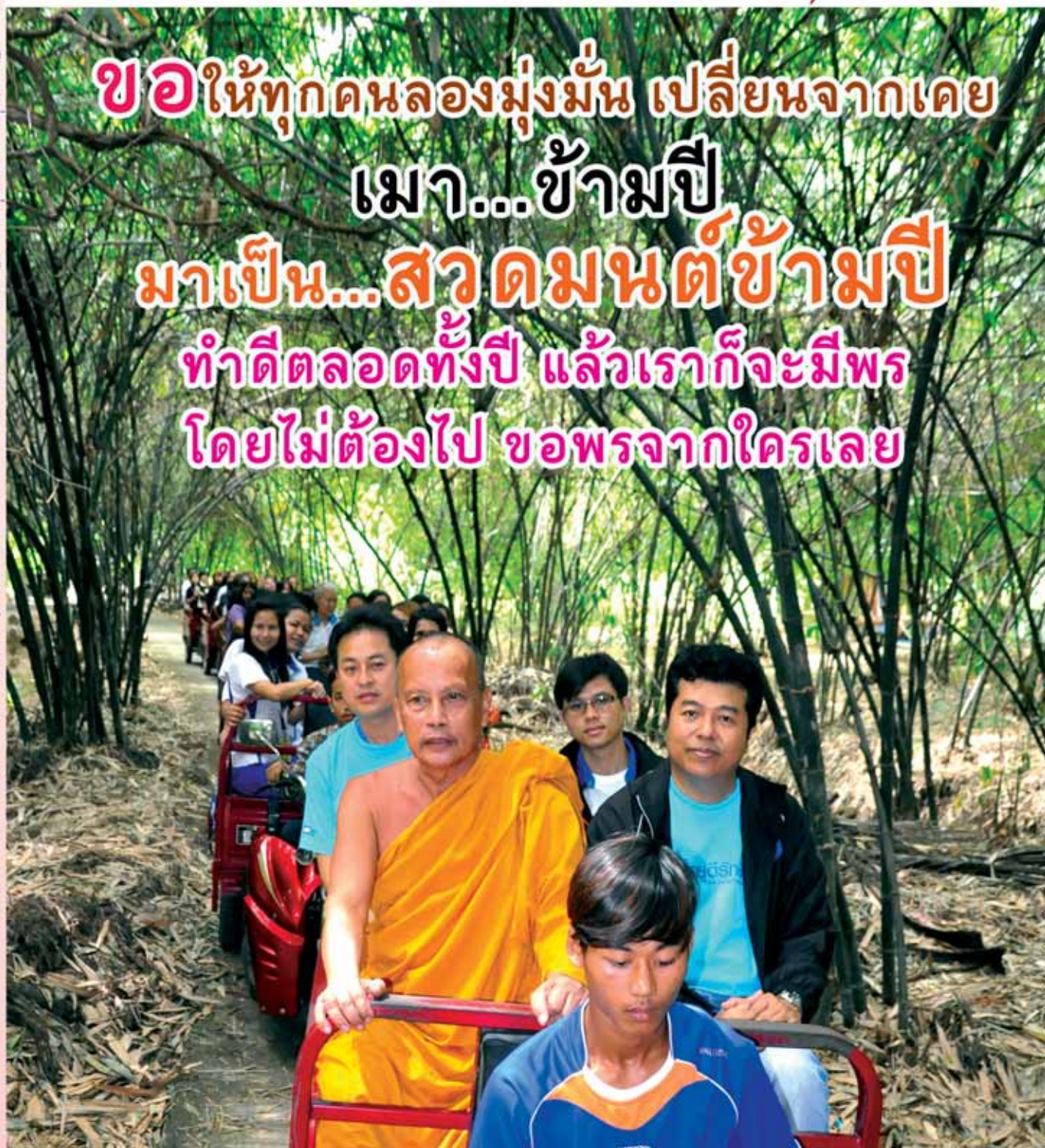

מרתה

Kanlayano Journal

ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๒๕ เดือนธันวาคม (๒๕๕๘)-มกราคม-กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

ขอให้ทุกคนลองมุ่งมั่น เปลี่ยนจากเคย
เมา...ข้ามปี
มาเป็น...สวดมนต์ข้ามปี
ทำดีตลอดทั้งปี แล้วเราก็จะมีพร
โดยไม่ต้องไป ขอพรจากใครเลย

กตยาโบหรือบเบล่บ

มหาโชบ

ไอ้ดี ใครมานั่งอยู่ตรงนั้น?

ช่างรับเหมา
เอาเงินมาบริจาคครับ

หน้าตาคุ้นๆ ใช่มั้ยที่เคยมาจ้างงาน
สร้างอนุสาวรีย์ถุกกล้วยแขกกรีปเล่า?

ใช่ครับ

เป็นคนดี ใจบุญจริงๆ..
เอ็งเอากระเช้าผลไม้เนี่ย
ไปขอบคุณเขาซะ

ผมว่าไม่ต้องก็ได้ครับ

ทำไม?

เงินที่เอามาบริจาค
ก็มาจาก "ค่าหัวคิว"
สร้างอนุสาวรีย์ถุกกล้วยแขก
ของหลวงพ่อนั้นแหละครับ!

ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๒๕ เดือนธันวาคม (๒๕๕๘)-มกราคม-กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ

มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์,	พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,
พระมหาสุชาติ เกตุธมฺโม,	พระพิพัฒน์ สุทธิญาโณ,
คุณพรเทพ ประดับพลอย,	คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,
ดร.ชัตติยา ต่วงสำราญ,	ด.ต.สมใจ คำมูล,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณปิยวรรณ สายนัย,	คุณณัฏฐ์ เพือก่อง,
คุณศิริพร ชื่นครุฑ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อัมมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณฺณโสตุณี,	พระเรวัชชัย เตชฟโล,
คุณอนุชา ยอดบรรยง,	คุณฉัตรชัย รชตวิริยกุล,
คุณธนธรณ ต๊ะปัญญา,	คุณนิชากร โตนาดี,
คุณกชกรณ ราษฎร์อุดม,	คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโน

1. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
2. เพื่อส่งเสริมศีลธรรมจรรยาอันดีงาม
3. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
4. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิ-สวนแก้วและวัดสวนแก้ว
5. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโน (ติกัลยาโน) วัดสวนแก้ว
หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

Computer Graphics : ว.จิณฺณโสตุณี

เว็บไซต์ / อีเมล

www.kanlayano.org

Email : Kanlayano@yahoo.com

Kanlayano@gmail.com

พิมพ์ที่ ทางทุนส่วนจำกัดเอกฉัตร กราฟฟิค 99/1610 พิศาล-
โครงการ 8 แขวงสามเตา เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

บรรณาธิการ ชวนคุย

“น้ำเหวี่ยงกับน้ำมันต์

ใครมันจะแก้ไขความจนได้ดีกว่ากัน”

à-ÃÖ¹, ÄÄÄ à-È;ÒÀ»äËÁ<Øò¹²ÄÑ

ปีใหม่อย่างก้าวเข้ามาถึง กาลเวลาไม่เคยรอคอยใคร การทำความดีก็เช่นกัน ใครใส่ใจชวนขายก้าวไปในบุญ ชีวิตก็จะมีมั่นคงไปด้วยธรรม พร้อมทั้งจะเดินทางไปสู่ความมั่งคั่งทั้งภายในและภายนอก เทศกาลปีใหม่มาก็ ย่อมเป็นเครื่องเตือนสติสอนเราไม่ให้ตั้งอยู่ในความประมาท เพราะว่าเวลาเราสั้นลงเรื่อย ๆ

ดังนั้น เทศกาลปีใหม่นี้ จึงอยากฝากหลักคิดที่ว่า “ชีวิตเราจะถือศีล หรือจะถือสา” หากเลือกเอาถือศีล ชีวิตของเราก็จะพบความสุขทางใจได้ไม่ยาก แต่หากเลือกที่จะถือสา สภาพจิตใจก็จะทรุดโทรมเศร้าหมอง เพราะแม้ว่าจะไปถือโกรธไม่มีอารมณ์อยากดับทุกข์

ในส่วนของวารสารกัลยาณ ฉบับที่ 25 มีสาระเนื้อหาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยหลักธรรมคำสอนที่ชาวพุทธควรรู้ เพื่อที่จะได้จรรโลงพระพุทธานุสาได้อย่างมั่นคง เพราะว่าหนังสือธรรมะเป็นสื่อโดยตรงที่ชาวพุทธเข้าถึงได้อย่างไม่อ้อมค้อม ซึ่งแตกต่างจากวัตถุมงคลที่เป็นสื่อทางอ้อมในการสร้างศรัทธาก่อนในการเข้าถึงคำสอนได้

เพราะฉะนั้น สาระสำคัญของวารสารฉบับนี้ คณะกองบรรณาธิการได้นำเอาเทศนา ของหลวงพ่อยอดม ประกอบด้วย หลักพุทธธรรม ภาค 1-2, ฤทธิ์ ภาค 2 ฯลฯ พร้อมกับบทความธรรมะจากท่านผู้รู้หลายท่านนำมาตีพิมพ์ เพื่อที่จะให้สมาชิกร่วมโพธิ์แก้วหรือประชาชนทั่วไปได้ศึกษาเรียนรู้ธรรมะได้ถูกต้องและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

สุดท้าย ขอให้ทุกท่านมีความสุขและได้รับผลแห่งความสุขจากการได้อ่านในครั้งนี้ และอนุโมทนาบุญกับท่านที่ร่วมปัจจัยพิมพ์วารสารกัลยาณฉบับนี้ จนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทุกประการ พบกันใหม่ฉบับหน้าครับ.

อัมมมยตา...

ความรัก ของอวิชชา

- มีชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อยู่ด้วยกัน
คนรักกัน ลิงนั้น เป็นหนักหนา
ลิงรักกัน คนจิต เต็มอตรา
ทั้งสองรา รักกัน นั้นเกินดู
- มาวันหนึ่ง คนนั้น นอนหลับไป
แมลงวัน มาไต่ ทักกห
ลิงคิดว่า ไอนี้ยวน กวนเพื่อนก
จะต้องบู ให้มันตาย อ้ายอปรีย
- ฉวยต้นไม้ มาเงื้อ ขึ้นสองมือ
ฟาดลงไป เต็มต้อ แมลงวันหนี
ฝ่ายเพื่อนรัก ดันชัก ไปหลายที
ดูเถิดนี้ ความรัก ของอวิชชา ๆ

5 **หลักพุทธธรรม ภาค 1**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

25 **หลักพุทธธรรม ภาค 2**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

39 **“ฤทธิ์ ภาค 2”**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

67 **สฎีปพิเศษ : ข้อคิด**

สะกิดธรรม **“หมดตัว หมดบุญ”**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

68 **ทำไมถึง “บวชไม่สึก” ? ตอน ๖**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

71 **สะกิดธรรม จาก...สวนโมกข์**

ถึง...สวนแก้ว เรื่อง **“การบูชา-
อุดมคติ”** โดย...พุทธทาส

77 **ใคร่ครวญในธรรม**

เรื่อง **“เรื่องวิปัสสนาที่ควรทราบ”**

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

87 **ฤดูฝน ช่อมธรรม...**

เรื่อง **“วิถีทางแห่งปัญญา”**

โดย...พระเร้งชัย เตชพล

91 **ระเปียงจิต “วิทยาศาสตร์ทางวัตถุ**

และวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ”

โดย...เรื่องของกู

97 **ชุมนุมคติธรรม “ทำดีนั้นดีแน่”**

โดย...ละอองธรรม

101 **สวนแก้วแฟร์**

“ปักข้าว สรรพคุณชั้นเยี่ยม”

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

105 **ภาพ...พัฒนา**

113 **ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์**

“ทันสมัย”

โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน

114 **วิตามินใจ “ดาวฤกษ์-ดาวร่วง”**

โดย...นายมะนาว

115 **ประชาสัมพันธ์ “กองทุนผู้สูงวัย**

วัดสวนแก้ว” และใบปวารณาฯ

117 **รายนามผู้บริจาคทรัพย์สินพิมพ์**

วารสารกัลยาโน

หลักพุทธธรรม ภาค ๑

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

วันนี้ คงจะให้หลักที่เป็นประธานของพุทธธรรม
ที่หลวงปู่พุทธทาส...เอามาเขียนเป็นกลอน

• 1. ไม้สามขา

ไม้สามขา อาศัยกัน ชั้นเอกอุตม์

คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

อันดับแรกท่านใช้คำว่า “ชีวิตต้องมีหลักประธาน
เป็นเหมือนไม้ 3 ขา” ไม้ 3 ขาก็กันล้มกันโค่น ถ้ามี 2
ขา อาจจะงอแงงอแง บางทีถ้า 3 ขาค้ายัน

เดี๋ยวนี้ เขาตอกบันจัน เขาใช้แค่ 3 ขาก็สามารถ
ทั้งเจาะเข็มก็ได้ ตอกเสาเข็มก็ได้ สามารถทำให้งานที่วาง
รากฐานของตึกของบ้านนั้นรับอาคารใหญ่ ๆ

คนเราก็เหมือนกันถ้าเรามีหลักไม้ 3 ขา เป็นตัวค้ำ
ยันชีวิต ชีวิตก็ไม่ล้มไม่โค่นไม่เสื่อมเสียอะไรต่าง ๆ เกิดขึ้น
ในชีวิต

“ไม้สามขา อาศัยกัน ชั้นเอกอุตม์ คือ พระพุทธ
พระธรรม และพระสงฆ์”

*“หลักพุทธธรรม ภาค 1” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำต้นเดือนแก่ประชาชน
ทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ 13 กันยายน 2558

ถ้าเรามีไม้ 3 ขาอยู่ นี่ไม่ต้องมีกรงเหล็กมาล้อม เราก็สามารถจะประคองตนให้พ้นจากความวิบัติต่าง ๆ ได้

คือ หมายความว่า ถ้ามีสิ่ง 3 สิ่ง
นี้ไว้ในใจค้ำยันชีวิต คิดถึงพระพุทธ-
เจ้า นึกถึงหลักธรรมคำสอน ถ้าย
ทอดมาจากพระสงฆ์ที่สืบกันมา

นี่ถ้าใครยังมีหลักอันนี้ค้ำอยู่ ใน
เรื่องจะโค่น ล้ม ตกหล่น ลงไปในหลุม
นรก หรือร้อนใจอยู่ในปัจจุบันก็จะลดลง
ซึ่งท่านอุปมาเหมือนที่เคยกล่าวว่า...
เอาน้ำขึ้นบนฟ้า นี่เหมือนชีวิตเอา
ปลายเข็มตั้งขึ้นไว้ แล้วเอาเม็ดทราย
โปรยใส่ลงมา เม็ดทรายก็จะไม่ตก
ติดค้างปลายเข็ม จันใด ทุกข์ก็ไม่
ตกค้างคาใจคนที่แนบแน่นในพระ
รัตนตรัย คือไม้ 3 ขา

คนแก่นี้เวลาเดินไม่ไหวต้อง
มีไม้เพิ่มอีกอันหนึ่งไหม ? กันล้มได้
เยอะไหม เออ ! แต่ถ้ามีไม้ 3 ขา คือ

พระรัตนตรัย นี่จะค้าชีวิตได้ดีกว่าไม้
เท้าไหม เออ ! ถ้ามีไม้เท้าแต่ไม่ระลึกล
นึกถึงพระรัตนตรัยไม่มีพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ อยู่ในจิตใจค้ำเลย
อาจจะเป็นคนล้มละลาย

คนที่เคยติดคุกติดตะราง ถูกฆ่า
กันตาย อะไรต่าง ๆ นี่จนกระทั่งเขาไม่
อยากเอามันไว้คนพรรณานี้ เอาไปซัง
คุกซังตะรางต้องใช้อย่างอื่น ใช้ลูกกรง
เหล็กล้อม

ถ้าเรามีไม้ 3 ขาอยู่ นี่ไม่
ต้องมีกรงเหล็กมาล้อม เราก็
สามารถจะประคองตนให้พ้น
จากความวิบัติต่าง ๆ ได้

เพราะฉะนั้น คนที่เป็นชาวพุทธ
นี่ถ้าไม่ลอกแลกโลเลใช้ไม้ 3 ขา นี่ก็
พอแล้วไม่ต้องไปหาพระพรหมอีกขา

หนึ่ง พินาศอีกขาหนึ่ง หลายขาเป็น
ตะขาบไปเลย หนัก ๆ เข้าก็เลื้อยเลย

เพราะฉะนั้น **เรื่องของมีจิตใจ
แน่วแน่ ยึดหลักที่พึง** บางทีเขาก็เรียก
ว่า **พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก**
ของพวกเรา คนอื่นก็อาจจะระลึก
เรื่องอื่น ถ้าเป็นวัยรุ่นหนุ่มสาวก็ระลึก
แต่เรื่องบันเทิง ระลึกหาแต่สิ่งยั่ววน
มาปรนเปรอบำเรอชีวิต พออายุมาก
ขึ้นหน่อยก็แสวงหาอำนาจ แย่งชิง
อำนาจบาตรใหญ่กันไป แต่ถ้าคนที่แนบ
แน่นในพระรัตนตรัยแล้ว ถ้าเข้าได้อย่าง
ซาบซึ่งลึกซึ้ง แทบจะไม่ทรมทรมหา
อย่างอื่นต่อไป

นี่ข้อ 1 ท่านบอกว่า ชีวิตใดที่
มีพระรัตนตรัย 3 อย่าง ค้ำไว้ ชีวิต
ก็จะไม่ล้มละลาย ไม่เกิดความเสีย-
หายชอกช้ำเป็นทุกข์มากไป เหมือน
ปลายเข็มไม่ติดเม็ดทราย ทุกข์ก็ไม่
ตกค้างคาใจ คนที่แนบแน่นในพระ
รัตนตรัย ฉะนั้น

นี่ท่านเขียนประโยคว่า “**ใช้ไม้
3 ขาค้ำยันชีวิต**” บางคนไปเอาอะไร
มาค้ำยันชีวิตก็ไม่ใช่ ค้ำไปค้ำมาเซไป
เลย เอาพวกของที่ทำลายสติเข้าปาก
เข้าท้อง พวกน้ำพลาญสติ

พวกนี้แสดงว่า **เขาเอาเป็นที่
พึ่งของพวกเรา** เขาคิดว่า สิ่งพวก

นี้จะค้ำจนชีวิตเขา ให้เขาเข้ากลุ่ม
สังคมอะไรต่าง ๆ ได้ ผลที่สุดพอดึ่ม
ไปมาก ๆ ไม้เท้าก็ช่วยไม่ไหว มีไม้
เท้าอยู่ ก็ค้ำไม่อยู่เพราะมันเสียศูนย์
เสียสติ

เพราะฉะนั้น คนที่มีพระรัตน-
ตรัยเป็นที่พึ่ง แล้วจะอยู่ได้อย่างมั่นคง
ไม่ลอกแลกลอเลไม่เขวไปหาที่พึ่ง
อื่น ๆ ที่พึ่งอื่นนั้นเป็นของจอมปลอม
ภูเขาต้นไม้ที่คนไปกราบไปไหว้ ไม่
ได้เป็นตัวค้ำชีวิต ตัวพาชีวิตหลงทาง
เป๋ไปทางอื่น

• 2. ศาสตราสามอัน

ศาสดามี สามอัน บันบาปลง

ดังประสงค์ คือ ศีล-สมาธิ ปัญญา,

นี่ต่อมา ถ้ามีพระรัตนตรัย
เป็นไม้ 3 ขาแล้ว ก็ต้องมีศาสดา 3
อัน คอยฟาดฟันอุปสรรคเราเดินไป
อยู่ไปได้ไม่ล้มไม่โค่น แต่มันก็มีศัตรู
ของชีวิตเยอะเลย ศัตรูของชีวิตต้อง
ใช้ศาสดา

ท่านบอกว่า **ศาสดามี 3
อัน บันบาปลงดังประสงค์ คือ
ศีล สมาธิ ปัญญา**

ถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือว่า ไม่มีอะไร
ไปพันบาป ซึ่งบาปเป็นตัวข้าศึก บาป
ชั่ว เลว เป็นตัวข้าศึกให้ชีวิตเสียความ

...ถ้ามีศีลนี้บั่นบาปลง
ยังมีสมาธิ บาปเห็นเข้า
ก็พวาแล้ว พอมีปัญญา
บาปวิ่งหนีเลย...”

ตั้งถามหรือถึงขั้นที่เรียกว่า **เสียชีวิต**
เลย คนทำบาปเยอะ ๆ นี่ชีวิต
อยู่ยาก เดี่ยวนี้ฆ่ากันในโรงแรม
ฆ่ากันในสถานที่ต่าง ๆ

โอ้ ! เมื่อเช้ามีข่าวน่าตกใจ ผู้ชาย
ฆ่ากันตาย เพราะแย่งผู้หญิงหรือเปล่า
ก็ไม่รู้ละ แต่ว่าตายทีเดียว 2 ศพ มีคน
คนละเล่มแย่งชิงนางกัน

ตกลงว่า **ไม่มีศาสนา 3 อัน**
บั่นบาปลง ก็คงจะถูกบาปบั่นเอา
ศีลนี้เป็นอาวุธสำคัญที่ทำป้องกัน
ตัวได้ดี ส่วนสมาธินั้นกันความ
ฟุ้งซ่าน กันความวุ่นวายให้กับชีวิต

ส่วนปัญญานี้กันความโง่ที่จะ
หลงไปกินไปติดอะไรต่าง ๆ มันก็ยาก
ขึ้น เลยบั่นบาปลง “**ศาสนา 3 อันมี**
ไว้บั่นบาปลง” ถ้าบาปมันเกิดขึ้นกับ
เรามาก ๆ แล้วเราไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา
เลย ก็เป็นอาหารของบาปไว้ขบ ไว้
กัด ไว้กินเราได้รับความเจ็บปวดเจียน
ตายกันทุกวันนี้ ไม่มีเรื่องอื่น บาปนี้จะ
เกิดง่ายสำหรับคนขาดศาสนาอันที่ 1

ถ้าไม่มีอาวุธข้อที่ 1 **บาปเข้า**

มาย่ำยี เบียดเบียนง่าย แต่ถ้ามีศีล
นี้บั่นบาปลง ยังมีสมาธิ บาปเห็น
เข้าก็พวาแล้ว พอมีปัญญาบาปวิ่ง
หนีเลย เหมือนมันเห็นเรามีดาบ มี
ศาสตราอยู่ในมือ มันไม่กล้าที่จะ
มาล้วงเกินย่ำยีเรา

เพราะฉะนั้น เรามี เดี่ยวนี้เขา
พกปิ่น ซื่อปิ่นกัน ซื่ออาวุธอะไรต่อ
อะไรกัน แต่แล้วเป็นโง่ละ โยมมีปิ่นแล้ว
ก็ถูกโจรบ้าง หรือว่าเลือดร้อนไปยิง
เขาตายก็ติดคุก ศาสดาแบบนั้น อาวุธ
แบบนั้น พาลงนรกเข้าคุกก็เยอะ แต่
ศาสนา 3 อันที่พระพุทธเจ้าสอนไว้
มอบไว้ให้พวกเรา ใครละดับดาบคมดี
ใครละเรื่องศีลไว้บ่อยไว้เต็มที่ ยิ่งพวก
มารับศีลอุโบสถตลอด 3 เดือน นี่คง
บั่นบาปลงไปได้เยอะนะ มีไหม ? ใครรู้
สึกว่า ตั้งแต่มาบวชบาปเพิ่มขึ้นบานเลย

นั่นศาสนาไว้บั่นบาป ไม่ให้มัน
กำเริบ สาดมันทิ้งไปเลยจากชีวิตเรา
ถ้าหากว่าได้ไม้ 3 ขา ได้ศาสนา 3 อัน
ถือว่า ชีวิตได้สิ่งที่สุดยอด ดีเยี่ยม แต่
ถ้าใครไม่ได้เลย ไม่เคยระลึกนึกอยาก
จะมีพวกนี้เอาไว้ในชีวิตเลย ไม่มีไม้ค้ำ
ยัน ไม่มีศาสนา 3 อันไว้บั่นบาปลง
ชีวิตก็คงจะจมลงไปบาป ไม่มีอะไร
ที่จะช่วยป้องกัน นั่นสิ่งที่ช่วยป้องกัน
ไม่ให้ลงนรกดีที่สุด ก็คือ **ศีล สมาธิ**

ปัญญา ถ้าคนมี 3 อย่างนั้นรกรหลังตายก็ไม่ต้องตก

นรกเป็น ๆ ในปัจจุบัน พวกติดคุกติดตะรางกันแน่น
แหม ! มันติดเยอะกันจริง ๆ เลย เขาบอกว่า นักโทษบางเรือน
จำ ลูกไปปัสสาวะกลับมานอนไม่ได้ เพื่อนมันนอนกันเต็มไปหมด
แล้ว ต้องนั่งฟังเสนา ต้องยืนกัน ไปหาที่นอนก็ไม่ได้ มันเต็มไปหมด
ที่นักโทษมันจำกั๊ต นั้นเขาเรียกว่า คนไม่มีศาสนา ก็ไปโดนอาวุธ
ของผู้คุม ทุบด้วยกระบองบ้าง ตีบ้าง เหยียบบ้าง นี่เขาเรียกว่า คน
ขาดศาสนา เดี่ยวก็โดนโจรปล้น โดนใครต่อใครทำร้ายเอา

ท่านก็เลยมีกัณฑ์ต่อเอาไว้ว่า **พอไม้ 3 ขา ศาสนา 3 อัน**
ตอนนี้สิ่งที่ต้องป้องกันที่สุดคือ สมาธิ ปัญญา ไปปราบโจร
ฉกรรจ์ 3 กั๊ก

• 3. โจรฉกรรจ์สามกั๊ก

โจรฉกรรจ์ สามกั๊ก ฉกปล้นตะ

กั๊กโลหะ โทสะ และโมหา

พวกเราลองนึกสิ โจรฉกรรจ์สามกั๊ก ปล้นความดี ความ
งามเราไปหมด เชื่อว่าอะไรบ้าง ?

ก๊กที่ 1 โลกะ
ก๊กที่ 2 โทสะ
ก๊กที่ 3 โมหะ

ท่านบอกโจรฉกรรจ์มี 3 ก๊ก จก

ปล้นคะ

ก๊กแรกโลกะ โทสะและโมหา
ถ้าใครไม่มีไม้ 3 ขา ไม่มีศาสตรา 3
อัน แต่ละวัน ๆ ก็ต้องโดนโจรฉกรรจ์
มันปล้น มันทำร้ายเอา

โจรพวกนี้ไม่ค่อยปราณี
ปราศรัยใคร ปล้นคนทำคนทุกข
ทรมานมาเยอะ แต่แล้วก็มีคนชอบ
ยื่นหน้าไปให้โจรปล้นนะ นี่พอ
ปล้นจนหมดความดีความงาม

เดี๋ยวนี้เขาทำการตรวจจับ พวก
ที่เป็นลูกน้องสมุนโจร รับใช้โจร ไป
อยู่ที่ไหนกันยึดทรัพย์ไปก็เยอะ ตอน
นี้กำลังหนักที่สุด ก็เห็นจะเป็น สตม.
(สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง) พวก
ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองไปเก็บ ไปรีด
ไปไถเอา

นี่โจรมันไล่หัวให้คอรัปชั่น ให้
เรียกใต้โต๊ะ จนป่านนี้สงสัยจะกินไม่
ได้นอนไม่หลับ คนเราถูกปล้นไปใหม่ ๆ
นี่โยมว่าจะนอนหลับไหม ? (ไม่หลับ)
ตอนนี้พวก สตม. กำลังกินไม่ได้นอน
ไม่หลับกระสับกระส่าย และตอนนี้ส่ง
ชื่อให้นายกฯ พันอิกตั้ง 70-80 คน

เขาใช้คำว่า “ส่งให้นายกฯ พัน” ถ้า
ไม่เปรียบเทียบกับโจรปล้น จะเทียบ
อะไรดี มันปล้นบ้านปล้นเมือง ปล้น
คนด้วยโอกาสเรียกรีดอะไรต่าง ๆ อะไร
सारพัด

เพราะฉะนั้น เราไม่มี 2-3 อย่าง
ข้างต้น **สักวันหนึ่งก็ต้องโดน
โจรปล้น จนหมดเนื้อหมดตัว
คือ หมดความเป็นมนุษย์**

คนไหนโลภมาก เขาเรียกเปรต
คนไหนโกรธจัด โทสะจัด เขา
เรียกสัตว์นรก

คนไหนมีแต่โมหะโง่หลง
เขาเรียกอะไร ตีรัจฉานโน คือ
เดรัจฉาน

ปล้นความเป็นมนุษย์ให้เหลือ
แต่เป็น...โจรก็แรกปล้นแล้วหมด
ความเป็นมนุษย์เป็นเปรตอยากได้
อยากแย่ง อยากโกงทุจริต อยาก
คอรัปชั่น นี่พวกนี้ เป็นพวกถูกโจร
ฉกรรจ์ปล้น ยิ่งเป็นคนเดือดดาลโทสะ
แค้นเคืองง่าย ตบตียิ่งฆ่ากันแบบสบาย
ใจง่าย ๆ ของคนที่มีโทสะจริตโจรก็
นี่ก็ปล้นทำให้ต้องไปทำร้ายเขาบ้าง
ถูกเขาทำร้ายบ้าง อย่างที่เขาฆ่ากัน
ตายเมื่อคืนนี้ 2 ราย น่าจะเป็นเรื่องหึง
หวง เรื่องอะไรกัน นี่เดี๋ยวนี้ ! หึงแล้ว
ฆ่า ๆ เยอะจริง ๆ เลยใครก็มาติดพัน

โยมได้ดูข่าวไหม ? เมียเขาสวย คนอื่นชอบมาแต่ะอั่งติดพัน เขาเลยทำใจรู้ไหม ? เขาเอาไฟจุดลนหน้าเมียให้หน้าดำ เพื่อใครจะไม่มาแย่งเขา จะได้เป็นของเขาคนเดียว คูสิ

ใครจะเป็นรายต่อไปหน้าสวย ๆ ต้องระวังนะ เออ ! มันดูข่าวแล้วเศร้าใจแล้วเขายังมีหน้าสัมภาษณ์อีกนะ เขาให้สัมภาษณ์ว่า เพื่อจะได้ไม่มีใครมาแย่งเขา เขาเลยเอาน้ำกรดสาดหน้า

เมื่อเช้ามีดก็มีข่าวผิวมาอ่อนวอน ...ของอ้อคืนดีเมียไม่ยอม มันเลยเอาน้ำกรดสาดหน้าอีก อื้อย ! ตอนนี้นำสาดหน้าฆ่ากันแบบถึบทุกวันกันเลย

โจรไหนมาปล้น ? **“โทสะ”** โจรโทสะปล้นฆ่าชีวิตคนไปวัน ๆ มันเยอะพวกนี้ปล้นความเป็นมนุษย์ออก เหลือแต่ความเป็นสัตว์นรก แล้วยิ่งพวกที่ทำอะไรไร้เงา ตั้งแต่นักศึกษานี้มันน่าจะมีปัญญาชนอะไรที่ดีขึ้นในตัว ดันโง่ไปดึ้นเต้นอะไรจนเป็นคลิปลาวโหล่ จนเขาต้องตัดสิทธิ์เรียน ตัดคะแนน ส่งไปนุ่น เขาชะงักโน่น พวกนี้เป็นพวกถูกอะไรปล้น โจรก็กที่ 3 มันมีโมหะ ไปดึ้นไปเต้นอะไรแล้วจนเขาถ่ายคลิปลอกมา ครูบาอาจารย์เดือดร้อน สถาบันเสื่อมเสียทั้ง ๆ ที่นั่นเป็นวังเก่า มันจึงเฝ้าหลงอะไรของมัน

นี่ใครที่ไม่ระวังโจรฉกรรจ์สามก๊ก แต่ถ้าคนมีศัสตรา 3 อันอยู่ในใจ โจรปล้นยากไหม ? ป้องกันโจรสามก๊กได้ไหม ? ถ้าใครมีไม้ 3 ขา ศัสตรา 3 อัน จะป้องกันโจรสามก๊ก

นี่ถ้าไม่ฟาดฟันโจร ๆ จะพาเข้ารกเข้าพง

• 4. ป่ารกสามดง

ป่ารก สามดง หลงหลับตา
ว่า **“เที่ยงแท้”** ว่า **“สิ้นสุด”** ว่า **“ไม่มีอะไร”**

ท่านก็เลยบอกไว้ว่า **“ป่ารก 3 ดง”** หลงหลับตาว่า **“เที่ยงแท้”** ว่า **“สิ้นสุด”** ว่า **“ไม่มีอะไร”**

ถ้าคนเราหลงชะแล้ว นี่มันก็จะเข้ารกเข้าพง ท่านจึงบอกป่ารกสามดงหลงหลับตา ว่า **“สิ่งนี้เที่ยงแท้”** สิ่งนี้มีที่สุดของเรา เป็นของเราทั้งหมด เหมือนประโยคเจ้าลัวคนหนึ่ง แกพูดเลยจ้วงหวะเสียเลย รวยติดอันดับ แกบอกว่า **“ทรัพยากรในโลกนี้เป็นของเรา เงินทั้งประเทศต้องเป็นของเรา แล้วคนดี ๆ ต้องเป็นของเรา”** ปราภฏว่าก็มีคนเถียง **“กูไม่เป็นของมึง”**

ก็เลยเกิดมีการแฉอะไรต่ออะไรกัน แต่เห็นเขาว่า การแฉเดียวนั้นโยมมีคนใช้วาทะกรรมพูดเปิดโปงใครที่รวบ ๆ เพื่อตอบทรัพย์ก็มีนะ

แฉเขาเรื่องธุรกิจโกงอย่างนั้น อย่างนี้เสร็จปั๊บ คนที่กลัวธุรกิจเสียหาย ก็ต้องโปะปิดปาก ใครที่ไปเพลอหลุดอะไรมาไม่ดีแยะเลย

เพราะฉะนั้น ใครที่คิดว่าอะไรในโลกนี้ มันเที่ยงแท้ถาวร เป็นของเราจนถึงที่สุด แต่ที่สุดจริง ๆ แล้วมันไม่มีอะไร

“ไม่มีอะไร” ที่จะหมายความว่า เที่ยงแท้อยู่กับเรา คนที่คิดว่า... เที่ยงแท้อยู่กับเรา มันไปเป็นสมุนโจรสามก๊ก มันเลยหลงดงหลงพง หลับหูหลับตา ว่า มันเที่ยงแท้ของเรา ๆ ๆ แท้ ๆ

พวกนี้มันไม่มาเจอเจ็บป่วยโศกแบบอาตมาบ้างนะ ถ้าเขาเจอบ้างเขา

คงจะนั่งนึกว่า **“ไม่เที่ยงเลยสังขาร”** อยู่มาไม่นานก็เป็นอย่างนี้ซะแล้ว มีलगสังขารแล้วล่ะ ว่า **“จะไม่ใช่ของเราตลอดไป”** อะไรทำนองนี้ ถ้าเราได้คิดอย่างนั้นะ เราจะไม่เข้านรกเข้าพวง

ส่วนคนที่คิดว่า แหม ! มันเที่ยง มันยังอยู่อีกนาน เมื่อตอนอายุมากค่อยเข้าอยู่ปฏิบัติธรรม ค่อยหาศาสนา 3 อัน ค่อยหาไม้ 3 ขา แต่พอเอาเข้าจริง ๆ จะเข้าวัดเข้าวาชราเกิด เจ็บป่วยเกิด สกัดกันทำให้ไม่ได้เลย ต้องวนเวียนกลับไปกลับมา จะมาวัดมาวาต่อเนื่องสังขารขัดขวาง นี่เสียตายหลาย ๆ คนเคยมาประจำ บอกหลวงพ่อบุญนี้ไปไม่ไหวแล้ว เดินกระเผลอกระเผลองคงจะได้แค่นี้แหละ

เออ ก็นี่ละยังดีที่มาไว้ก่อนบ้าง มาไว้ก่อน 5 ปี 10 ปี ตอนนี้อะอยู่ที่บ้านไปปิณฑบาต ไปไม่ไหวซะแล้ว

หลวงพ่อกำลังจะไปคิดถึงเรื่อยแต่ไปไม่ไหวซะแล้ว

นี่ยังงัยตอนนี้อย่าไปหลงป่า หลงดงมุ่งตรงมาที่ไม้ 3 ขา ศาสดา 3 อันไว้ก่อน แล้วเราก็จะไม่พบกับคำว่า “หลงป่า หลงดง อย่างหลับหูหลับตา” เจออะไรได้อะไรขึ้นมาก็เที่ยงแท้ ๆ ของเรา ยึดมั่นถือมั่นจนกระทั่งชีวิตแบกหนักเก็บอะไรขึ้นป่าขึ้นไหล่ มีเงินก็ไถบนหัว หนักหัวเปล่า ๆ

ท่านบอกว่า “มีเงินก็เอาไว้ใช้ได้เท่าเราก็ได้” เป็นของรับใช้เรา อย่าไปเป็นทาสรับใช้เงิน อย่างที่พูดแล้วว่า “วิ่งหาเงินกัน อูย ! เก่ง ได้เงินกันคนละหลายล้าน แต่หาทางกลับบ้านกลับช่องตัวเองไม่ได้” นี่มันเรื่องน่าอนาถใจ

ถ้ายังหลงหาพวกนั้น เหมือนจะหลับหูหลับตาเข้าดง หากันจนกระทั่งไม่รู้จะเกินไปเท่าไรแล้ว

เห็นเขาบอกคนบางคน นี่เตรียมวางขยายสาขาแบบนับไม่ถ้วนทั่วประเทศ อย่างเซเว่น นี่บางคนเขาบอกว่า วางให้ทั่วประเทศ แย่งชิงช่วยตายหมด ก็ไม่รู้ทำงัย

คนพวกนี้คิดว่า เที่ยงแท้ ทั้ง ๆ ที่คนในตระกูลที่รวย ๆ เจ้าพ่อน้ำนั้นน้ำนี้ไปกันบ้างไหม ? เจ้าพ่อกระทิง

แดงอยู่เปล่า ? หือ (ไม่อยู่) เออ หลายเจ้าพ่อที่ร่ำรวยก็ค่อย ๆ จากโลกไปไม่เห็นมีใครเที่ยงแท้ ไม่เห็นมีใครเอาอะไรไปได้ทั้งหมดที่สุดที่ชีวิตหมดลงก็ไม่มีอะไร

คนพวกนี้คงไม่ได้ท่องคาถาว่า “อย่าลืมนะตายแล้ว เอาอะไรไปไม่ได้เลย” นี่เขายังคิดว่า เขาต้องเอาให้ได้มิให้ได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรเลย ที่จะตามไปได้เลยที่หา ๆ กันแทบเป็นแทบตาย หาเงินเก่ง ยังหาทางกลับบ้านตัวเองไม่ได้ยังต้องไปร่อนหนีหลบหนี

ไปหลงป่าหลงพงอยู่ไหน เมืองไหน ประเทศไหนก็ไม่รู้ พวกนี้ขาดตั้งแต่ไม้ 3 ขา ขาดตั้งแต่ศาสดา 3 อัน เลยโดนโจรฉกรรจ์สามก๊กปล้นเอาเสียผู้เสียคน มันต่อกันมานะพอถูกโจรโลภะปล้น ก็ต้องไปไหนละ ? หนีออกไปนอกประเทศ หนีอะไรต่ออะไรไป แล้วก็ไปวนอยู่ที่ไหนละ

• 5. เวียนวง สามวน

เวียนวง สามวน ทนทุเรศ
วน “กิเลส” “กรรม” “วิบาก”
ยากแก้ไข

ท่านบอกว่า เวียนวง 3 วง ถ้าโดนหลับหูหลับตาหลงป่าไปแล้วนี่ว่า “เที่ยง” ก็จะมีวนอยู่ใน 3 วง เวียนวง

3 วัน ทนทุเรศ วณกิเลส วณกรรม วณวิบาก ยากแก้ไข “**วณกิเลส วณกรรม วณวิบาก**” หมายความว่าอะไร ?

“กิเลส กรรม วิบาก” เขาเรียก “**วัฏฏะ**” วัฏฏะ 3 ก็คือ มีกิเลสอยากทำอะไรตามกิเลส พอได้ทำแล้วก็สมใจเป็นกรรม แล้วพอเป็นกรรมเสร็จก็ส่งผลเป็นวิบาก วิบากมีมาก ๆ ก็ส่งผลกลับมาอีก มีกิเลสอยากทำ แล้วก็รับทำไปตามกิเลสใช้ ก็เรียกว่ากรรม กิเลสให้สร้างกรรม และได้รับผลเป็นวิบาก เช่น อยากก็ทำตามอยาก ก็ได้รับผลหาอยาก เต็มใจก็อยากใหม่อีกแล้ว ก็วนอยู่อย่างนี้จึงเรียกว่า “**เวียนวน 3 วัน**”

ไปดูเถิดพวกสุบบุหรี กินเหล้าอยากสูบบุหรี่เผาปอดสูดควันเข้าไปเป็นกรรม ทำให้ปอด ถุงลมโป่งพอง แต่พอได้ทำแล้วมันก็หาอยาก แล้วมันจะต้องเริ่มต้นใหม่อีกไหม ? อยากใหม่อีกไหม ? มวนที่ 1 หมดไป จนหมดซองไป ก็ซื้อใหม่อีกซองหนึ่ง นี่ก็วนอยู่อย่างนี้

ดื่มไปขวดแรก อยากดื่ม ยกขึ้นดื่มเป็นกรรม ดื่มหมดขวดเป็นวิบากเมา พอสร้างเมาก็เกิดอะไรอีก ? กิเลสอีก อยากกินอีก แล้วก็ดื่มอีกแล้วก็หาอยาก เมาแล้วก็อยากใหม่ อย่างนี้

เรียกเวียนวน 3 วัน

ที่มานั่ง ๆ ที่นี่ใครเคยวน อยู่ในพวกนี้บ้างไหม ?

“เคยวนเข้ามาแล้ว”

แล้วเมื่อไหร่จะออกจากวง 3 วัน ?

“ออกมาแล้วด้วย”

“สาธุ ! ดีแล้ว”

ถ้ายังวนต่อก็เป็นมนุษย์ที่เกิดมานี้ทุเรศ สมเพช ที่มันเป็นทาสกิเลส ยอมรับใช้กิเลส สร้างเวรสร้างกรรมรับผลเป็นวิบาก ยากที่จะแก้ไข “**แก้เชือกแก้อะไรนี่ไม่ยากหรอก แต่แก้กิเลส แก้กรรม แก้วิบาก แก้ยากชะมัดเลย**” แต่ก็มีคนแก้ได้ไหม ?

เมื่อก็มีคนเอาหนังสือใครนะที่เป็นคณะที่มาชื่อ “**กัลกัรรมร่ำรวย**” เป็นพวกหมอดูหรือพวกอะไรนะ เขาจัดรายการเป็นพวกที่สแกนกรรม แก้กรรม ตัดกรรม

พระพุทธเจ้าตรัสว่า พวกที่ตัดกรรมที่ถูกต้องตามหลักของพระองค์ คือ “**ตัดผัสสะ**”

เวลาตาเห็นรูป นึกอยากรู้ทัน เป็นกิเลส ก็อย่างที่เคยบอกประจำ พอเห็นว่า จะเป็นกิเลสแล้ว ก็ดูอะไรปั๊บ ! ได้ยินอะไรปั๊บ ! เราต้องบอก

“เห็นแล้ว ๆ ระวัง ๆ ๆ อย่ารัก อย่าชัง อย่าวูบวาบไปกับมัน”

“ได้ยินแล้ว ๆ ๆ ระวัง ๆ ๆ อย่ารักอย่าชังอย่าวูบวาบไปกับมัน” ฯลฯ

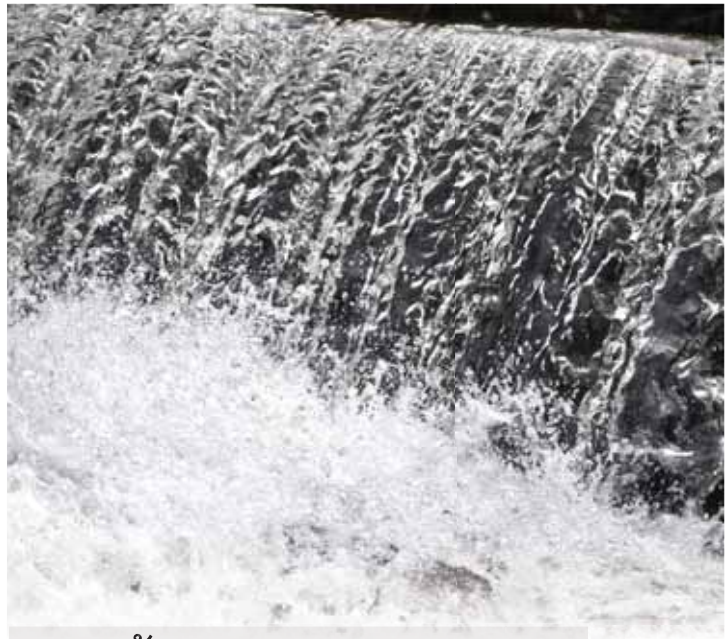
กรรมก็ไม่ต่อ วิบากกรรมก็ไม่เกิด จบตรงคุณผัสสะ ถ้าใครคุณผัสสะอยู่กรรมวิบากไม่พาเราวนไปวนมา แต่ถ้าไม่มีควบคุมผัสสะ ปฏิบัติการควบคุมผัสสะ ทุกข์ก็จะโผล่จะเกิดตลอด อย่างหลวงพ่อกุญชรท่านบอกว่า...

“ทุกข์ เกิดที่จิต เพราะทำผิด เมื่อผัสสะ

ทุกข์ จะไม่โผล่ ถ้าเราไม่โง่ เมื่อเรามีผัสสะ

ทุกข์ เกิดกับเราไม่ได้ เพราะเราเข้าใจ ควบคุมผัสสะ”

แต่คนทั่วไปคุมเป็นไหม ? ปล่อยปละละเลยเพิกเฉย เห็นอะไรก็ร้อง “โธโฮ ๆ สวยจัง ! เอ๊ะ ๆ อ๊ะ ๆ ๆ” พวกเอื้อ อ๊ะ ๆ ๆ อะไรพวกนี้ มันพวกผัสสะหลุด ๆ คุมไม่อยู่ พอเกิดผัสสะ คุมไม่อยู่ มันก็กิเลสก็เกิดทวมหัว กิเลสเกิดทวมหัวมันก็ผลักดันให้สร้างเวรสร้างกรรมตะพึดตะพือ แล้วก็ลั้งสมวิบาก วิบากกรรมนี้ ก็มาเติมซ้ำให้วนไปวนมาอยู่อย่างนี้ จึงเรียกว่า “ไม่ออกนอกวังวน”

นั่นใครโดนกิเลส กรรมวิบาก ดุดเข้ากระแสน้ำนี้ แล้วไม่รีบพายหนี ไม่รีบออกห่าง ไม่รีบว่ายขึ้นฝั่ง ก็ถูกกระแสน้ำวนดูดจมไป

นี่ที่ม้าวัดนี้มาหาอะไรเครื่องชูชีพ ไม่ให้ดูดจมได้ไหม ? ได้หรือยังชูชีพ ? เออ ! ถ้ามันจะได้ไม่โดนดูด นี่อยากจะมาหาเครื่องชูชีพชั้นดี ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ไหม ? ชนิดที่แข็งแรงพองใหญ่ ดุดเราไม่จม แต่ถ้าตัว...เปลา ๆ ก็จม ! ถ้าไม่มีไม้ 3 ขา ถ้าไม่มีศาสตรา 3 อัน ก็โดนใจรบ้าง ถูกน้ำวนลงไปจมบ้าง

เพราะฉะนั้น ชีวิตคนนี้อย่างอื่นมันหากันจริงเชียว แต่เครื่องป้องกันไม่ให้ชีวิตถูกดูดจม ลงไปในวังน้ำวนของกิเลส กรรม วิบาก ไม่ค่อยหาเครื่องมือแก้ไขป้องกันกัน ไม่สร้างเครื่องชูชีพปล่อยให้ชีวิตมอดม้วยไปกับวังน้ำวน พอวนไปวนมาก็ต้องทุกข์

- 6. ทุกข์ทนทั้งสามโลก
ทุกข์ทน ทั้งสามโลก วิโยคใจ
กามวิสัย รูป – อรูป เฝ้าลูปคลำ
ท่านเลยเขียนต่อว่า ทุกข์ทนทั้ง
3 โลก เราทุกข์ทนทั้ง 3 โลก อยู่ในโลก
อะไรบ้างที่ต้องทนทุกข์

โลกที่ 1 ก็คือ ทุกข์ทนทั้ง
3 โลก วิโยคใจ กามวิสัย
รูป อรูป เฝ้าลูปคลำ

“กามวิสัย” คนก็ลูปคลำกัน
เรื่องกามารมณ์ กามวิสัย นี่โลกของ
คนบ้ากาม

คนบางคนนี่โลกนี้ทั้งโลก เขาไม่
สนใจเรื่องอื่น สนใจแต่เรื่องกามวิสัย
หายันแก่ยัน...โลกของแกเกิดมาเพื่อ
การกามวิสัย อย่างคนแก่ ๆ ที่ยังวน
อยู่แต่กับเรื่องแบบนี้ ก็ทุกข์ทนอยู่ใน
เรื่องกามวิสัย ทุกข์ทนอยู่ในการหา
รูป รูปสวย ๆ เสียงเพราะ ๆ กลิ่นหอม ๆ
รสอร่อย ๆ เห็นรูปอะไรที่สวຍงามลงทุน
ทุกข์หาซื้อ หามา แทบเป็นแทบตาย
ไปเห็นรูปรดคันนั้นสวยจัง ยี่ห้อเขา
บอก “คันหนึ่ง 16 ล้าน”

เขาก็ซื้อคันใหม่ ? แล้วมัน
บินได้ไหม ?

คัน 16 ล้านนี้ข้างหน้ามันติด แล้ว
มันติดอยู่ข้างหลังคันละ 4 แสน 5 แสน
คนที่ซื้อคัน 5 แสน ก็เหลียวไปดู “16

ล้าน มึงก็ผ่านกูไปไม่ได้”

แต่คนมันก็หลงรูป ที่เขาจัดมา
รุ่นนี้สวย รุ่นนั้นสวย ทนหาซื้อกันแทบ
เป็นแทบตาย ทนจ่ายทนผ่อนส่ง ส่ง
ทันก็ดี ส่งไม่ทันโดนยึด

พวกนี้เป็นพวกเกิดมาหลงรูป
เขาทำรูปอะไรสวย ๆ แปลก ๆ เดี่ยว
นี้ตุ๊กตาตัวละหมื่นก็ซื้อกัน รดคัน 30,
20 ล้าน ก็ซื้อกัน ยิ่งพวกหลงรูปอะไร
แปลก ๆ ที่เดี๋ยวนี้ทำ บั้รูปอะไรต่อ
อะไรกันมาเยอะ เดี่ยวนี้ตุ๊กตาสวย ๆ
ที่นุ่งอะไร...พนมไหว้เห็นประดับกัน
บานเลย ไม่นานโดนแดดโดนฝนสีหมด
ดำปรี๊ด ก็ต้องมาแต่งรูปทาสีใหม่ นี่
พวกนี้หลงรูป

แล้วก็เดี๋ยวนี้เชื่อหรือเปล่า เขา
ประมูลรูปเก่า ๆ ที่นักเขียนเก่า ๆ ซื้อ
กันแพงไหม ? แล้วหายไป ยุ่ง กลุ่ม
ไหม ? (กลุ่ม) ทนทุกข์กับการหาเงินซื้อ
รูป แล้วก็ทนเก็บทนเซ็ด ทนปัด ฝุ่น
อะไรแล้วแต่ นี่คนบ้ารูป

มนุษย์พวกหนึ่งมีรูป แล้วก็ชอบ
ไปส่องรูป ดูรูป เช่น รูปพระเครื่องรุ่น
นั้นรุ่นนี้ พวกนี้เป็นพวกหลงรูป ทน
ทุกข์กับรูป เขาเข้าไปแพง

ไอ้โฮ ! เมื่อเร็ว ๆ นี้เป็นร้อยล้าน
ใช้ไหม ? เหรียญรุ่นนั้นรุ่นนี้บางคนวัน ๆ
ไม่ทำอะไรส่อง...อยู่อย่างนั้นแหละ

เมื่อแยกตามก็ยังสอง ทำอะไรไม่ได้
ก็ยังนั่งเฝ้าสองรูปพระพุทธรูป พระ
เครื่องรุ่นนั้นรุ่นนี้

พวกนี้ทนทุกข์กับการแสวงหา
รูปแปลก ๆ สวย ๆ งาม ๆ บางบ้าน
เขาเล่นเครื่องประดับลายคราม นี่เต็ม
บ้านเลยเคยเห็นเปล่า หาของเก่า ๆ
มาสะสม มีพลตำรวจโทคนหนึ่ง (ฮี้
ฮี้ ฮี้) ที่ถูกล้อคฤงญแจมือ ของไปขาย
ทอดตลาดไปหลายเที่ยวยังไม่หมด
แถมสะสมของเก่า วัน ๆ ได้เดินดูรูปเก่า ๆ
ว่ารูปไหนหาย รูปไหนถูกขโมยก็ทุกข์
ทนทุกข์อยู่ในโลกของรูป อีกอันหนึ่ง
ก็คือ อรูป

อรูป นี่คือได้แก่พวกอะไร ได้แก่
พวกที่เป็นอานาจาสนา นี่ไม่เป็นรูป
ธรรมหรือก แต่ว่ามันก็มีอิทธิพล ถ้า
เปรียบเทียบระดับสูง เขาเรียกว่า พวก
ที่พ้นจากรูป ไปหาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์
อยากได้หน้าได้ตา ได้ชื่อ ได้เสียง เขา
มีสมัครอะไรก็จะลง...แข่งขันเลือกตั้ง
เพื่อจะได้ชื่อเสียงเกียรติยศ

อันนี้ไม่เกี่ยวกับรูปแล้วแต่มา
ซ่องแะติดขัดอยู่กับอานาจาสนาชื่อ
เสียง ตำแหน่ง แย่งกันเป็นแย่งกันได้
ได้ไปแล้วก็บางคน ก็ทนทุกข์กับสิ่งที่
ตัวเองอยากได้ ลูบคลำหา เสียเวล่ำ
เวลา ตั้งแต่กามาวิสัย รูป อรูป นี่

ไม่มีรูปที่ตัวเองพอใจก็...สมมติ
ว่าเลย ๆ จากกามาไป เลยจากรูปไป แทน
ที่จะหมดแล้วยังเหลืออรูปดักคอยอีก
ทำให้ไปทนทุกข์ในโลกนี้กันไม่ใช่หน่อย
เหมือนกัน โลกของคนที่ต้องการชื่อ
เสียงต้องการขนาดหนักอย่างมาก ถึง
กับต้องลงทุนซื้อชื่อ ซื้อเสียงกัน

เขาพูดกันเยอะนะ เมื่อก่อนนี้
เขาเรียก “เจ้าบุญทุ่ม” เป็นคน
ที่อื่นแต่ไปสมัครที่ร้อยเอ็ด แล้วก็
จ่ายค่าซื้อเสียงเยอะ จนได้ฉายา
“เจ้าบุญทุ่ม” ทุ่มเพื่อให้ได้ชื่อเสียง
แบบนี้เป็นอรูปแล้วลงทุนเยอะไม่
ได้ละ...ทุกข์หรือสุข ? ได้มาแล้ว
เลื่อนให้เป็นรัฐมนตรี แต่ดันไป
โกง ก็กลายเป็นทุกขลาม

๘๘...มนุษย์พวกหนึ่งมีรูป แล้วก็ชอบไป
สองรูป ดูรูป เช่น รูปพระเครื่อง
รุ่นนั้นรุ่นนี้ พวกนี้เป็นพวกหลงรูป
ทนทุกข์กับรูป...”

“ทุกขลาภ” จากการได้ชื่อได้เสียง นี่ก็มีกันไม่ใช่น้อย อดีต
นายกหลายคนไหม ? ได้ชื่อได้เสียงเป็นนายกฯ แล้วต้องลำบากถูก
ฟ้องถูกอะไรไม่ใช่แต่ในประเทศเรา ต่างประเทศถึงกับโดดเขาตาย
เลยมีไหม ? (เกาหลี่) อดีตประธานาธิบดีได้ชื่อได้เสียงแต่โกง ได้ยศ
ได้ตำแหน่ง แล้วโกง ความทุกข์ที่ได้จากการเป็นคนคดโกง หลังจาก
ได้ชื่อ ได้เสียง ได้ตำแหน่ง เขาเรียกว่า **“ทุกขลาภ”** คือ ทุกข์กับชื่อ
เสียง เกียรติยศ ตำแหน่ง อย่างนี้เป็นโลกที่ 3

**“ทุกข์ทน ทั้งสามโลก วิโยคใจ กามวิสัย รูป – อรูป
เฝ้าลูปคล้ำ”**

**ไม่มีเวลาที่จะอยู่เหนือโลก จมอยู่ในโลกทั้ง 3 เหนือ
โลกเขาเรียกอะไร ? โลกุตตรธรรม**

**โลกียวิสัย ก็คือ พวกกามาวิชัย รูป อรูป นี่หาแข่งสะสม
รูป พอเบื่อจากรูป ก็ไปอรุปรอยากได้ชื่อได้เสียง แล้วก็ตาย**

**คนนี่มันไล่มาจากถูกโจรฉกรรจ์แล้ว ก็มาหลงวนอยู่ในป่า แหม !
เขาฟังสืบทัดนี้ อย่างที่อาตมาเคยพูดไว้ เขาจะปราบโกง นี่เขาสัม
นึกถึงพวกสหายนายพวกสำนักทนาย**

สมยศ สุริยาศักดิ์กูร นี่เขาว่าตาย
เรื่องอะไร ? ว่าความเขา เอาเขาไป
ที่ล้านแล้วชนะไหม ? ไม่ชนะคืนเงิน
เขาไหม ? เขาเอาอะไรแทน ? เอา
ชีวิตแทน นี่เห็นไหม ?

• 7. เขาโคกมีสามเนิน

เขาโคก มีสามเนิน มานะรัน
ดีกว่ากัน เลวกว่ากัน เสมอ
สม่ำเสมอ

แต่ตัวมานะ 3 นี่คือ มันคอย
คิดเสมอว่า เราดีกว่าเขา เราเลว
กว่าเขา เราเสมอเขา

เราดีกว่าเขา เราก็จะยก
ตนข่มคนอื่น

เราเลวกว่าเขา ก็จะมีปม
ด้อยน้อยเนื้อต่ำใจ

เราเสมอมาก็จะชอบตีตัวเสมอ

ตกลงว่า ไปหลงอยู่บนเนิน 3
เนิน คิดว่า ดีกว่าเขาสิเราแย่ มัน
ที่แท้ก็ดีกว่าคนบางคน แต่ยังไม่ดี
เหนือกิเลสได้

ท่านเลยบอกว่า คนที่ติดคิดว่า
ดีกว่าเขา เลวกว่าเขา เสมอเขา

คนพวกนี้ก็จะคิดในทางที่เป็น
กุศลก็มีได้ เช่น ดีกว่าเขาก็ช่วยเขา เลว
กว่าเขาก็รับคำตักเตือน สั่งสอนอบรม
ให้ดีขึ้นมา ถ้าเสมอเขาก็ช่วยกันไป อยู่

ด้วยกันดีมีศีลเสมอกัน ทิฐิเสมอกัน อยู่
กันได้แบบนี้ก็ดีอยู่ แต่ถ้าคิดว่า เราเสมอ
เพราะตีตัวเสมอ ยกตนเสมอท่าน อัน
นี้บางทีก็ตกเสื่อม

นั่นวันนี้ เรามาทบทวนบทกวี
บทเขียนที่น่าจะจำง่ายนะไหนลองว่า
พร้อม ๆ กันอีกทียวดีไหม ?

ไม่อิง 3 ? (ไม่อิง 3 ขา) ต่อ...

ศาส ? (ศาสตรา 3 อัน)

โจร ? (โจรฉกรรจ์สามก๊ก)

ปารก กี่ดง ? (ปารกสามดง)

เออ ! นี่ ปารก 3 ดง เวียนวง 3
วน ทุกข์ทน 3 โลก ขึ้นอยู่บนเนินเขา
ลงไม่ได้ 3 เนิน เพราะคิดบ่อยเหลือ
เกินว่า เราดีกว่าเขาบ้าง เลวกว่าเขา
บ้าง เสมอเขาบ้าง คนพวกนี้เวลาอยู่
บนเนิน 3 เนิน นี่จะมีทั้งสุขทั้งทุกข์

ถ้าวันใดไปเจอคนที่ดีกว่าเรา
เรารู้สึกว่ต่ำกว่าเขา เลวกว่าเขา ก็
จะน้อยเนื้อต่ำใจไปวัน ๆ หนึ่ง แต่ถ้าคิดว่า
เราเสมอเขา ทั้ง ๆ ที่เรายังต่ำกว่ามัน
ก็อาจจะมีปัญหาอย่างอื่นแทรกซ้อน
เข้ามาได้อีกเยอะ และทางที่ดีที่สุดแล้ว

มานะ นี่เป็นสังโยชนข้อเกือบ
ท้าย ๆ ถ้าสิ้นสังโยชนข้อนี้ ก็ถือว่า
เป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้าคนไม่คิดวัน ๆ
หนึ่งเราดีกว่าเขา เรามาถือศีลก่อนเขา
เราอยู่นานกว่าเขา อะไรทำนองนี้ คิด

แล้วมันก็จะยกตนเหนือเขา แล้วก็ข่ม
คนเลวกว่าเขา

**คนไปเรียน ไปอะไรมา
บางทีก็ดูถูกคนไม่ได้เรียน คน
โง่อะไรต่าง ๆ ดูถูกซะจน ได้
ศัตรูเพิ่ม แต่ถ้าคนไม่มีมานะ
นี่คิดว่าเราก็คือเป็นคนเหมือน
กัน เขาก็คน**

ถ้าเพื่อเรารู้ว่าเรามีอะไรดี พอ
จะช่วยเขาได้อันนี้ก็เป็นประโยชน์อยู่
บ้าง แต่ถ้ามันคิดว่า ดีกว่าเขาแล้วไป
ข่มเหงเขา คิดว่าเลวกว่าเขาแล้วไหน ๆ
มันเลว แล้วก็ปล่อยให้มันเลวไปเลย
โง่คิดแบบนี้ก็มีเยอะเหมือนกันนะ เคย
เห็นไหมพ่อแม่มีลูก 4, 5 คน ลองดำ
คนนี้เลว ๆ หนัก ๆ มันก็เลย ไหน ๆ
ก็ว่ากูเลวแล้ว กูก็เลยให้มันสุดซอยไป
เลย นี่มันก็มีแบบนี้

แต่คนที่คิดว่า เสมอเขา ก็พยายาม
จะแข่งดีกว่าเขา มันก็เหนื่อยไหม ? แต่
ถ้าไม่มีคำว่า เราดีกว่า เราเลวกว่า
เราเสมอกัน มันจะไม่ต้องมานั่งแข่ง
ชั้นกับใคร ก็แข่งกับตัวเองไปวัน ๆ
ว่า จะทำยังไงให้มันสิ้นทุกข์ สิ้นโศก

มานะ นี่ถือตัวมาก ๆ แหม !
บางคนนี่โยม ในละครมันเล่นน่าเกลียด
ไหม ? เคยดูไหม ? “มึงมันชั้นต่ำ อี

ถ่อย อีเถื่อน” อะไรไม่รู้ เขาต่ำคนใช้
เจ้านายที่คิดว่า ตัวเองดีกว่าลูกจ้าง
ก็มักจะต่ำตากถ่างต่อว่าเหยียบย่ำ
ลูกจ้าง

แต่ที่คนเขาดี ๆ นะ เขา
ดีจริง ๆ เขาไม่เลือกชั้น เขาไม่
เหยียบย่ำคนต่ำ ถือว่ามีคนต่ำ
เอาไว้ช่วยเหลือ เขาก็จะอยู่กัน
ดีมีความสุขได้ แต่ถ้าคิดว่า ดี
กว่าเขาแล้วอย่าเหยียบย่ำเขา
นี่สร้างแต่ความมีศัตรูเพิ่ม

• ชีวิตของคนมีมานะ

คนใช้บางคนถึงกับฆ่าเจ้านายมี
ไหม ? เพราะเหยียบย่ำมากไปไหม ?
นี่ละ “มานะ ถือตัวถือตนว่าดีกว่า
เขา” แล้วก็ข่มเหงเขา เหยียบย่ำเขา

ส่วนคนเลวพอรู้ว่า เลวกว่าเขา
ก็ไม่คิดปรับตัวให้ดีขึ้น ทั้ง ๆ ที่จะพลิก
จิตทำดีขึ้นมาบ้างก็ได้ แต่ดันเอาความ
เลวกดเหยียบตัวเองให้จมหนักไปใน
ความเลวอีก ก็เลยไม่ต้องออกจากเขา
โคก 3 เนินหลงเดินเพลินอยู่บนโคกบน
เขา ไม่ได้ลงมาที่ราบกับเขาเลย ชีวิต
เลยไม่ราบเรียบ

“ชีวิตคนที่มีความมานะ” มันจะขึ้น ๆ
ลง ๆ ไม่ราบเรียบ ถ้าดีกว่าเขาช่วง

โหน พอมีคนต่ำกว่าก็จะพอสบายใจ
ถ้าวันใดเขาเกิดมีใครมาตีเหนือกว่า
มันจะเป็นไฉน ? เกิดอิจฉาตาร้อนไหม ?

ถ้าใครดีทนไม่ได้เกิดอิจฉาตา
ร้อน อย่างนี้เขาเรียกว่า **“ชีวิตมัน
เหินสูงไป เตี้ยวก็ตกเจ็บ”** อยู่ราบ ๆ
ตึกว่า อย่ากระโดดโลดเต้นทะนงตน

เขาบอกคนที่มีความทะนงตนว่า
ตึกว่าเขา นี่เขาเรียกอะไรนะ ? **“ไอ้
พวกสันสูง”** ฟังถูกเปล่า ที่มันต้องใส่
สันสูง เพราะเขาคิดว่า มันจะสูงกว่าเขา
สูงกว่าเขา แล้วขามันแพลงไปหลาย
คนใหม่โยม ? คนใส่สันสูง นี่ติดร่อง
ติดอะไรล้มหักมีไหม ? แล้วอีกอย่าง
หนึ่งธรรมชาติเท่า นี่เขาบอกว่า ถ้าบิด
มากเกินไปอะไรอย่างนี้ มันเสียตรงนี้
ได้ แต่เสียก็เสียเถิด ขอให้รู้ได้ขึ้นเนิน
กว่าเขา เขาเรียกอะไรนะหลวงพ่อบุญ-
ทาส ท่านบอกว่า...

**“มันถือนะ มันถือนะว่า
มันเหนือกว่า ยังไม่พอนะ มัน
ยังเขย่งขาต่ออีก เออ ! ให้ถ
มันสูงกว่า”**

นั่นธงของมานะ คือ อยากจะ
เหนือ เขาตะพิดนี้ คนที่อยากจะ
รวยเหนือเขาไปกู้หนี้ในระบบมา
ลงทุนทำนู่นทำนี่ แล้วผลที่สุดเจ๊ง !
ล้มหมดเลย

อยากขึ้นเนินร่ำรวยเร็วกว่า
เขา ไม่ดูตัวเลย ลงทุนเกินตัว เขา
เรียกอะไรนะ ? **“ตัวเท่าเสา เเงเท่า
พ้อม”** เคยได้ยินไหมสำนวนนี้

ตัวเท่าเสา แต่เงาใหญ่เท่าพ้อม
คือฐานะแค่นี้ แต่คิดการณ์ใหญ่ ใหญ่
ซะจน... มีคนนี่เจ๊ง ! ฆ่าตัวตายบ้าง
หนีเจ้าหนี้หนีระบบบ้าง เพราะอยาก
จะขึ้นเนินร่ำรวยเร็วกว่าเขา ทุ่มหมด
เนื้อ...หมดตัว แล้วอย่างที่พูดเมื่อคิน
นี้ อย่าไปเอามาใช้เชียวนะ อย่าทำเด็ด
ขาด อย่าเชื่อพระพุทแบบนี้

**“ทำบุญให้หมดตัว ดีกว่า
ปล่อยตัวให้หมดบุญ”**

การพุทแบบนี้อันตราย เดียวคน
ก็ทุ่มกันหมดเนื้อหมด...(ตัว) แล้วไม่
ต้องกินต้องใช้ มันเป็นไปได้ยังไง อย่า
ไปเชื่อคนพวกนี้ แล้วคนชอบขึ้นเนินว่า
ฉันมีบุญมากกว่าเขา ฉันทำบุญมากกว่า
เขา แล้วก็ชอบดูถูกคนไม่ค่อยทำ หรือ
ทำนิดเดียว เอาควักแบ่งค์พันแล้ว
เหลียวไปดู 10 บาท **“โธเอ๋ย !”** อย่าง
นี้แยไหม ? ไปดูถูกบุญเขาได้ยังไง เขา
มีแค่โหน เขาก็ต้องทำแค่นั้น

**“...ทำบุญให้หมดตัว
ดีกว่า ปล่อยตัว
ให้หมดบุญ...”**

“...ในคนที่มี
มานะทิฐิสูง
นี่จะมีโอกาสอยู่
เป็นสุขสงบ
อย่างคนอื่นยาก”

พระบางวัดก็มีเหมือนกันนะ ถ้า
รู้ว่าโยมเจ้านี่ทุ่มทำบุญเยอะ แหม !
โยมจ๊ะ โยมจำเลย ที่พวกเรากลั่นมา
ทำเป็นเมิน อย่างนี้ก็เดียววัดก็ร้างนะ

แต่ที่วัดนี้รวยหรือจนรับเสมอ
กัน ไม่ต้องคิดแบ่งแยก เออ ! คนนี้ทำ
บุญเดียว ลูคนโน้นไม่ได้ ถ้าคิดอย่างนี้
พระก็หลงอยู่บนโคก 3 เนินได้ไหม ?

เออ ! แต่ใครมาก็ตั้งหน้าตั้งตาให้
ศีลให้พรเหมือนกัน บทเดียวกัน เศรษฐี
มรดกถวายแสนหนึ่งก็ให้พรแบบเดียวกัน
ถวาย 20 บาทก็ให้พรแบบเดียวกัน

อย่างนี้สบายไหม ? ไม่ใช่แหม ! คนนี้ให้
ทำบุญนิดเดียว เดี่ยวก็ให้ 2 คำ “สาธุ !”
พอ (ฮิ ฮิ ฮิ) ก็แย่นะคนอยากได้พร
เยอะ ๆ ก็มี นี่ก็ให้บทเดียวกันพูดเหมือน
กันทุกรอบ อย่างนี้เขาเรียกว่า **เสมอ
ต้นเสมอปลาย**

ในคนที่มีมานะทิฐิสูง นี่
จะมีโอกาสอยู่เป็นสุขสงบ
อย่างคนอื่นยาก

เขาจะรักษามนต์ พอไม่ได้ดี
ไม่ได้เด่น เขาก็จะมีปมด้อย มาสลับ
จากอยู่อย่างนี้ นาน ๆ จะรู้สึกเสมอ
เขาเบาหงายมาหน่อย เสมอเขามันก็จะ
พยายามตีตัวเหมือนกัน เลวกว่าเขา
ก็ประชดประชันมีปมด้อย

ดีกว่าเขาก็ทะเลาะทะเลาะ ขแย้ง
ขา ถือตรง รองทั้งรองเท้าก็ใส่ชะล้น
สูงบั้งเลย เพื่อจะคิดว่า ตัวเองสูงสง่า
กว่าเขา แต่ถ้าตัวเตี้ยใส่รองเท้ามันขึ้น
ไหม ? ขึ้นแต่ล้น แต่ตัวไม่ขึ้น

เอาละสรุปว่า เราได้ข้อคิด
พวกนี้เอาไว้บ้างเราจะได้ไม่ต้อง
เป็นคนที่ไม่ก็มี อารมณ์ไม่มี ถูก
ใจรปล้นหมด โดนใจรปล้นแล้ว
มันลากตัวไปเป็นประกันกลาง
ทาง ปล่อยมาก๊วนอยู่ในป่าในดง
กลับบ้านไม่ถูกอีก เป็นชีวิตที่น่า
สมเพชไหม ?

เออ ! วนไปวนมา ก็ไปหาทุกข์ ทั้ง 3 โลก แล้ไปหากามบ้าง รูปอะไรต่าง ๆ สวย ๆ งาม ๆ มาประดับ

ทองรูปพรรณ นี่ก็ต้องถือว่า เป็นพวกรูปใหม่ ? แหวน ตุ่มหูเป็นพวกรูปใหม่ ? ถ้าเลยจากนี้ไปเป็นชื่อเสียงก็อรุณ แต่ก็ทุกข์ทั้งวันถ้าลงยังหลงอยู่ หลงกามก็ทุกข์แบบกามฉิฉาอิงฆ่ากัน ก็เพราะหึงหวง หลงรูปเก็บซื้อเอาแพง ๆ โจรังดบ้านที่เดียวรูปหายเกือบหมด ทองรูปพรรณก็หายอะไร ๆ ที่มี ตุ่มหูเพชรก็หาย ทุกข์ใหม่ในโลกนี้ ? ถ้าไม่คอยสะสมรูปไว้

มาวัดนี้ใส่ทองหรือเปล่า เออ ! มีตุ่มหูเพชรมาไหม ? เขาให้ปลดหมด ปลดด้วยเรามีศีล สมาธิ ปัญญา ไม่แต่งตัวอยู่ได้ไหม ? แต่งตัวแล้วเดินไปที่เปลี่ยว ๆ สุขหรือทุกข์ ? มีทองรูปพรรณใหญ่ ๆ สวย ๆ แพง 10 ล้าน 10 บาท ลองเดินไปแถว ๆ รอบ ๆ หน้าวัด คอไม่ขาดให้รู้ไป

นั่นตกลงเรามาอยู่ที่นี่เป็นพวกปลดโลกที่ 2 คือ รูป มาที่นี่อยากได้ชื่อเสียงมากไหม ? ไม่ใช่อ้างมาปฏิบัติธรรมถ่ายภาพไว้ที่วัดสวนแก้วแล้วไปลงสมัคร ส.ส., ส.ว. นี่ไง ! ชูรูปเพื่อจะก้าวไปหาอรุณ

นี่มีนะอาตมาได้ยินเลย “เฮ้ย !

ถ่ายรูปไว้สิ เดี่ยวเวลาจะขึ้นคัทเอ๊า หาเสียง อบต. ผู้ใหญ่บ้าน มึงจะได้เอารูปนี้ติดข้างรถ”

ไอ้โฮ ! เดี่ยวนี้คนเขาสลับเปลี่ยนเกี่ยวกับรูปเยอะไหม ? คัทเอ๊าที่ใหญ่ ๆ ที่ขึ้นภาพขึ้นรูปกันเยอะไหม ?

ตำรวจ นายกฯ อบต. อะไรพวกนี้ เทศบาลนี้ขึ้นคัทเอ๊ารูปไปปฏิบัติธรรมที่นั่นที่นี่ เสียเงินเยอะ แล้วถ้าใครมันเอาไปพนไปจี้ที่รูปมีไหม ? ขึ้นรูปแล้วมันก็ไปฉีกบ้าง อะไรบ้าง ทุกข์ไหม ? ถ้าไม่ต้องหวังว่ามีรูป สบายไหม ?

เพราะฉะนั้น ทั้งรูป อรูป อย่าไปมัวลุ่มลุ่มกับมันมากนัก ให้มาคลำไม้ 3 ขากันเถอะ เราจะได้ไม่หลงคลำพวก 3 โลกนี้ กามาวิสัย รูป อรูป

เดี๋ยวนี้แค่คนเขามาถ่ายรูปอาตมานี้แหละ ถ่ายไม่ติดเขายังโมโหเลย เขาไปนั่งเต๊ะทำแล้ว ไอ้คนนั้นกลัวง้อเสีย ถ่านหมด อะไรก็ไม่รู้ มันก็จูนกันไหม ? อะไรอย่างนี้ ถ่ายยังงั้น เห็นได้ยินปนอยู่เรื่อย

• ติดรูป หลงรูป

พวกนี้ชอบติดรูป หลงรูป ก็เลยเป็นทุกข์ไปกับ...รูป มันมีเยอะนะ ในพวกที่ขึ้นคัทเอ๊าแล้วมันคนไป

กรีดกันนี้ เอาสีไปพ่นก็มี แล้วไปเขียน
ต่อเติมก็มี

โอ้เจ้าของตัวที่เอารูปขึ้น เขาจะ
สุขหรือทุกข์ เออ ! คนที่ชอบโชว์รูป
ถ่ายรูปทั้งวัน มีใครบ้าง ฮี ฮี แกวนี่มี
ไหม ? วัน ๆ หนึ่งจับกล้องถ่ายจัง สะสม
จังเลยรูป

อ้าว ยังไง ๆ ก็เบา ๆ เผลา ๆ
เอาพอบว่า นาน ๆ พอดูครีမ် ๆ รูปสอง
รูปพอ บางคนนี่น่าจะถึงไหมโยมว่า เขา
เที่ยวเอากล้องไปตะเวนถ่ายรูปกัน

เดี๋ยวนี้ มีคนรวยอยู่คนนะ รู้
เรื่องยังที่เขาถ่ายมุมสูงออกทีวีเมื่อไม่
นาน พ่อแม่ที่แรกว่า หลงอะไรของ
มึงนี่ ต่อมาเขามีรายได้วันละ 3 หมื่น
2 หมื่น เขาเอากล้องติดเครื่องบินขับ
แล้วไปถ่ายที่สูงแล้วออกมาสวย

นี่ถ้าเราอยากจะจ้างมาขึ้นถ่าย
ข้างบนนี้ ว่าวิวของวัด นี่มันยังงัยถ่าย
รูปมุมสูง เป็นเด็กเชียงใหม่ใช้ไหมคนนี่ ?
ตอนนี้เขาได้สตางค์ พวกนี้ก็ยังเป็นพวก
ติดรูป หลงรูป

นี่คล้าอยู่แต่รูป ก็ยังงัยวันนี้นะ
ให้มีโอกาสลงจากเนินบ้าง ออกจาก

ป่ารก 3 วงบ้าง แล้วก็ต้องไม่ไปทนอยู่
ทุกข์อยู่บน 3 โลกโดยอาศัยไม้ 3 ขา
ศาสตรา 3 อัน ป้องกันโจรฉกรรจ์ 3
ก๊กไม่พาเข้ารก ไม่วนเวียนไปกับกิเลส
กรรม วิบาก ไม่ไปทนทุกข์ยากใน 3
โลก ไม่ขึ้นโคกไปหลงเนินเพลินอยู่บน
โน้น จนมืดจนค่ำ ไปติดดี ไปหลงดี จน
กระทั่งดีซ่านไปเลย นี่ก็ได้

สรุป วันนี้เอาแค่นี้ก่อนนะ เอ้า !
นั้นโยมตั้งใจไหน ๆ มาแล้ว ได้สัก 3
นาที ให้ชีวิตนี้มีนิสสัยนุ่มเอียงไปทาง
สู่ความสงบ เหยียดตัวให้ตรงดิ่งลม
หายใจเข้าลึก ๆ ปล่อยลมหายใจออก
ยาว ๆ เอาสติผูกจิต ติดอยู่กับลมหายใจ
เข้าออก เพื่อจะได้ไม่ติดเรื่องอื่น หลง
เรื่องอื่น ชีวิตสำคัญอยู่ที่แค่ลมหายใจ
จะมีจะได้จะเป็นอะไรก็แค่ลมหายใจ
ถ้าหายใจเข้าไม่ออกหายใจออกไม่เข้า
ของที่ว่ามิว่าเป็น ก็ไปอยู่กับธรรมชาติ
ไม่ตามเราไป สิ่งที่ติดตามเราอยู่ขณะ
นี้ ก็คือ ลมหายใจ

เพราะฉะนั้น ลมหายใจให้เป็น
ประโยชน์ให้สงบสัก 3 นาที.

หลักพุทธธรรม ภาค ๒

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

เข้า! พร้อมไม่พร้อมขอทวนสำหรับคนที่ไม่ได้มา
อาทิตย์ที่แล้ว ธรรมะประธาน พุทธธรรมแห่งประธานที่
อาจารย์พุทธทาสท่านเขียนไว้เป็นกลอนว่า ไม้ 3 ขา ได้แก่
พระรัตนตรัย

ไม้ 3 ขา อาศัยกัน ชั้นเอกอุตม์ คือ **พระพุทธ
พระธรรม และพระสงฆ์**

ส่วนศาสนา 3 อัน : ศาตรา สามอันคอย บัน
บาปลง ดังประสงค์ คือศีล-สมาธิ, ปัญญา

**ใจจรจร 3 กัก : คอยปล้นเราให้เสียหาย ก็ได้
แก่ โลภะ โมหะ โทสะ**

ป่ารก 3 ดง : คือหลงหลับตาว่าเที่ยง ว่าสิ้นสุด
ว่าไม่มีอะไร

วนเวียนวง : อยู่ใน 3 วน ทนทุเรศ วนอยู่ในกิเลส
กรรม วิบาก ยากที่จะแก้ไข

ทนทุกข์ 3 โลก : คือทนทั้ง 3 โลก วิปโยคใจ กาม
โลก รูปโลก อรูปโลก ลูบคลำไป

*“หลักพุทธธรรม ภาค 2” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำต้นเดือนแก่ประชาชน
ทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ 20 กันยายน 2558

สุดท้ายที่บรรยายคราวที่แล้ว
ก็คือ เขาโคก 3 เนิน : คนหลงเดิน
ด้วยแรงมานะ คิดว่าดีกว่าเขาบ้าง
เสมอกว่าเขาบ้าง เหนือเขาบ้าง

• 8. ทางห้ามเดินสองแพรง

ทางห้ามเดิน สองแพรง แหล่ง
ระกำ

หย่อนด้วยกาม ตั้งด้วยเกียรติ ไม่
เฉียดญาณ

สำหรับวันนี้ก็ต่อเป็นลักษณะ
บอก ทางห้ามเดิน 2 แพรง ๆ แหล่งระกำ
หย่อนด้วยกาม ตั้งด้วยเกียรติไม่เฉียด
ญาณ คือ ใครมีชีวิตหย่อนยาน ไม่เคร่ง
ครัดเรื่องกามารมณ์คู่ครองมีเปลี่ยน มี
ใช้อย่างกับรองเท้าอะไรทำนองนั้น

เปลี่ยนผิว เปลี่ยนเมีย
เปลี่ยนคนรัก แทบไม่เว้นแต่ละ
วันแต่ละเดือนแต่ละปี คนนี้ท่าน
เรียกว่า หย่อนคน หย่อนตนลงในกาม

ส่วนคนที่ตั้งด้วยเกียรติ ก็คือใคร
ไม่ให้เกียรติชนิดเดียว ก็ฉุนเฉียวเกรี้ยว
กราด แล้วก็จะไม่ฉลาด ฉลาดเฉียวญาณ
คือคนที่หย่อนในกาม ตั้งในเกียรติ จะ
เป็นคนที่ไม่เฉียดญาณ คือ หยั่งรู้อะไร
ที่แตกฉานให้ชีวิตตัวเองสบายใจนี้ยาก
เพราะพวกที่หย่อนในกาม เดียวนี้เราก็
เห็นอยู่ ฆ่ากันไปอ่อนนวนอนไม่คืนดี หรือ

ระวางก็ถือว่าไม่ให้เกียรติ ก็ทำกันอย่าง
ชนิดที่เรียกว่า สาดน้ำกรด ทั้งฆ่า ทั้ง
ฟัน เฉียดคุกเฉียดตะราง เฉียดนรก
มากกว่าที่จะเฉียดญาณ คือ ถ้าคน
ไม่หย่อนลงไปด้วยกาม ไม่ตั้งลงไป
ด้วยเกียรติใช้ชีวิตอย่างสบาย ๆ สาย
กลาง มีคู่ครองก็มี...เขาก็เรียกว่า เป็น
คนสันโดษในคู่ครอง

มีเกียรติก็ถือว่าเป็นเหมือนสวม
หัวโขน เดียวก็เลิกละเล่นเลิกละแสดง หมด
อายุ หมดเกษียณ ก็ไม่ต้องไปถือยึดจน
กระทั่งเกียรติคลุมหัว หัวเลยไม่เฉียด
ญาณ ไม่เฉียดความรู้เพราะไปอยู่ตั้งอยู่
กับเกียรติบ้าง กามบ้าง นั่นท่านเรียกว่า
เป็นคนเดินทาง 2 แพรงนี้ เดินเข้าดง
รกของกามของเกียรติ เลยไม่เฉียด
ญาณ ถ้าเดินออกห่างมาสักชนิดหนึ่ง
ไม่ไปหลงชิดมากติดมาก มีก็มีแบบ
ไม่ถึงกับลุ่มหลงคลั่งไคล้ทั้งได้มา
หรือเสียไป คนอย่างนี้มีโอกาสเฉียด
ญาณความรู้ ความเข้าใจ ว่าของ
พรรณนี้ เกิดขึ้นตั้งอยู่ เดียวก็จากไป

• 9. แมลงห้าตัว

ตัวแมลง ห้าตัว ตอมหัวหู

นิวรรณ์ห้า กวนอยู่ ไม่สุขसानต์

ต่อมาท่านบอกว่าแมลง 5 ตัว
ตัวแมลง 5 ตัวตอมหู ตอมหัว ตอมกวน
อยู่จนกระทั่งนำรำคาญ แมลง 5 ตัว

ท่านเปรียบได้กับนิวรรณ์ ๆ 5 มั่นกวนไม่
สุขสันต์ตอมหู ตอมตา ตอมหน้า ตอม
ตัว จนรู้สึกรำคาญ

รำคาญอยู่ด้วยอะไรบ้าง 5 ตัว
ใครจำได้ ตัวที่ 1 กามฉันทะ ตัวที่ 2
พยาบาท ตัวที่ 3 ถีนมิทธะ ง่วงซึม หดหู่
เหงา ๆ เศร้า ๆ หดหู่ ซึม ๆ ไม่แจ่มใส
แมลงตัวนี้ ถ้ามาตอมฟังเทศน์นี่แย่ไหม ?
มันชอบมาตอมแถวนี้ ช่วงฟังเทศน์นี่มัน
ชอบมา มาตอมทำให้ตาเตอดีหรี ยิ่ง
กว่าแมลงหวี่ แมลงวัน

**ตัวที่ 4 อะไร ? “อุทธัจจ-
กุกกุจจะ” คือ ฟุ้งซ่าน เป็นคนอยู่
ไม่สุข มีจิตใจคิดไปอดีตอนาคต
สับสนวุ่นวาย ปัจจุบัน ฆงหมด
นิวรรณ์ ตัวที่ 4 ท่านเรียกว่า ความ
ฟุ้งซ่าน**

ตัวสุดท้าย เรียกว่า **สังเล สงสัย**
“วิจิกิจฉา” สงสัยมาฟังเทศน์ ฟังธรรม
วันนี้จะดีไหม ? จะได้ประโยชน์อะไร
ไหม ? ถ้าเป็นพระ ก็สงสัยจะบวชต่อไป
หรือจะสึกดี ? อะไรทำนองนี้

คนมาถือศีล ก็เอ้ ! จะครบไหม 3
เดือนนี้ ? หยุคบ้างก็คงไม่เป็นไรมั้ง ชัก
สงสัยสังเล

คนที่จะมาฟังให้ได้ทุกอาทิตย์ ก็
ไม่รู้วันนี้จะไปได้ไม่ได้ ? สังเกตดูฟ้าดู
ฝนครึ้ม ๆ อย่าไปดีกว่า ไปท่านก็คงไม่
ได้บรรยายอะไรทำนองนี้ ตั้งข้อสงสัย
สังเลไว้เรื่อย

**ถ้าลังเลหนักขึ้นไปกว่านั้นคือ
อะไร ?**

เอ้ ! พระพุทธเจ้ามีจริงไหม ?

นรกมีจริงไหม ?

สวรรค์มีจริงไหม ?

**มรรค ผล นิพพานมีจริงหรือ
เปล่า ?**

ถ้าสงสัยขนาดนั้น ก็เรียกว่า ยาก
ที่จะอยู่อย่างสบายใจ ไม่ผิิดอะไรกับถูก
แมลงตอม คนที่แมลงวันตอมบ้าง แมลง
หวี่ตอมบ้าง มดไต่แมลงตอม อยู่ไปก็
รำคาญ เดียวก็ต้องลุกหนีไปนู่นไปนี่เหมือน
อย่างที่เล่าครวญก่อนไว้

ไอ้กบมันอยากเป็นหนุ่มเป็นนี่ เออ !
หนัก ๆ เข้า มันบอกเป็นเราดีกว่า หมด
แมลงวันตอมได้เมื่อไรก็ใจสบาย

นิวรรณ์ เขาแปลตามตัวก็คือ เครื่อง
กั้นความดี ทำให้ไม่บรรลุถึงความดี คอย
ขัดขวางความดี ถ้าเรานิ่งตรงไหนจะทำ
อะไร นี่ทำไม่สำเร็จ ถ้าแมลงมันตอมมัน
กวนเยอะ กวนมาก แหม ! บางทีเห็น
ข่าวเขาหลง มันมีแมลงอะไรที่มาลงเป็น
แสนเป็นล้านตัว เล่นเอากินไม่ได้นอนไม่
หลับ กับคั่งกับข้าวป็นตกลงไป กำลังจะ
กินข้าวดี ๆ แกงดี ๆ แมลงตกลงไป นี่กิน
ไม่ลงแล้ว หิวก็หิว ! แต่ไม่กล้ากิน

ความดีที่เราอยากทำนี่ แต่
ถ้ามีไอ้ 5 ตัว มากวน ทำไม่ค่อย
สำเร็จ ท่านจึงเรียกว่า ตัวแมลงก่อก
กวนปั่นป่วนให้ทำความดีไม่สำเร็จ
มันกวนอยู่ทำให้ไม่สุขสันต์ ทำงาน
ไม่ราบรื่น ปฏิบัติธรรมก็เหมือนกัน
เขาบอกว่า ถ้าแมลงกวนนี่ บางที
เดียวหงุดหงิดเล็กเลย ไม่ทำแล้ว

แมลงที่เป็นตัว พวกสัตว์ปีกสัตว์
ขนอะไรทั้งหลาย ไฉนนั้นก็กวนหน้า น้า
เปื้อนอยู่แล้ว แต่ว่าไอ้กวนที่กวนในใจ กวน
อารมณ์อยู่ ๆ ก็มาคิดเรื่องกำหนด อยู่ ๆ
มาก็ขัดเคืองเรื่องนี้ อยู่ไปชักง่วนชักซึม
ชักฟุ้งซ่าน ลังเล สงสัย 5 อย่างนี้ ถ้า
ใครไม่รู้จักแล้ ที่หาเครื่องปิดปล่อยให้
กวนอยู่ร่ำไปชีวิตนี้ไม่สุขสันต์

● 10. มารนำกลัวห่าตน

มารนำกลัว ห่าตน ตามรังควาน
กิเลส ชันธ มัจจุ สังขาร มาร
เทวดา

ทีนี้ ต่อมาท่านบอก มารนำกลัว
5 ตน มาร คือ สิ่งที่เป็นอุปสรรคคล้าย ๆ
กับนิวรรณ์ตัวใกล้เคียงกัน มาร 5 นำกลัว
มันตามรังควาน มีกิเลส ชันธ สังขาร
มัจจุ เทวปุตมาร

เขาเรียกตามคำ ก็คือ กิเลสมาร
ชันธมาร อภิสังขารมาร มัจจุมาร มี
ตัวสุดท้ายเทวปุตมาร กิเลสเป็นตัว
ขัดขวางนี้ขัดเรานี้ก็จะทำดี เมื่อก็เห็น
เขาเปิดเทปชุดหนึ่ง ผัวจะทำบุญเมีย
ชอบขัดขวางชอบบ่น ชอบว่า เอาของ
ดี ๆ ไปให้พระกินหมด เมียเขาบ่นเรื่อย
บ่นไปบ่นมา ตอนตายนี้ไปเกิดเป็น
เปรตขอ สามิเกิดเป็นเทวดาขอเสื้อผ้า
ก็เป็นแผ่นไฟเหล็กลุก ขอดอาหารประณีต
กลายเป็นอะไร ? เลือด น้ำหนอง กลาย
เป็นของเน่าเป็นหนอง

ปรากฏว่า นางขออะไรดี ๆ จาก
สามีที่เป็นเทวดา พอใกล้จะมาถึงจะกิน
จะใช้ มันพลิกกลายเป็นน้ำเลือด น้ำ
หนอง กลายเป็นหนอง เป็นแผ่นเหล็ก
ทำให้รู้สึกใช้ไม่ได้ไม่สบาย กินไปก็รู้สึก
สะอิดสะเอียดสะแหยะสะแหยง เพราะ
คอยจะต่อว่าสามี เวลาจะทำบุญแต่ละ
ทีชอบคอยขัดคอยขวาง ชอบบ่นกว่าที่

อร่อย ๆ นี่ไปให้พระทำไมให้เราดีกว่า
คอยพูดขัดขวาง

ต่อมาพอเป็นเปรตนึกจะได้จะ
กินอะไร ? มีแต่เน่า แต่เสีย แต่บูด เป็น
หนอง เป็นเลือด เป็นหนองไปหมด นี่
กิเลสमारของคน

บางคนก็ทนไม่ได้ พอห้าม พอขัด
ขวางมีไหม ? ทุ่มใส่หัวซะเลย คอยขัดใจ
ไม่ได้ตั้งใจตามใจกัน

ถ้าภรรยาอยากทำสามีสนับสนุน
สามีอยากทำภรรยาสนับสนุนไม่คอย
ขัดคอยขวางกัน ก็จะทำให้เกิดได้สิ่งที่
พึงปรารถนาไปด้วยกัน

ส่วนขันธमार วันนี้เอาตามต้องบอก
ว่า สังขารไม่รวมมือเลย สะลึมสะลือ ตา
หูปรี๊ด ๆ มันทันธमार คือ ร่างกายสังขาร
นี้มันมีธาตุขันธ์ที่ไม่ปกติ เขาเรียกไฟธาตุ
แต่ละตัวละส่วนมันไม่บาลานซ์ ไม่สมดุล
กัน ถ้าไฟธาตุขันธ์มากหัวก็ร้อน ไข้ก็ขึ้น
พวกขันธमार มันไม่ค่อยจะร่วมมือร่วม
มือคอยขัดคอยขวางอยากจะทำหน้าที่
อะไรดี ๆ อยากจะทะนุบำรุงเผยแผ่ศาสนา
ขันธमारก็คอยขัดขวาง

แต่ว่าพอต่อไป นี่น่ากลัวกว่าคือ
มัจจุมาร “มัจจุมาร” ก็คือ ความตาย
กำลังจะทำดี กำลังจะได้ดีมาตายเสีย
ก่อน กำลังจะเข้าสู่มรรคผล นิพพาน
แต่มัจจุมาร เข้าเรียก มัจจุราชมานั่งชะ
ก่อน นี่ก็เรียกว่า มันทันธขวางในจังหวะ
ที่เราจะได้ดิบได้ดี

คนเรานี้จะเขาบอกรช่วง 50-60 ปี
นี่มันเป็นช่วงที่จะถีบตัวเข้าสู่ทะยานเข้าสู่
สู่หามรรค หาผลได้มาก พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้เท่าไรละ ? (35) กำลังจะทะยาน
เข้า นี่แต่ถ้ามารมันมาขัดขวาง มาเจ็บ
มาป่วย มาตายชะก่อนก็เสียโอกาส

“สังขารमार” ใจตัวนี้ก็ชัดเจน
ความเจ็บป่วยทางร่างกายมาตัดรอน
บั่นทอน ทำให้ทำความดีไม่ราบรื่นไม่
สะดวก

ส่วนเทวปุตमारนี้ หรือมารเทวดา
เขาเรียกอารมณ์อยากสะดวกอยากสบาย
อยากมีความสุขมันมาเป็นอารมณ์ที่คอย
บั่นป่วนกวน จะมาถือศีลฟังธรรมมันสงบ
มันไม่สนุก อารมณ์ยังอยากสนุก อารมณ์
เทวดา พวกเทวดาเขาอยากสนุก อยาก

อยู่วิมาน อยากตื่นรำ อยากครื้นเครง

เวลาที่บรรดาลูก ๆ ไปตื่น ไปกิน
ไปรำ พ่อแม่จะบ่นว่าไง ? แหม ! ใ้ลูก
เหวตามาเกิด เออ ! เขาเอาแต่สบายแต่
สนุก

เพราะฉะนั้น คนติดสนุก ติดสบาย
นี่อย่างนี้ก็ไม่ใช่มารนะ พ่อติดสนุกติด
สบายหาแต่เรื่องบันเทิงเริงรมย์ ไม่มีจิต
ที่จะคิดห่วงใยว่า “เออ ! เสพียงที่จะ
ต้องหาไปภพหน้าชาติหน้า” เอาแต่
สนุก สะดวก สบาย เอาแต่รื่นเริงบันเทิง
ใจ จนไม่คิดที่จะหาเสบียงพวกนี้ ก็
เรียกว่า **อารมณ์ของความสนุกสนาน**
บันเทิง มันมาถึง มาฉกเอาเวลา ที่จะ
ไปแสวงหาบุญกุศลบารมี ก็เลยทำให้
ขัดขวางความดี คนเจ้าสำราญนี้เขา
ไม่ค่อยคิดหระก ที่จะมาทำบุญทำทาน
คิดแต่จะไปสนุกสนานที่ไหน ? ไปรื่น
เริงบันเทิงใจที่ไหน ? เขามีมหรสพ มี
การเล่นที่ไหน ? ใจก็จะไปแต่ที่นั่น

นั่นก็เรียกว่า **อารมณ์ของเทว-**
ปุตมาร เป็นลูกเหวตามาเกิด ไม่
คิดที่จะช่วยพ่อช่วยแม่ทำงาน
อะไรทั้งนั้น เอาสนุกสนานเป็น
ที่ตั้ง นี่ก็เป็นมารชนิดหนึ่ง จึง
เรียกว่า มารนำกลัว 5 ตัว 5 ตน
คอยรังควาญคน ให้เสียโอกาส
กระทำความดี

• 11. บ่วงคล้องคนหกบ่วง

บ่วงคล้องคน หกบ่วง ห่วงแห่งกาม
ที่สวองาม ไพเราะรส จดจ่อหา

• 12. เหตุทั้งปวงหกตำแหน่ง

เหตุทั้งปวง หกตำแหน่ง แห่ง หู ตา
ชีวหา นาสา ผิวกาย และฝ่ายใจ

ต่อมา ท่านบอกว่าบ่วงคล้องคน
6 บ่วง บ่วงอะไรบ้าง บ่วงคล้องคน 6 บ่วง

ห่วงแห่งกาม ที่สวองามไพเราะ
รส จดจ่อหา นี่คือการแต่รูปสวอย ๆ เสียง
เพราะ ๆ กลิ่นหอม ๆ รสอร่อย ๆ สัมผัส
นุ่มนวล ได้ชิมได้ติดแล้วก็เหมือนเป็น
ห่วงบ่วงรัดไว้ต้องมาหาอีก ต้องหาที่
สวอยกว่าเก่า ไพเราะกว่าเก่า มีรสชาติดี
กว่าเก่า ถูกลิ้นถูกปากถูกใจ ถูกสัมผัส
มากกว่าเก่า อย่างนี้ท่านเรียกว่า **เป็น**
บ่วง 6 ตำแหน่ง

บ่วงชีวหา บ่วงนาสา บ่วง
ผิวกาย และบ่วงฝ่ายใจ ทั้งหมดทั้ง
ตาทั้งผิวกาย ทั้งฝ่ายใจ นี่ถ้าลง
ไปติดอกติดใจอะไรแล้ว เหมือน
กับติดบ่วง

บ่วงคล้องหู คล้องตา คล้องใจ
คล้องผิวกายให้แสวงหาไม่คิดจะคืนรน
ให้หลุด แต่อยากจะหยุดให้เขารัดเขามัด
อยู่แค่นั้น นี่เขาเรียกว่า เป็นบ่วงที่ทำให้
คนไม่รู้จักหาทางคืนให้หลุด ปล่อยให้

ปวงรัตมัตตอยู่ ไม่เบื่อไม่หน่าย ไม่มีคำว่า “นิพพิทา” รสอร่อยเสียงเพราะ กลิ่นหอม รูปสวย ถูกต้องกาย แล้วสบายใจ เป็นเรื่องติดใจหลงใหล จนไม่มี คำว่า “นิพพิทา” มีแต่หิวหา

นิพพิทา แปลว่า เบื่อหน่าย คลายจาง

ส่วนหิวหามันตะกละตะกราม มันเหมือนกับวิ่งเข้าไปหาบ่วง แหม ! เมื่อเร็ว ๆ เห็นเขาดักนก เขาเอาตาข่ายเป็นวง ๆ แล้วก็เอาของล่อในนั้น เห็นนกกวักมันเข้าไปติด มันก็ดิ้นแต่ออกไม่ได้ รู้สึกตอหนึ้นไปคู่อีกเที่ยวหนึ่ง เขาก็จับมันไปแกงแล้ว

การหลงบ่วง หลงเหยื่อ ไม่เบื่อไม่หน่ายกับคนบางคน นี่รู้จัก คำว่า **“เบื่อหน่ายคลายจาง”** เมื่อเข้านี้ยังนึกถึงคำนั้นไม่หาย ว่า ถ้าเขาเบื่อเรา แต่เราไม่เบื่อเขา

โยมว่าใครลำบากกว่ากัน ? หือ ! เรามีแฟน แต่แฟนมันเบื่อเราเต็มทีแล้ว แต่เรายังไม่เบื่อมันนะ ใครลำบากกว่ากัน ? มันบ่นเรา มันเบื่อเรา บ่นคำแต่ละคำ แสบใจทั้งนั้นนะ **“มึงนะ ! แก่ง่ายแต่ตายยาก”** ฮี ฮี เออแบบนี้ เราไม่เบื่อเขาเลย ชอบเขา แต่เขาเบื่อเราเต็มทีนะ มันมีเยอะไหมคู่เบื่อกันนี้ ?

...บ่วงชีวหา บ่วงนาสา
บ่วงผิวกาย และบ่วง
ฝายใจ ทั้งหูทั้งตาทั้งผิวกาย
ทั้งฝายใจ นี่ถ้าลงไปติดอกติดใจอะไรแล้ว
เหมือนกับติดบ่วง...”

แต่มันเบื่อพร้อม ๆ กันก็ตื่นะ ก็ไปจากกันแบบสบาย แต่ถ้าเบื่อฝ่ายหนึ่ง อีกฝ่ายหนึ่งยังไม่เบื่อ ยังชื่นชอบ หลงใหล ยังอยากอยู่กับเขาไปตลอดชีวิต แต่เขาเบื่อเต็มทีแล้ว เมื่อไหร่เราจะไปให้พ้น เมื่อไหร่เขาจะพ้นไปจากเราได้ แต่เรายังหลงยึดติดอยู่ น่าสงสารคนที่ถูกฝ่ายตรงข้ามเบื่อ แต่เรากลับกลายเป็นหิวหา ห่วงโหยอยู่เรื่อยก็แย่ เป็นชะนีเลย **“ผัวโวย ๆ ๆ”** เขานั้นบอก **“ภูละเปือมึงเต็มที”**

เมื่อก่อนมีคำฮิตอยู่คำหนึ่งใช้ไหม ? **“ภูละเปือ”** แล้วเดี๋ยวนี้หายไป แล้ว เออ พูดกันไปคุยกันมา **“ภูละเปือ”** ถ้าโลกใบนี้นะ คนเบื่อเร็วเท่าไร ไม่หลงโลก ไม่ยึดติดอยู่ในโลก

เปือโลกมันก็จะเลื่อนชั้นเป็นอะไร ? เขาเรียก **“โลกุตตระ”** ชักอยากจะอยู่เหนือโลก เพราะของในโลกนี้ มันคอยจะทับถมเรา คอยทำให้เราหนัก ก็เลยนึกเอือมระอา

พูดถึงนึกถึงหลวงพ่อดังนั้นจริง ๆ
ระยะ 4-5 วันมานี้ มันยังงៃไม่รู้ อาบน้ำ
ให้แล้วยังคันตัวอีก เออ ! กินยาแล้ว
ก็ยังปวดหัวอีก นิดแล้วยังไออีก มอง
สังขารนึกไปนึกมา ชักเอือมระอาเบื่อ
เหมือนกัน แหม ! อุตส่าห์เอาใจมันทุก
อย่าง มันยังอแงกับเราเรื่อยนะ นึก ๆ
ก็ชักเบื่อ ชักเริ่มอยากจะพูด มึงจะไปก็
ไปเถอะ จะตายก็ตาย จะไปก็ไป เพราะ
ว่าเอาใจทุกอย่าง มันก็ไม่เคยฟังเราเลย

นิพพิทามี 2 อย่าง **นิพพิทาของ
คนเอือมระอาขี้เกียจ** นั้นอย่างหนึ่ง

ส่วนนิพพิทานี้ ปล่อยคลายจาก
คลายจากสิ่งที่เคย หลงว่า “**มันเที่ยง**”
หลงว่า “**มันเป็นของเรา**” ไม่ใช่เบื่อ
หน่ายต่อการทำศาสนกิจ ไม่ได้เบื่อว่า
จะต้องมาเทศน์นะ แต่เบื่อสังขารที่มัน
ไม่ร่วมแรงร่วมใจ ร่วมไม้ร่วมมือ มัน
ไม่เชื่อไม่ฟังเราเลย นี่เขาเรียกว่า “**ตัว
นิพพิทา**” มันปล่อยวางไม่ต้องมานั่งคิด
ตกแต่ง

โยม ระยะ 7 วันนี่โยมลองเดาสิว่า
อาตมาคิดเรื่องสำอองใหม่ ? อยากจะ
ไปเซ้ทम्म อยากจะไปเซ้ทผิว อยากจะ
ให้มันตึง ให้มัน...ไม่มีอารมณ์เลย ช่วง
ที่มันเกิดแบบนี้ นี่ถ้าเราส่งจิตส่งใจร่วม
กับปรากฏการณ์ที่มันเกิด นี่อาตมาว่า
มันก็เกิดง่ายนะนิพพิทา

แต่ถ้าช่วงเราสบายเราแข็งแรง
เราไปนั่งไปนี่ทำสำเร็จ มันยังคิดอีกนะ

นี่สระนี่สำเร็จแล้วเดี๋ยวอะไรสำเร็จอีก
เออมันก็คิดนะ ! แต่พอเกิดสังขารแบบ
นี้ “**ได้แค่นี้...ก็พอแล้ว**” “**ได้สระลูก
เดียว...ก็พอแล้ว**”

เออ ! ไปตอนเราแข็งแรง มันคิด
ว่ายังต้องอยู่ ต้องได้ทำนู่น ต้องได้ทำนี่
แต่พอมันไม่ร่วมไม้ร่วมมือร่วมแรงร่วม
ใจกับเราเลย มันคอยขัดคอเราเรื่อย
จริง ๆ นะโยม ! คนที่เรารักเราชอบ ถ้า
ขัดคอเราบ่อย ๆ โยมว่า มันรู้สึกเบื่อได้
ไหม ? ไกลจะเบื่อกันหรือยังโยม ถ้าเบื่อ
แล้วเครื่องสำออง มันต้องเบาละเยอะนะ

เดี๋ยวนี้ไอ้โฮ ! มันโฆษณาขายเหลื่อ
เชื่อเลย อาตมามานั่งคิดดู ตอนที่เขา
โฆษณาขายของ ให้พอกให้แต่ง ให้ทา
ให้ย้อม ให้ปะกันนี้ เอ ! มันต่างกับตอน
ที่เรา สังขารมันไม่ฟังเราเลย เราจะไป
พอกให้มันแต่งให้มันทำไ้ ความนึกคิด
บางช่วงบางจังหวะ นี่ความเจ็บไข้มาตัก
เตือนให้ฉลาด

อย่างทีหลวงพ่อพุทธทาสท่าน
เขียนไว้ มันเป็นสิ่งที่ใครจับจังหวะนี้ได้
ดี ๆ นะ อาตมาคิดว่า มันเหมือนกับเขา
เรียก “**นาทีทอง**” เลย จับขึ้นมามองให้
ชัด มองให้เห็น

“**เห็นธรรมเห็นทาง**” นี่บางที
ตอนดี ๆ เราเห็นยาก แต่ตอนที่มันไม่
ค่อยจะดีกับเรา นี่เราจะเห็นง่าย โยมคน
ที่เขาไม่ดีกับเรา นี่เขาจะออกท่าทาง ให้
เราระวังตัวมากกว่าตอนที่เขาดีกับเรา

จริง...ไม่จริง ?

คนที่เขาไม่ชอบกับเรา
แล้วเขาไม่ดีกับเรา นี่เขาคอยจะ
ทำร้ายเรา นี่เราระวังตัวง่ายกว่า
ตอนที่เขาทำดีกับเรา จริงเปล่า ?

ร่างกายเรา นี่ตอนมันทำดีกับเรา
นี่เราก็หลงเลย แต่พอมันทำไม่ดี นี่ขัด
เลย เห็นง่ายเลย เห็นธรรม เห็นทางได้
ง่าย ๆ เลย เพราะฉะนั้นใครที่มีจังหวะ
ปรากฏการณ์พวกนี้เกิด อย่าไปนั่งทุกข์
นั่งร้อนซะ จนไม่คิดจะมองให้เห็นทางเห็น
ธรรม ไม่ปรากฏการณ์พวกเจ็บ พวก
ป่วย พวกแก่ พวกตาย

บางทีของดี ๆ เราไม่พลาดโอกาส
เพราะตอนนั้นเรามันระส่ำระสาย เขา
บอกว่า “เวทนามันกลุ้มรุม” พอมัน
กลุ้มรุม แล้วเราตั้งสติไม่อยู่ มันก็เลย
พรวดมองไม่เห็นเลย แต่ถ้าเราตั้งสติดี ๆ
มองให้ดี เพ่งให้ดี เพ่งนาฬิกาสุดท้ายให้ดี
นี่ท่านบอกว่า “มากกว่าเมล็ดทรายใน
ทะเล”

บุคคลผู้ได้มรรคได้ผลตอนนาฬิก
ทอง นี่มีมากกว่าตอนดี ๆ ตอนเรา
สมบูรณ์ดี ร่างกายดี จิตใจอะไรสบายดี
หมด ช่วงนั้นนาฬิกาทองไม่ค่อยเกิดหรอก
มีแต่นาฬิกาที่ระเริงเหลิงหลง คิดว่า มันคง
นิรันดรออยู่ตลอดเวลา ไม่คิดที่จะมองให้
เห็นทางเห็นธรรมอะไร ข้อนี้เป็นสิ่งที่พวก
เราต้องพยายามให้นาฬิกาทองเกิดให้ได้นะ

• 13. แหล่งอบายสี่ขุม

แหล่งอบาย สี่ขุม หลุมนรก
เดรัจฉาน เปรต - อสุร ภายใหญ่
อีกมุมหนึ่งท่านบอกว่า “แหล่ง
อบาย 4 ขุม” ใครอย่าไปเลยสักขุมเดียว

แหล่งอบาย 4 ขุม หลุมนรก เดรัจฉาน
เปรต อสุรกายใหญ่ ใครเกิดมาชาติหนึ่ง
ถ้าลงไปหลุมไหน ขุมไหน ทุก ๆ ขุมเลย

ขุมนรก ก็ร้อนนอกร้อนใจ

ขุมเดรัจฉาน ก็ขัดขวางเขา
อยู่รำไป

ขุมเปรต ก็หิวกระหายอยาก
ได้ตะพึดตะพือ

ขุมอสุรกาย ก็หวาดกลัวออก
สันขวัญเสียอยู่รำไป

ที่เรียกว่า “อบายภูมิ” ภูมิ
ที่ไปอยู่แล้วไม่สบาย ภูมิที่ร้อนนอก
ร้อนใจ เรียกว่า ภูมิ นรก

ภูมิ หิว กระหาย และ ง ก
ละโมภ เรียกว่าภูมิอะไร ? เปรต

ภูมิที่ชอบขัดชอบขวาง เขา
ทำอะไรเป็นขัดอกขัดใจขัดคอ
เขารำไป

“ขัดโต๊ะ ขัดโตกสวองาม ขัดคอ
คนนี่...ไม่ดี” บางคนนี่แปลกนะเขาจะ
เดินก็ชอบเหยียดขาไปขัดให้เขาล้ม เออ !
พวกนี้เขาเรียกอยู่ขุมไหน ? เดรัจฉาน
“ดิรัจฉาน” มันแปลว่าพวกไปขวาง

มนุษย์นี้ไปแนวตั้ง ใช้ไหม ? ส่วนสัตว์นี้มันจะไปแนวขวาง มีสัตว์ไหนบ้าง
ที่มันไปแนวตั้ง มีไหมก็ชนิด ? หมาแมวไปแนวขวาง งูเงอไปแนวขวาง
นั่น ใครชอบขัดชอบขวางคนนี่พวกอะไร ? ชุมไหน ?

ส่วนชุมที่ชี้ขลาดหวาดกลัวตะพึดตะพือเลย เจ็บนิดป่วยหน่อยก็
กลัวไปหมด จะมาถือศีลก็กลัวโรคกระเพาะ “**ไม่ได้กินมือเย็น**” นี้อสุร
กายตัวจริง เออแหม ! ไปทำบุญก็กลัวจะหมดเนื้อหมดตัว บริจาค 100,
1,000 ก็แหม ! นั่งกลัวว่า “**จะจน จะอด จะลำบาก**” กลัวแทนคนอื่น
เขาก็มี มีไหม ? ลูกกลัวแทนแม่ เห็นแม่ทำบุญเยอะ “**น่ากลัวกูจะไม่
เหลือได้แล้ว แม่ให้หมด**” มีไหม ? นี่แหละลูกอสุรกาย สมบัติของแม่
ของพ่อแท้ ๆ มันดันกลัวแทนทำไม ! เออนี่เขาเรียกว่า **พวกชุมอสุรกาย
พ่อแม่ทำบุญทำทานเยอะ...ก็ไม่ได้ กลัวตัวเองจะไม่ได้รับมรดก กลัว
แม่จะทำบุญหมด กลัวตัวจะอดจะจน**

นี่ท่านจึงเรียกว่า “**แหล่งอบาย 4 ชุม**” ถ้าใครจมไปแล้วก็มี
แต่ทุกข์

“**อบายภูมิ**” คือ ภูมิที่อยู่ไม่สบาย อยู่แล้วมีแต่เรื่องร้อนใจ มี
แต่เรื่องหิวกระหาย มีแต่เรื่องกลัว มีแต่เรื่องอยากทำตัวขวางโลก นี่เขา
เรียกว่า 4 อบาย 4 ชุม ตกบ้างไหมโยม ? เราเป็น ๆ นี่ตกไหม ?

เออ ! โยม ตกไปบ้างไหม ? สงสัย
ไปหลายรอบ (ฮึ ฮึ) เออ ! ไปหลายรอบ
แล้วแต่ก็อย่าลงแช่อยู่นานนักล่ะ รู้ว่า
ตกแล้วรีบโดดขึ้น พอรู้ว่าตกแล้วรีบ
โดดขึ้นเลย รีบปีนขึ้น รีบตะกายขึ้น
อย่าปล่อยให้หลงถลาลึกลงไปทั้ง
นรก เสร็จฉาน ทั้งเปรต ทั้งอสุรกาย
ล้วนแต่อยู่ดูแล้วไม่สบายสักขุมหนึ่ง
สูมอยู่ขุมมนุษย์นี่ดีที่สุด

• 14. ที่ต้องคุมสามจุด

ที่ต้องคุม สามจุด หยุดให้ได้

กาย วจี้ ใจ ทั้งสามคลอง ต้องสั่งวร

ต่อมาท่านบอกว่า “ที่ต้องคุม 3
จุด” เรามีจุดที่เราต้องควบคุมให้ดี 3
จุด ลองเดาดูบ้างไหม ? โยมจุดไหน
บ้างในตัวเรามี 3 จุด ที่ต้องควบคุม
ให้ดี ? (ตา หู ปาก)

ถูกเออ ! “**กายกรรม วจีกกรรม
มโนกรรม**” ระวังกายจะไปก่อกรรมไป
ตกไปตีไปผลักไปทำร้ายเขา นี่จุดหนึ่ง

อีกจุดหนึ่งก็คือ ระวัง คือ “**ปาก**”
อย่าด่า อย่าบ่น อย่าว่าเขา นี่เขาบอก
ว่า แหม ! เมื่อว่าฟังหลวงพ่อบุทธทาส
ท่านเทศน์ดี ท่านบอกว่า **คนทุกคนนี้
มาอยู่เป็นเพื่อนรอบอุ้งกับชีวิตพวก
เรา ถ้าเราด่าเขาเท่ากับเราเนรคุณคน
ที่จะมาอยู่ร่วมกับเรา** บางที่เขาอาจจะ
ช่วยเราอย่างนั้นอย่างนี้ได้ แต่พอไปด่า
เขาไว้ พอเรตกทุกข์ได้ยาก เขาเลยไม่

ช่วยเหลือ นี่ก็จุดปากเสีย

อีกจุดหนึ่งก็คือ “**ใจ**” ต้องคอย
ควบคุม อย่าให้นึกเกลียดใคร อย่าให้
นึกอาฆาตใคร อย่าให้นึกแค้นกระทั่งฝ่าย
ตรงข้ามก็มีนะ เกลียดก็ไม่ดี อาฆาตก็
ไม่ดี แล้วรักชอบเขาเต็มที่ละดีไหม ?
เดี๋ยวจะนึกว่า ระวังไม่ให้เกลียด ก็ต้อง
ระวังไม่ให้ชอบเขาด้วย เพราะชอบเขา
มากเป็นไฉน ?

**“ซังกัฬพัตพัตเหวี่ยง รัก
ก็หัวปักหัวปำ”**

หนัก ๆ หัวเสียศูนย์ไหม ? เออ !
อยู่กับเขาโดยไม่ต้องหลงรักเขาแบบหัว
ปักหัวปำ อยู่กับเขาโดยไม่ต้องเกลียดชัง
เขาโดยหัวพัตพัตเหวี่ยง หัวเราจะได้ไม่
เสียศูนย์

นี่ต้องระวัง 3 จุด ถ้าคนระวัง 3
จุดได้ ชีวิตนี้น่าจะอยู่ได้อย่างสบายใจ

**“กาย วจี้ ใจทั้ง 3 คลอง
ต้องสั่งวร”** ต้องระวัง 3 จุดนี้ให้หยุด
ให้ได้ หยุดก่อเวรก่อกรรม อย่าไปสร้าง
กายกรรมที่เป็นทุกข์ เป็นโทษ เป็นบาป
เป็นชั่ว อย่าไปก่อวจีกรรมที่เป็นบาป เป็น
เลว เป็นชั่ว อย่างชนิดที่ว่า แหม ! พุด
แล้วน้ำตาแม่ไหล พุดถึงคำพุดของลูก
เดี๋ยวนั้นะ เห็นมาบ่นกันเยอะนะที่ว่าแม่
ไปปลุกให้ไปโรงเรียน นี่เขากลับขึ้นมึง
ขึ้นกู “**มึงจะเดี๋ยวเชิญไปถึงไหน ! กู
จะนอนบ้าง**”

อ้อฮือ ! คนเป็นแม่ฟังแล้วก็ไม่รู้
จะว่ายังไง ? ทำโม ! ผลัดหน้อยแม่ เดี่ยว
ขอนอนอีกนิดหนึ่งเขาน่าจะใช้คำที่ แหม !
ฟังแล้วสบายใจได้บ้าง

นี่เห็นมาปนกันไม่ใช่รายเดียว
นะ ชักจะเริ่มมีหลายราย ปลุกลูกให้ไป
โรงเรียนแต่เช้า นี่เขาพรวดพลาดค่าขึ้น
มาเลย “มึงจะเคี้ยวเชืญกูไปถึงไหน”
ขึ้นมึงขึ้นกูได้ นี่ไม่รู้จะว่ายังไงจิกรรม
แล้วใจเขาก็คงจะนึกเกลียดชังแม่เขา
ไปด้วย แล้วกายเขาก็ต้องออกอาการ
ฮึดฮัดพิตพิตด้วย

โยมว่า บางทีมันออกทีเดียว 3
จุด พร้อมๆ กันได้ไหม ? ทำทางฮึดฮัด
ปากลิ้นดำ ใจนึกเกลียดชังไปทีเดียว 3
จุดเลย ถ้าคุมไม่อยู่ไปเลย เข้านรกเลย

เพราะฉะนั้น “ที่ต้องคุม 3 จุด
หยุดให้ได้ กาย วชิ ใจ ทั้ง 3 คลอง
ต้องสังวร” ต้องระวัง

- 15. ทางแห่งวิมุตติแปดองค์
ทางแห่ง วิมุตติ มีแปดองค์
ต้องเดินให้ ถูกตรง ดังตรัสสอน

ต่อมาท่านบอกว่า ทางวิมุตติ 8
องค์ “ทางแห่ง วิมุตติ มีแปดองค์ ต้อง
เดินให้ ถูกตรง ดังตรัสสอน” มีอะไรบ้าง
ละ ? สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังข สัมมาวาจา
สัมมากรรม ฯลฯ ถ้าไม่ได้แย่นะ “เห็น
ชอบ ดำริชอบ พุจฉาชอบ ทำการ
งานชอบ เลี้ยงชีวิตชอบ ความเพียร
ชอบ ความระลึกชอบ แล้วก็ตั้งใจ
ชอบ” ถ้าใครมีทางแห่ง 8 องค์ นี้ไว้
ดำรงตน ก็จะได้เดินตรงตามคำสอน

• 16. วัตถุประสงค์สอง ขั้นตอน

วัตถุประสงค์ สองขั้นตอน
ไม่ทุกข์ร้อน ทั้งสองฝ่าย ในสังคม

ต่อมาท่านบอกวัตถุประสงค์ 2
ขั้นตอน “ประโยชน์ตนและประโยชน์
ท่าน” พยายามทำ 2 อย่าง 2 ขั้นตอน
จะทำให้เกิดทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน

“วัตถุประสงค์ 2 ขั้นตอน
ไม่ทุกข์ร้อน ทั้ง 2 ฝ่าย ในสังคม” คือ
เราอยู่ในสังคมนี้ ตัวเราก็ไม่สร้างความ
เดือดร้อนให้ใคร ไม่เป็นต้นเหตุให้ใคร

เดี๋ยวดร้อน

อะไรที่เป็นประโยชน์ตน ก็ทำด้วยความไม่ประมาท อะไรที่เป็นประโยชน์ผู้อื่นในสังคม ควรทำได้ก็ทำไปด้วยความไม่ประมาท

นี่ไม่รู้จะทำอะไรก็จัดดอกไม้ไว้ก็ยังมี เออ ! เห็นดอกไม้เข้ามาให้ ถ้าไม่แยกไม่กำแบ่งให้คน สังคมก็ไม่ได้ไป แต่ถ้านั่งแยกนั่งกำ คนไหนอยากได้ไป ก็เอาไปประดับที่บ้าน ตนก็ได้ทำกับสิ่งดี ๆ งาม ๆ สวย ๆ งาม ๆ คนที่ได้ไปก็สบายใจได้สิ่งที่ดี ๆ งาม ๆ อย่างนี้เขาเรียกว่า “เป็นทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน” เมื่อเห็นประโยชน์ตนก็ทำด้วยความไม่ประมาท เมื่อเห็นประโยชน์ท่านผู้อื่นจะช่วยกันทำ

นี่ถามจริง ๆ ถေး พอทำมีนึกไหม ? ทำให้ท่านทำไม ? ทำให้ท่านแล้วท่านก็ได้สวดคำห่มไม่ได้สัก...หือ ไม่คิดนะ เออ ! ถ้าทำไปนึกไปน่าจะแบ่งให้กูบ้าง ทำไมต้องทำให้ท่าน เออโยม ! ไม่คิดต่อว่า “แล้วต้นละ...เอาไปไหนละ” เออ ! เราทำประโยชน์ท่าน ทำประโยชน์ศาสนา ทำประโยชน์สังคมต่อไป

สังคมเรา นี่ถ้าทำด้วยความไม่ประมาททั้ง 2 ฝ่าย

- ประโยชน์ตนก็ทำเต็มที่
- ประโยชน์ท่านก็ไม่ทำขาดขาดสน ทำสม่ำเสมอ “เสมอต้น เสมอปลาย”

ชีวิตกายเป็นประโยชน์ทั้ง 2 ด้านทั้ง 2 ฝ่าย เกิดมานี้เป็นประโยชน์ทั้งตนทั้งผู้อื่น ถือว่าไม่เสียชาติเกิด แต่ถ้าเกิดมา ประโยชน์ตนก็ไม่ค่อยได้ทำ ประโยชน์ผู้อื่นก็ไม่ได้ทำ อยู่แบบโหมะ ท่านเรียกว่าไง ? คนที่ อยู่ไม่ ทำ ทั้ง ประโยชน์ ตน ประโยชน์ท่าน

นี่เป็นคำดำหนิที่พระพุทธเจ้าดำหนิแรง เขาถือว่า เป็นคำดำที่แรง เช่น คำว่า “โหมะบุรุษ” ถ้าเป็นผู้ชาย ก็แปลว่าโง่โง่เกิดเปล่า แก่เปล่า ตายเปล่า อยู่เปล่า ตายเปล่า

ถ้าเป็นผู้หญิง “โหมะสตรี” แปลว่า อี้นี่เกิดเปล่า แก่เปล่า ตายเปล่า อยู่เปล่า เออ ! ไม่ทำประโยชน์อะไรสักอย่าง แต่ต้องกินต้องใช้วัตถุแร่ธาตุ ทรัพยากรธรรมชาติ ถูกผลาญไปใช้ไปตั้งเยอะแยะ แต่ไม่ทำเพิ่มเลย

...อะไรที่เป็นประโยชน์ตน ก็ทำด้วยความไม่ประมาท
อะไรที่เป็นประโยชน์ผู้อื่นในสังคม ควรทำได้ ก็ทำไปด้วยความไม่ประมาท...

โยมเมื่อเข้าเราปลูกต้นไม้กัน ซื่อต้นไม้ปลูกกัน คนมาวัด นี้ เขาก็บอก เออ ! มาวัดนี้ต้นไม้เยอะดี ร่มเย็นดี นี่ก็เพราะว่า พวกเราไม่ใช่ทำแต่ประโยชน์ของเรา มาถือศีล เอาบุญของเราอย่างเดียว แต่ได้ทำประโยชน์ผู้อื่นด้วย

อุปมาคำกลอน

อุปมา คำกลอน ไว้สอนใจ
สิบหกข้อ รู้ไว้ อย่างเหมาะสม
ประพจน์ไว้ ตลอดไป ไม่ลุ่มจม
มีชีวิต รื่นรมย์ สมใจเออ.

เพราะฉะนั้น การที่ทำประโยชน์ทั้ง 2 ฝ่าย เป็นอุปมาคำกลอน สอนกันมา “อุปมาสอนใจให้รู้ไว้อย่างเหมาะสม ประพจน์ไว้ตลอดไป ไม่ลุ่มจม มีชีวิต รื่นรมย์ สมใจเออ”

วันนี้คงไม่เอายาวแล้วโยมเพราะสังฆารมณ์บอกว่า แค่นี้ก็จะเหลือทนแล้ว แค่นี้ละ !

ก็ขออวยพร ขอให้ทุกคนมีคำคมไว้สอนใจ ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน อย่าขาดเสีย และสิ่งไหน ตรงไหน จุดไหนที่ต้องระวัง ก็ขอให้ระวังรักษา อย่าให้เสียจุด เสียประตู อย่าให้เสียแต้ม อยู่ในวัดของศาสนาแล้ว ขอให้ได้แต้มได้เต็มเสริมบุญบารมีกันต่อไป ด้วยกันทุกท่านทุกคน เทอญ.

ฤทธิ

ภาค 2

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กุลยาโน)*

๖ การเขกหัว

ในช่วงนี้ เชื่อว่า หลังจากหลวงพ่อดูณท่านโดดเด่น เรื่อง “การเขกหัว” นี้ก็มีกลอนของผู้ที่แต่งไว้น่าคิด ในขณะที่เดียวกันก็แสดงออกถึงการยับยั้งบรรดาชาวพุทธด้วยกัน แสดงออกซึ่งอารมณ์ขันและเห็นอกเห็นใจต่อหลวงพ่อดูณ ท่านผู้นี้เขียนไว้น่าคิดสนุกดี

อาตมาเห็นแล้วก็อยากจะเอามาฝากญาติโยมลองฟังดูนะสำนวนหลวงพ่อดูณ (คนเขียนเขาเขียนสำนวนหลวงพ่อดูณ)

*“ฤทธิ ภาค 2” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กุลยาโน) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำต้นเดือนแก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ 7 มิถุนายน 2558

กูก็อยู่ ของกู อยู่ดีดี
 มากันจน สันวัด เปี่ยมศรัทธา
 มาให้กู ไทเทก มะเหงกุ่ม
 มั่นกลับดั่ง ขลังกว่า แห่มาเกรียว
 จะพรำบอก อย่างไร ไม่รับรู้
 มั่นกลับมอง ตัวกู บุณีย์

ขยับเขยื้อน เคลื่อนไหว เป็นไ้หวย
 ไล่สิบคน ก่นเล่า เข้ายันเย็น

ท่าแห่งยง ของกู ก็ทรูเฟื่อง
 บ้านจัดสรร กอล์ฟคลับ ยังสัปดน

บ้างเอากู เลี่ยมทอง ผุดผ่องใส
 แล้วเกิดกู เคราะห์กรรม กระหน่ำพา

ขนาดเก้ง เขอรัมมัน คั่นเป็นล้าน
 ตัวกูจริง เสียงจริง ยังกลิ้งรู

คนนั้นที่ คนนี้ที่ ร่ำมาหา
 ราวกับว่า ทั้งจังหวัด มีวัดเดียว
 กูสูดกลุ้ม เปลี่ยนเป็นไม้ ให้หวาดเสียว
 กระทั่งเยี่ยว ยังแย่งจอง เป็นของดี
 ว่าตัวกู มิได้ ประเสริฐศรี
 ใช้เป็นที่ ดับร้อน ผ่อนลำเค็ญ

สิบคนรวม ล้านคนจน ไร้คนเห็น
 กูเลยเป็น เขียนไ้หวย ด้วยอีกคน

เป็นพระเครื่อง คุณารุ่น วนลับสน
 ย่องนิมนต์ กูโปรโมท โฆษณา

หวังใจให้ คุ่มกัน ผองปัญหา
 ใครจะมา ช่วยติง มึงคิดดู

ชนสะท้าน ทำยยุบ กันบวบบี
 นอนคุตคู รอมึงช่วย ด้วยเหมือนกัน

จำได้ไหมคราวที่ท่านรณชน นอนรอ มาช่วยกุหน้อย เอาออก (ฮี้ ฮี้ ฮี้) อยู่ในรถคันหรู คนที่เชื่อบอก โอ้ ! หลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อขลัง หลวงพ่อมิฤทธิ์ สามารถป้องกัน ไฟไม่ให้เผารูปท่านได้ แต่ที่นี้ถ้าคน คิดมากนะ อ้าว ! อย่างนี้หลวงพ่เห็น แก่ตัวหรือเปล่า ? ทำไมไม่ป้องกันไฟ ทั้งบ้านป้องกันแต่รูปตัวเอง ท่านเอง

อย่างนี้ก็จะทำให้คนเราเกิด ความรู้สึกคิดว่า หลวงพ่อนี้ลำเอียง หลวงพ่อไม่เที่ยงธรรม ที่จริงท่าน ไม่ได้รู้เรื่องราว ท่านไม่ได้มาเกี่ยว ข้องด้วย แต่ความคิดเอาที่คิดว่า รูปหลวงพ่อกุณไม่ไหม้ บ้านไหม้ หมดทั้งหลัง ถ้าเราสรุปความเชื่อ ของเรา มโนไปเอง

นี่โยมเราเป็นชาวพุทธ ถ้ามีเรื่อง หลงฤทธิ์จมมิดกันอย่างนี้จะเกิด บ้า ๆ บอ ๆ อย่างข่าววันนี้เอาตามาอ่าน ดูแล้วตกใจ ! โยมอ่านดูไหม ? เพื่อน บ้านเฮ ! เพราะหัวหน้าเขตน้าเจ้าพนักงานเขตไปหมู่บ้าน บ้านเลขที่...ที่ตรง พงษ์เพชร

มีบ้านหลังหนึ่งห้อยถุงดำไว้ เยอะ...เลย ในถุงมีของเหลวเหม็น ! คือ ชี้หมา

บ้านหลังนี้เขามีความเชื่อถือ ลัทธิบูชา (ชี้หมา) ฮี้ ฮี้ โยมไปอ่านดูสิ ลัทธิบูชาชี้หมา เขาเอาชี้หมาเป็นที่ไหว ที่นับถือ ที่บูชา เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เป็น อภินิหาร แล้วเราเป็นชาวพุทธยังไ้ ละ ? ถามว่า อย่างนี้พระพุทธรูปเจ้ารับ เข้าพุทธบริษัทไหม ?

ถ้าเราตั้งบริษัทแล้วคนแบบ นี้เขามาสมัครงาน ใครจะรับ ?

๖ ปลัดหลัก..คลำหาฤทธิ์

นี่ก็คือ ที่มาที่จะบรรยายต่อ เรื่อง “ปลัดหลักแล้วก็คลำหาฤทธิ์” ไม่ใช่มีแต่พระ นักบวชของพวกเราเท่านั้น ยาพิษ กระสุน เป็นไม่ระคายเคือง แก่ นักบวชชาวต่างประเทศคนหนึ่ง เขา ชื่อกริกอรี รัสบูติน (นี่หน้าตาเขาคน นี้) เขาเป็นนักบวชแบบทางนั้น แล้ว เขาเกิดอะไรขึ้น เขาบอกว่า กระสุนก็ ยิงเขาไม่ได้ ช่างไม่น่าเชื่อจริง ๆ ว่าใน ประวัติศาสตร์โลก นายรัสบูติน ทำให้ ราชวงศ์โรมานอฟของรัสเซียล่มไปเลย เหตุเพราะว่า...นายรัสบูติน ผู้มีความ วิเศษ พลังจิตสูงสำหรับชายคนนี้ เขามีอะไรที่วิเศษหลายอย่าง แต่สิ่งที่เขา วิเศษนั้นก็คือ เขาเป็นผู้ที่ถูกตั้งคำถาม ว่า “เป็นนักบุญหรือเป็นซาตาน” และเขาผู้นั้นถือว่าเป็นผู้ที่ทำให้

ราชวงศ์ที่ยิ่งใหญ่ของมหาอาณาจักร
ต้องล่ม คลอนและสลายไป เพราะคำ
สาปของเขา และจนเขาก็ถูกจับฆ่าตาย

ที่นี่มาดูของเราบ้าง ที่มีหลัก
ฐานในพระไตรปิฎกขอให้โยมชาว
พุทธจำเรื่องตรงนี้ให้ดี มีพระรูปหนึ่ง
ในครั้นพุทธกาล ชื่อพระปิณโฑลภาร
ทวาชะเป็นพระอรหันต์ได้ญาณได้
ฤทธิ์ ใช้ฤทธิ์เหาะได้ เหาะไปเอาบาตร
ที่เขา... คนนี้เขาอยากจะได้พระมีฤทธิ์
สักยังงี้ เท่าไร สักก็องค์

ที่จริงพระที่นั่งอยู่ในกลุ่มพระ
ปิณโฑลภารทวาชะนี้ก็มีฤทธิ์ แต่ไม่
สำแดงแต่พระรูปนี้ใช้ฤทธิ์เหาะไปเอา
บาตรไม้จันทร์แดงปลายยอดลำไผ่
เพราะพระพุทธเจ้ายังไม่ได้เตือน ยัง
ไม่ได้ดำหนิ ห้ามพระสาวกไว้เลยตอน
นั้นนะ คือ เขาเอาบาตรที่ทำด้วยไม้
จันทร์แดงเป็นของแพงไปไว้บนยอด
ลำไผ่ พระปิณโฑลภารทวาชะก็เหาะ
ขึ้นไปเอาบาตร พระพุทธองค์ทรงดำหนิ
ตรัสตำหนิกลางที่ประชุมด้วยคำ...แรง ๆ
ว่าดังนี้

“เขา คือ โมฆะบุรุษ บุรุษ
เปล่า เกิดเปล่า แก่เปล่า ตาย
เปล่า เป็นคนเปล่าเสียแล้ว ไม่
สมควรเลยที่เธอแสดงอิทธิฤทธิ์
เพื่อแลกกับบาตรใบเดียว การ

กระทำของเธอไม่ต่างกับนาง
นครโสเภณีเปิดเผยอวัยวะของ
ตนเพื่อแลกกับเงินและทอง”

๐ พระพุทธเจ้า... ห้ามแสดงฤทธิ์

แล้วดูสิ พระพุทธเจ้าดำหนิว่า
ไม่ผิดอะไรกับโสเภณี พวกขายตัวแลก
กับบาตรใบเดียว พุทธองค์ทรงมีการ
รับสั่งห้ามพระสาวกแสดงฤทธิ์นับ
แต่นั้นมา ผู้ใดแสดงต้องอาบัติทุกกฏ
แล้วทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์เป็นครั้งสุดท้าย

คือ พระพุทธเจ้าก็มีฤทธิ์
แต่ท่านตรัสว่า อย่าไปทำให้เขา
หลง ถ้ายิ่งแสดงมาก ๆ หลาย
ครั้งเขาจะหลง อย่างที่เคยเล่าไปแล้ว
ตอนนั้นนะพระที่บวช 7 รูป นี่บรรลु
พระอรหันต์หมด 6 ตกนรกแผ่นดินสูบ
อยู่องค์เดียว คือ พระเทวทัต ๆ นะ
เหาะได้ แปลงร่างเป็นงูเป็นอะไรได้ พอ
ได้ฤทธิ์เท่านั้นละ ผู้สนับสนุนฤทธิ์จะ
เยอะและใหญ่ ลูกชายพระเจ้าพิมพิสาร
คือ พระเจ้าอชาตศัตรูก็เกิดศรัทธา พระ
ดี ๆ อย่างพระสาสิบุตร พระอานนท์
พระเจ้าอชาตศัตรูไม่ศรัทธาแต่ไป
ศรัทธาพระเทวทัตเพราะสำแดงฤทธิ์

ได้ พระเทวทัตก็เกิดเหิมเกริมอยากจะ
เป็นใหญ่ปกครองสงฆ์ มาขออนุญาต
พระพุทธเจ้า ๆ ไม่ให้ ไม่อนุญาตก็
อาละวาดเลย

พระพุทธเจ้าเดินเลาะไหล่เขา
เทวทัตก็แอบขึ้นหลังเขา ผลักก้อนหิน
หินมากระแทกกลางหุบเขาก็แตกเป็น
สะเก็ดโดนพระบาทห่อพระโลหิต ช้าง
กำลังตกมันพระเทวทัตก็ไปยุควาญ
ช้างปล่อยชนพระพุทธเจ้า แล้วมา
หลอกพระ 500 กว่ารูปไปอยู่ด้วย ทิ้ง
พระพุทธเจ้าไป แสดงว่า ครั้งนั้นพระ
ก็ชอบฤทธิ์

เหมือนอาตมาตอนบวชใหม่ ๆ
เคยเล่าให้ฟังแล้วนะ เกือบจะไปเรียน
กับหลวงปู่ที่ หลวงปู่แยม 2 องค์นี้ อีก
องค์หนึ่งเมตตามหานิยมเสกขึ้นขลัง
มาก อีกองค์หนึ่งนี่เสกปลัดขิกนี้ร้าย
น้ำได้ เขาว่านั้น เพื่อนพระก็มาชวน

๖ น้ำเหวี่ยงกับน้ำมนต์

แต่เผอิญ...เขานิมนต์ไปสวน
โมกข์ชะก่อน คุณหมอชวนไปสวนโมกข์
พอฟังหลวงพ่อบุญทาสแล้ว **“พระ
ธรรมกับพระเครื่องใครจะเฟื่อง
กว่ากัน” “เหวี่ยงกับน้ำมนต์ ใคร
มันจะแก้ไขความจนได้ดีกว่ากัน”**
อะไรอย่างนี้ เอ ! กลับมาก็เลยไม่เอา
ไม่ไปเรียน เริ่มหาหลักธรรมดีกว่า !

**“พระธรรมกับพระเครื่อง
ใครจะเฟื่องกว่ากัน”**

**“เหวี่ยงกับน้ำมนต์
ใครมันจะแก้ไขความจน
ได้ดีกว่ากัน”**

“โจรา โลกสมิมพพุทา” พวกโจรเป็นเสนียดจัญไรของโลก

เพราะฉะนั้น เราชาวพุทธสิ่งใด พระพุทธเจ้าดำหนิ ห้ามแต่ก็มีพระที่ทำ จึงถูกจับสึก อย่างหลวงตาผู้คลำหาฤทธิ์ในหลุมศพ ในป่าช้า หาผีตายโหง ตายท้องกลม ผีตายลอยน้ำ ผีผูกคอ ตาย เอามาทำเครื่องรางของขลัง แล้วผลที่สุด มันผิดกฎหมาย ญาติพี่น้องเขาก็ฟ้องร้อง หลวงตาถูกจับสึกแล้วติดคุกด้วย นี่ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า

ภิกษุกลุ่มวัคคุมุทนะ มีภิกษุกลุ่มหนึ่งอยู่หมู่บ้านชายฝั่งน้ำวัคคุมุทา ปรัชชาหาวิธีที่จะอยู่รอด ตอนนั้นข้าวยากมากแพง โอ้ ! ลำบากยากจนจนแค้นกัน ชาวบ้านก็ไม่ค่อยได้ใส่บาตร พระก็หิว...ผม ก็เลยมีพระรูปหนึ่งเสนอ

ขึ้นว่า พวกเราน่าจะยกย่องคุณธรรมของกันและกัน ให้ชาวบ้านได้ยิน เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจว่า “เรานี้เป็นผู้วิเศษ” ก็จะเลื่อมใสพวกเราเอาข้าวเอาน้ำมาถวายด้วยอุบายอย่างนั้น พวกเราก็จะไม่ลำบากด้วยอาหารบิณฑบาต ก็เลยเกิดพระ 2 กลุ่มหนึ่งบอกไม่เอา ! ผิดศีลผิดธรรมเป็นอนธนาหากินแบบบาปแบบกรรมอย่าทำเลย ยอมอด พระในหมู่บ้านนี้มี 2 กลุ่ม ๗ หนึ่งอ้วน อีกกลุ่มหนึ่งผอม

พระพุทธเจ้าตรัส ถามทำไม ไม่อ้วนเหมือนกัน ไม่ผอมเหมือนกันอีกกลุ่ม โอ้โฮ ! อ้วนก็อ้วนหมดทั้งกลุ่ม ผอมก็ผอมหมด ก็ได้รู้ความ รู้ความว่า เพราะหลอก...พวกหลอกนะอ้วน พวกผอมตรงไปตรงมาต่อธรรมพระวินัย อด แต่ว่าลองดูแล้วกันนะ

มหาโจร 5 ประเภท

พระพุทธเจ้าพอรู้เรื่องก็ทรง
เปรียบเทียบมหาโจร 5 ประเภท

1) มหาโจรพวกหนึ่งคิดรวบรวมพวกตั้งร้อยตั้งพันเพื่อจะเข้าไปปล้น ฆ่าเอา เผาเอานิคมราชธานี ต่อมาก็รวบรวมพวกตั้งร้อยตั้งพันเพื่อจะเข้าไปปล้น ฆ่าเอาไฟเผาเอานิคมราชธานี เทียบด้วยภิกษุบางรูปคิดรวบรวมพวกตั้งร้อยตั้งพันเพื่อจะจาริกในนิคมราชธานีให้ศฤงษณ์ และบรรพชิตสักการะเคารพนับถือบูชาจนอบน้อมจะได้ของต่าง ๆ ลาภสักการะปิณฑบาตตลอดทุกอย่าง

เห็นไหมโยม ? เดินกันเป็นพัน
รถติดนะ ! เป็นพวกไหน ? เป็นพวก
ที่ 1 ขุนโจร นิด ๆ หน่อย ๆ องค์กรสอง
องค์กรไม่ได้ ต้องเอาเป็นพัน

2) พระพุทธเจ้าทรงดำนิพวาท
ภิกษุชั่วบางรูปเปรียบพระธรรม
วินัยที่ตถาคตประกาศแล้วก็โกง
เป็นของตนแสดงว่า ตนคิดเอง ไม่ได้
เรียนหรือศึกษาจากใคร นี่ก็เป็น มหา
โจรประเภท 2

คือ บอกว่า ตอนนั้นอาตมาติด
ที่นะ ช่อง 3 เขาตั้งชื่อรายการธรรมะ
“ธรรมะพระพยอม” ถ้าเรารับ เรา
โกงพระพุทธเจ้าไหม ? ไม่ได้ต้องธรรมะ

พระพุทธเจ้า แต่แสดงขยายความ
โดยพระพยอม อาตมาก็ติ่งไป ถ้าเรา
ไปบอกเป็นของเราเนี่ยเราเป็นมหาโจร
ประเภท 2

3) ภิกษุชั่วบางรูปใส่ความเพื่อน
พรหมจารีผู้บริสุทธิ์ผู้ประพฤติ
พรหมจรรย์บริสุทธิ์ ด้วยข้อหาว่า
ประพฤติผิดพรหมจรรย์อันไม่มีมูล นี่
ก็เป็นโจรประเภท 3 คือ พยายามที่จะ
ดิสเครดิตพระที่บริสุทธิ์ บริบูรณ์ไม่มี
คดี ไม่เคยทำผิดอะไร แต่ตัวเองอยาก
เหยียบคนดังเพื่อข้ามขั้นเป็นคนดีคน
ดัง อะไรทำนองนี้

4) ภิกษุชั่วบางรูปเอาของสงฆ์
ไป ที่เป็นครุภัณฑ์ ครุบริวาร ที่ห้าม
แจก ห้ามแบ่ง เช่นอาราม วิหารอะไร
อย่างนี้

ถ้าอาตมาเอาโบสถ์ เอาศาลา
เอาวิหารแจกแบ่งให้โยม “นี่! อาตมา
ให้” (ฮิ ฮิ) เป็นมหาโจร เอาของที่เขา
เรียกว่า...เป็นสมบัติของศาสนา
จะไปแบ่งให้ใครไม่ได้ แต่แบ่งขนม
นมเนยผลไม้ นี่ไม่มีในข้อนี้โยมรับได้
เต็มสบาย อาตมาก็ไม่ผิด มันของกิน
เดี๋ยวก็ถ่ายออก ไขมันของมันอยู่ในวัด
แล้วไปเที่ยวแบ่ง โยมเอาตรงนี้ โยม
เอาหลังนี้ กฎนี้เขามาสร้าง มาทำนะได้
แต่วิหารอารามที่เป็นทั้งวัดทั้งวิหาร

นี้ไม่ได้จะเอาไปสงเคราะห์คฤหัสถ์
ประจบเพื่อเห็นแก่ลาภเป็นมหาโจร
ประเภท 4

ตอนนี้มหาโจรประเภทสุดท้าย
เลย

5) ภิกษุผู้อวดคุณวิเศษที่ไม่มี
จริงในตน “ไม่เป็นจริง ไม่มีจริง”
ชื่อว่า เป็นยอดมหาโจรในโลก เพราะ
บริโภคก้อนข้าวของราษฎรด้วย
อาการแห่งขโมย แห่งขโมยนี้เขาไม่ได้
เต็มใจให้ ถ้าเขารู้ความจริง (เขาจะไม่
ให้) แต่เป็นเพราะเขาไม่รู้ความจริงว่า
เขาถูกหลอก เขาจึงให้

๖ โจร...เสนียดจัญไร

ครั้นแล้วทรงติเตียนภิกษุชาว
ริมฝั่งน้ำวัคคัณนาด้วยประการต่าง ๆ
พร้อมทรงบัญญัติสิกขาบทห้ามอวด
คุณวิเศษที่ไม่มีในตน เมื่ออวดไปแล้ว
แม้จะออกตัวสารภาพผิดที่หลังก็ต้อง
อาบัติปาราชิกขาดจากความเป็นภิกษุ
พระองค์จึงได้ตรัสคำว่า...

“โจรา โลกสมิมพพุทา”
พวกโจรเป็นเสนียดจัญไร
ของโลก

โยมถ้าเราได้ดูได้ฟังอย่างนี้แล้ว
เราจะสนับสนุนพระมหาโจรประเภท
ไหน ก็เราก็กลายเป็นพวกเดียวกับโจร

แก๊งเดียวกัน พวกเดียวกัน ถ้าวัดนี้
เสกเป่าคุณวิเศษฤทธิ์ แล้วเราเป็นคน
ช่วยหาทุน ช่วยสนับสนุนจัดงานใหญ่
โต ไปเที่ยวเดินแจกบอกปาวผ้องร้อง
ปาว มาร่วมพิธีอันศักดิ์สิทธิ์อันวิเศษ
พวกเราก็เป็นพวกแก๊งเดียวกันกับ
มหาโจร หรือเราไปสนับสนุน (ขออภัย
นะ) พอเขาเสกแล้วก็ประกาศออก
ทีวีดัง เราก็ก็นั่งดู พอเราไปเข้าเขาได้
สตางค์ เขาก็ก็นั่งเราแล้ว เพราะได้มา
แล้วเราก็ก็นั่งจะไปช่วยอะไรเราจริงจัง
แค่ไหน !

ก็เห็นนี่ถ้าหลวงพี่อ๊อด อาจารย์
อะไรที่ว่่าปลุกอะไรไปให้ทหาร ตำรวจ
ภาคใต้ แล้วไปก็ศพแล้วละ...ตะกรุด
ของท่าน ?

ก็อย่างนี้ต้องขอย้ำอีกทีหนึ่ง
ที่หลวงปู่หงส์ เหมือนกับเรียกแขกให้เขา
คิดเก็บภาษีพระ เพราะท่านมรณภาพ
แล้วทิ้งเงินตั้งห้าพันล้านคาบไว้ต่ออยู่ เป็น
เหตุให้ลูกศิษย์ลูกหาทำกรรมกาารวัด
ทะเลาะกันขึ้นโรงขึ้นศาลกันเลย

ตกลงว่าหลวงปู่ หลวงพ่อขลัง ๆ
นี้ต้องคิดให้ดี ๆ แล้วตอนนี้ที่เราเห็น
ภาพเมื่อกี้คลิปนี้ เชื่อเถอะ เพราะ
หลวงพ่อกุณ ทำอย่างนี้แล้วท่านดัง
เราก็ก็นั่งบ้าง แต่ไม่ดูหลวงพ่อกุณตี
ขนาดไหน ? (ฮิ ฮิ) หลวงพ่อกุณท่าน

ยังมีจิตเมตตาท่านก็เคาะเบา ๆ พอให้มันสบายใจ อุ่นใจ แต่ฟาดอย่างตะกั่ว อุตมาว่ามันไม่ไหว ถ้าเป็นไม้แข็ง ๆ ก็ไม้คมแฝกโยมว่า...เย็บกันหลายคน โรงพยาบาลคงมีหมอเย็บแผลไม่ไหว นี่เราก็คงคิดดู

แล้วเดี๋ยวนี้ที่บอกว่า สัญลักษณ์แห่งวัดในพระพุทธศาสนาเคยทำเสมา ธรรมจักร เคยทำพุทธรูป เดี่ยวนี้กลายเป็นราหูอมหน้าวัดหมายความว่ายังงี้ ?

หมายความว่า เราจะเปลี่ยนสัญลักษณ์กันแล้วหรือ ? เราจะเปลี่ยนหลักเอาฤทธิกันแล้วหรือ ?

อยากตั้งญาติโยมกลับ เดี่ยวเราก็จะทำให้เกิดจุดคำถามรุ่นใหม่พื้นขึ้นมาอีก มันสาบสูญ มันขาดไปแล้วเราจะมาปลูกอะไรที่เป็นขาขึ้นกันมาอีก อาตมาก็พอจะรู้เรื่องนะแต่พูดไปแล้วแต่กลัวว่าจะไปโคราชไม่สะดวก

เราเคยได้ยินไหมหลวงพ่อกุณ ท่านบอกว่า ท่านจะเลิก ท่านบอกว่าอย่าไปพึ่งสิ่งเหล่านี้ แต่ใครทำให้ท่านเลิกไม่ได้ ต้องมีแน่นอน ก็ขอบอกว่า

บางทีพระไม่อยากทำ แต่โยมคะยั้นคะยอมาก ก็เลยทำ เพราะโยมคลั่งทั้งฤทธิ แล้วก็ผลประโยชน์

ผลประโยชน์จากฤทธิ นี่มันมาก แล้วมันประกาศศักดิ์ได้ แต่ผลลัพธ์มรรคผล นิพพาน นี่พระองค์ไหนท่านได้แล้วก็จะเจ็บ ไม่ได้ไปออกฤทธิออกเดช บอกป่าวโฆษณา ไม่มีหรรษาพระองค์ไหนได้อรหันต์แล้วขึ้นคัทเอาที่ใหญ่ทำแผ่นอะไรต่ออะไรขึ้นกัน

เดี๋ยวนี้โยมสังเกตไหม ? อดีตเสือคนหนึ่งมาบวชเป็นพระ เห็นทั่วไปหมดเลยอาตมา รูปพระองค์นี้จะปลูกที่นั่นจะเสกที่นี่ แล้วก็ท่านก็ไม่ทิ้งหลักคาถาเวทมนต์ของศักดิ์สิทธิ์ ถ้าท่านสอนหลักด้วยก็น่าจะดี เพราะว่าฤทธิพวกนี้ เราถือว่าเป็นของแถมก็แล้วกัน อภิญญาที่ตามผลมาจากการสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติ ถ้ามันผลพลอยได้ มันสร้างความเชื่อมั่นอุ่นใจได้ในระดับหนึ่ง

“...สัญลักษณ์แห่งวัดในพระพุทธศาสนา
เคยทำเสมา ธรรมจักร เคยทำพุทธรูป
เดี๋ยวนี้กลายเป็นราหูอมหน้าวัด
หมายความว่ายังงี้ ?...”

๖ ไสยศาสตร์ คืออะไร ?

เพราะฉะนั้น คำว่า “ไสยศาสตร์” มันจึงแปลว่า **ดีกว่าอย่างต่ำ ยิ่งดีกว่าอย่างต่ำ ๆ** เช่น คนมันไปนั่งดูพระรุ่นไหนเสกยังงี้ มันยังดีกว่าไปนั่งดูแท่งกันงวดนี้ออกจะอะไร นั่งเล่นไฟ เล่น... สมมติว่า บ่อนต่างประเทศ นี่เห็นเขาบอกว่าจะมาสร้างบ่อนติด ๆ กับเราอีกแล้ว แถบชายดงชายแดน แล้วเขาก็เรียกเงินของพวกเราไหลออกไป แล้วพวกนี้นะเขาว่า...โยมเชื่อไหม เขาจะตั้งบ่อนการพนัน นี่เขาต้องหาซินแส เขาจะต้องหาพราหมณ์ทำพิธีให้มันเข้าไปแล้วเคลือบเคลิ้มเล่นจนลืมครอบครัวจนหมดเนื้อหมด...ตัว เขาต้องทำพิธี ถ้าเข้าไปแล้วมันกอบโกยกลับ บ่อนเขาเจ๊งนี่ เขาก็อยู่ไม่ได้ เพราะนั่นเขาต้องทำพิธีพวกอาศัยปลุกเสกพวกนี้เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นได้หัวนมาเลย เขาบอกทำหมด แม้กระทั่งสหรัฐอเมริกา ประเทศที่เชื่อวิทยาศาสตร์ แต่กับบอกถ้าบ่อนนี้ไม่ได้ต้องทำ นั่นคนเข้าไปมันเหมือนถูกผีสิงเลย คลใจ

จำได้ไหม ? แม่ฉันได้เป็นแม่ดีเด่นแห่งชาติลูกเป็นครูไปเล่นที่บ่อนปอยเปตเขมรหมดตัว แล้วผีมันสิงกดเงินเขาเล่นต่อ พอหมด จะกลับบ้านกลับไม่ได้ เขาลือคั่วตัวต้องจ่ายให้หมด

ก็โทรศัพท์มาหาแม่ว่า กลับไม่ได้เขาลือคั่วตัวไว้ ถ้าแม่จะให้กลับแม่ก็ต้องเตรียมเงินมา 70,000 บาท ไถ่เขา พอกลับไปเพื่อนบ้านรู้ “ก็แหม ! แม่ดีเด่นแห่งชาติปล่อยให้ลูกเป็นทาสการพนัน” แม่คืน ๆ ตำแหน่งแม่แห่งชาติ

นี่โยมพวกเราละ ถ้ายังคิดว่า... บางคนเขาก็มีนะ มันก็แก้กันไป แก้กันมา ฤทธิ์ต่อฤทธิ์ ในฝ่ายบ่อนก็ทำพิธีไว้แล้ว ส่วนในฝ่ายคนที่เข้าไปเล่นก็หาของเหมือนกัน หาของอะไรก็แล้วแต่ ที่เป็นของที่ทำให้เขาชนะในการเข้าเล่นการพนัน มันฤทธิ์ล้างผลาญกัน ในที่สุดก็จมมิดไปด้วยกัน

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าถึงได้ห้ามพระ ดำเนินพระที่สำแดงฤทธิ์ที่ไม่มีจริงในตน เป็นพวกมหาโจร เรียกเป็นพวกมหาโจร ถ้าแสดงฤทธิ์เพื่อได้ลาภสักการะเช่นได้บาตรได้จีวรได้ของใช้สงฆ์นี้ท่านเรียกโสเภณีเลย แสดงฤทธิ์เพื่อได้บาตรลูกหนึ่ง

ไอ้โฮ ! พระถูกว่าเป็นโสเภณี นี่โยมแม่ ! สำแดงฤทธิ์เพื่อแลกกับผลรายได้ประโยชน์คนเดียว

๖ เราเป็นชาวพุทธแบบไหน

เฮา ! นั้น พวกเราจะเป็นชาวพุทธกันแบบไหน ? ถึงจะไม่ถูก

พระพุทธเจ้าดำหนิว่า เป็นพวกมหาโจรร่วมแก๊งกับโจร เป็นผู้จัดหาจัดงานให้เกิดการปลุกเสกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ชาวพุทธมกมาย ให้ชาวพุทธคล้าหาแต่ฤทธิ์

เดี๋ยวนี้อาตมาสังเกตุณะแขวขายพระกัน โอ้โฮ ! มันคล้า ดูสองคล้า วางองค์นี้คล้าใหม่ วัน ๆ เขาอยู่ได้เป็นชั่วโมง แต่ถ้าถามว่า กับมันไปเข้าช่องคล้าโสเภณี กับมันไปเล่นการพนัน กับมันไปพียา ไสยศาสตร์ก็ยังดีกว่า

ผู้รู้ทางศาสนาท่าน แปลว่า ไสยศาสตร์ ตัวนี้ มันไม่ใช่เลว-หรามต่ำเสียวอะไร มันยังดีกว่าสิ่งที่ต่ำ ๆ กว่าอีก แต่ถ้าเหนือกว่า ไสยศาสตร์ ก็คือพุทธศาสตร์ที่เกี่ยวกับเรื่องดับทุกข์และพ้นทุกข์ เรื่องวิมุติ เรื่องหลุด แต่เรื่องที่สอง ๆ ยึดติดรุ่มนึ่งรุ่มนึ่ง แล้วถ้าไม่มีไม่เข้า เข้าไม่ได้ น้อยเนื้อน้อยใจรู้สึก หวาด ๆ เราขาดรุ่มนึ่งไปอะไร พวกนี้ไม่ได้สร้างความดับทุกข์ให้เลย

เพราะฉะนั้น เราจะเห็นว่าเมืองไทยเรา มีสิ่งที่ลักษณะ “นายว่า ขี้ข้าพลอย” คือ คนชั้นสูงในราชวงศ์ราชวงศ์

ทั้งหลายนี้เขาจะต้องมีพราหมณ์ มีเจ้าพิธิ เยอะไปหมด แล้วเจ้าพิธินี้ก็ใกล้ชิดเสนอนะให้พระราชารุ่นแล้วรุ่นเล่าปฏิบัติพิธีฤทธิ์ ๆ ศักดิ์สิทธิ์สารพัดอย่าง เพื่อรักษาบ้านเมืองให้รอด อันนี้เราก็เลือกเอาแล้วกัน ถ้าทำเพื่ออุ้มใจก็ทำไป แต่อย่าทำแบบยึดติดจนจมมิดไปเลย

๖ จะรวย...จะได้มกคล

อาตมาเทศน์มันก็หวาดเสียวเหมือนกันนะ พิธีแรกนาขวัญ ถ้าชาวนาจะขวัญดี ไม่ใช่ได้ข้าวเปลือกไปแล้วก็นอนฝันเอา “จะรวย จะได้มกคล” เขาจะต้องรู้จักลดต้นทุน เพิ่มผลผลิต แปรรูปเก็บข้าวเก็บของทำการตลาดให้เขไปถึงจะพ้นหนี้ ธ.ก.ส.ได้ ถ้าได้เมล็ดข้าวในพิธีไป แล้วเขาพ้นหนี้ ธ.ก.ส.ได้ อาตมาจะไม่เทศน์เลย

ตอนนี้โยมเชื่อไหม ? ไม่รู้ใครมันไปลือกัน วัน ๆ มีคนมาเสนอลายนาให้อาตมาบาน...เลย เยอะเลย เขาลือว่าอาตมารวย ใช้หนี้เขายังไม่หมด...ค่าที่แต่เราเรามีเงินเหลืออยู่แต่มันยังไม่จบโอ้ที่กำหนดเวลา เพราะฉะนั้นไม่ได้ถ้าชาวนาเป็นแบบนี้ชาวนาจะต้อง

รู้จักรমনารวมสวน

ที่จริงถ้าเขาคิด ถ้าเขาทำได้นะ เกษตรกรจะลืมตาอ้าปากได้ทันที โดยไม่ต้องอาศัยพิธีศักดิ์สิทธิ์เลย อย่างที่เขาเรียกนารวม สวนรวมพันธุ์ดีคันใหญ่ล้อมรอบ น้ำท่วมไม่ได้ แล้วในนั้นชอยเลี้ยงสัตว์ ปลาเท่าไร เลี้ยงไก่ เลี้ยงวัวได้ชั่ววูทำปุ๋ย ถ้ามันมีคนละไร่ สองไร่มันจะแบ่งชอยทำอะไรได้ ให้วัวอยู่ตัวเดียวก็อยู่ไม่รอด แล้วให้ปลาลงไปหน่อยก็แน่นไปแล้ว แล้วก็มาแบ่งผลรายได้ซึ่งกันและกัน แล้วมันจะเป็นเรื่องที่ชัดเจนเลยที่อาตมาสังเกตดู

ตอนนี้ที่วัดนี้ะโยมเชื่อไหม ? เขามีคนพูดนะอยากให้รัฐบาลมาดูเป็นต้นแบบ เป็นไฮดอลอะไรนี่ เออ ! เพราะว่าเวลานี้มันเริ่มเห็นแล้ว เมื่อที่ฟังกวีเคราะห์ธุรกิจเขาบอกธุรกิจซิม ๆ อย่างนี้ ตอนนี้ผู้ชายอะไรก็ไม่ดี

เท่ากับประเภทอาหาร มันมีคนอย่าง 2 อย่างกินแล้วอยากสวดยะ อาหารเสริมสวดย แล้วก็ช่างเสริมสวดย

ธุรกิจเสริมสวดยยังไม่ตกตอนนี้ เพราะยังโง่สวดยไว่ก่อน คนเราชอบถือคำนี้ อดช่างมัน ! สวดยไว่ก่อน แต่บางคนบอก “อืมไว่ก่อน” อะไรถึงกันถือสุภาษิต

“เรื่องกินเรื่องใหญ่ เรื่องตายเรื่อง...กลาง เรื่องตารางเรื่องเล็ก”

อะไรอย่างนี้ พวกบิตมอเตอร์ไซด์ เขาบอกเรื่องตารางเรื่องเล็ก เขาไปบิตเย้ยบิกอืด ท่านผู้บัญชาการตำรวจ... ยี้วะ ! ยี้วะมากเพราะว่าอะไร ? จับเมื่อเร็ว ๆ นี้ พวกเขาดันฝ่าเย้ยตำรวจอีก ไปบิตกันใหญ่เลย โ้ฬพวกนี้จะพูดว่า ตารางเรื่อง...(เล็ก) นี่เรื่องกินเรื่องใหญ่ เรื่องตายเรื่องกลาง ตารางเรื่องเล็ก

นั่นธุรกิจกินอาตมาก็ว่า...เขาบอกว่าเจ้าสัวซีพีหรือใคร ๆ เดิมเขาก็ทำเล็ก ๆ ทำเหมือนที่เราทำตอนแรกเล็ก ๆ ตอนอาตมาทำตอนแรกก็แค่ที่ดิน 200-300 ไร่ เดี๋ยวนี้ 1,700 ไร่ อะไรนี่ ใครให้อาตมาตอนนี้ให้ 3 ไร่ 5 ไร่ ตกลงกับเจ้าของก่อนรับได้แต่ต้องขายได้ ขายเอามารวม ซื้อใหม่รวม ดิด ๆ รอบกับเรา เราก็ได้แปลง 500 ไร่ เราก็ตัดต้นไม้ได้เราก็จัดสรรโซนมะม่วง โซนทุเรียน โซนพืชผัก โซนสมุนไพร โซนไม้ยืนต้น แต่ราคาดีเช่นไม้พะยูนอย่างนี้ ต้นละแสน ต้นละห้าหมื่น เขาเชื่อกันว่าเป็นไม้มงคลแกะสลักสลักชีว สติปัญญาความคิดทำถูกต้อง

๖ อิทธิบาท 4

แต่ทั้งหมดพระพุทธเจ้าให้ฤทธิ์ไว้ว่า **อิทธิบาท 4** ๆ นี่คือฤทธิ์ถ้าอยากทำอะไรสำเร็จในเชิงธุรกิจ เกษตร ธุรกิจค้าขาย ธุรกิจอุตสาหกรรมต้องมีฤทธิ์ 4 อย่าง

- 1) ฉันทะ อยากทำ
- 2) วิริยะ พยายามทำ
- 3) จิตตะ ต้องจดจ่อกับสิ่งที่ทำไม่กวัดแกว่งไปไหนเพ่งเล็ง
เก่งกะกับสิ่งที่ทำ
- 4) วิมังสา สุดท้ายใครครวญเทียบเคียง หาวิธีทำจนกระทั่ง
ประสบวิธีที่ทำแล้วสำเร็จ

นี่ไอ้โฮ ! ตอนนี้นี่ไปดูข้าวของ
ที่ทำ ๆ แล้วออกนะ เงาะเงาะ เยอะ
เยอะไปหมด มันจะบอกว่าฤทธิ์จาก 4
อย่างนี้พยายามทำ อยากทำ ๆ พยายาม
ทำ แล้ววัน ๆ หนึ่งไม่รู้ละ มันเหมือน
จิตจดจ่อโทรไปถามว่า ตรงนั้นใส่ปุ๋ย
หรือยัง ตรงนั้นเก็บหรือยัง นี่โยมมันมี
ส้มโอไหนโยมช่วยหยิบตะแคงให้โยม
ดูหน่อยสิ โยมผู้ชาย เอ้า ! ใครก็ได้น้อง

นี่เขามาให้พันธุ์ใหม่ลองเอียง
ให้ดูนิด ๆ เป็นเงาะโยมลูกสวยไหม น่า
ประมุขนะ (ฮิ ฮิ) ตกลูกปีแรกพันธุ์นี้
เดี๋ยวนี้พันธุ์อะไรใหม่ ๆ ใหญ่ รสชาติ
ดี ๆ พวกนี้มันจะมีมาเยอะ **เราก็ต้อง
จดจ่อใคร่ครวญมันขายกันที่ไหน ?
พันธุ์มันยังงัย ?** แล้วเอามาทดลองดู
ถ้าทดลองต้นแรกมันออกมาผลขนาด
นี้ อาตมาก็ต้องโทรไปฝ่ายตอน ฝ่าย

เพิ่มต่อตาทิ้ง บอกตอนต้นนี้อีกสัก 5 นะ
ไม่รู้นี่เดิมนี่เขาบอกมันมาจากสมุทร-
สงคราม เขาเรียกพวกชาวใหญ่ใช้ไหม ?
เขาเรียกว่า **“ชาวใหญ่”** แต่นี่มันใหญ่
กว่า ชาวใหญ่อีก อืม ! มันมีขาวน้ำผึ้ง
ชาวใหญ่ แต่นี่มันมี 2 ลูกแล้วมันใหญ่
ขนาดนี้ แล้วถ้ามีลูกเดี่ยวละพวงเดียว
นะ มันน่าปั้ม ! เลย

อาตมาใคร่ครวญละไอ้นี้ให้มี
ต้นเดี่ยวไม่ได้แล้ว ต้องมี 100 ต้น ก็
ขยายพันธุ์ ๆ แล้วเจออะไรที่ดี ๆ นี่เรา
จะต้องหาวิธีเอามาเป็นของเราให้ได้

แต่อาตมาจะไม่พูดแบบเจ้าลัว
นะ ต้องให้มองทรัพยากรทั้งโลกเป็น
ของเรา เงินทั้งโลกนี้ต้องเป็นของเรา
คนดีทั้งโลกนี้ต้องเป็นของเรา ไอ้นี้ไม่
ได้เกินไปคนอื่นเขาตาย

ถ้าคิดแบบนั้น เราเอามาเป็นของ

เรา แล้วก็กระจายเลี้ยงคนอื่นต่อไป นี่
อย่างโยมชิมหน่อไผ่เมื่อตะกี้ นี่ อาตมา
ไปซื้อมา แสนห้า เขาเอาต้นละ 300
แต่พอรู้ว่าอาตมาเอาเขาลดให้เหลือ
150 แล้วก็แถมให้อีก 200 กิ่ง นี่เขา
แถมให้อีก 200 กิ่ง เตียวโยมไปดูเถิด
ข้างหน้านี้

โยมลองไปเอามาให้ดูสักต้น
ก็ได้ อย่างใบเล็กนะที่ใบหลิว ๆ ที่มัน
ออกหน่อทั้งปี แล้วมันแปลกที่เขาเล่า
ว่าตอนที่เกิดไผ่พันธุ์นี้ เมื่อก่อน
มันไม่มีหน่อ มันมีกอไผ่ 10 กอ 20
กออยู่ในหมู่บ้าน กออื่นๆ ไม่มีอะไร
น่าทึ่งน่าสนใจ มีอยู่กอหนึ่งออกหน่อ
ไม่ได้ กิ่งหน่อ ๆ หนูกินหมด ปุ่ม ๆ แหว่ง ๆ
ไผ่ต้นนี้ต้องมีอะไรแน่ ก็มีคนลองไป
ชิมกิน “อ้าว ! หวาน มัน กรอบ” ไม่
ต้องต้มต้องอะไรเลย ธรรมดาดี ๆ
ลองไปจับกินมันจะเฟื่อน ชื่น อะไรไม่รู้
ละ รสชาติมันใช้ไม่ได้ กินไม่ได้ แล้ว
ถ้าไม่ต้มไม่นึ่งมันก็แข็ง เหนียวแต่มัน
กรอบ อาตมาก็ชิมดู “อ้าว ! อย่างนี้
ไม่ได้ต้องโทรศัพท์” (ฮิ ฮิ ฮิ) “โยมนี่
อาตมาจะมาต่อให้วัดบ้าง” “หลวง
พ่อเอาเหรอลดให้” ก็เหมาถของ
เราเองไปเอา ค่าน้ำมัน 2 พันกว่าบาท
ที่จังหวัดเลย ก็ได้พวกนี้มา

ภาคเกษตรถ้าทำแบบเดิม สวน

ใครสวนมัน นาใครนํ้ามัน คนละนิดละ
หน่อย คนละคัน 2 คัน คันใครคันมัน
คนละไร่สองไร่ คันเล็กดี ๆ นํ้ามา
พัง แต่ถ้ารวมหาร้อยไร่พันไร่คันขยาย
เท่าไรก็ได้ แล้วบนคันก็ปลูกอะไรก็ได้
ไม่ได้เสียประโยชน์ ทำคันให้มันใหญ่
นั้นโยมมาถูกทางไหม

๖ ปุ๋ยกับต้นไม้

เมื่อกี้โยมมาเซ็นเช็คให้
10,000 พังเมื่อเข้ารายการที่อาตมา
พูด “ปุ๋ยกับต้นไม้” เมื่อเข้าแก๊งมา
เขียนเช็คให้ 10,000 “ฉันเห็นด้วยที่
ท่านทำบุญลดร้อนโลก”

ตอนนี้โลกมันร้อนไหมโยม ?

นี่ถ้าพูดหน้าอื่นไม่ต้องหอรอก พูด
ฤดูนี้เป๊าะ ! เลย อินเดียมันตาย 3,000
แล้วตอนนี้ ตอนนี้ของเราที่มันร้อนที่สุด
คือจังหวัดอะไร ? ไม่น่าเชื่อว่า จังหวัด
เพชรบูรณ์ร้อนที่สุด ! เขาบอกว่าขึ้น
40 C° กว่า แล้วถ้าเราขาดต้นไม้ไม่
ปลูกต้นไม้ แล้วต้องขอพูดซ้ำย้ำว่า
พระพุทธเจ้ารักต้นไม้ไหมโยม ?

ถ้าพระพุทธเจ้าอยู่โลกน่าจะ
เย็นกว่านี้ เพราะท่านคอยห้ามคอย
ปรามอย่าตัด พระตัดต้นไม้ โคนต้นไม้
ผิวนะ ปลูกได้ ตัดไม่ได้ แต่แต่งได้นะ
ต้นนี้ถ้ามันเสีย กิ่งมันแห้ง มันจะหล่น

ใส่หัวใจม นี่แต่งได้ไหม ? (ได้)

เออ ! เราทำบุญ ก็อย่าหลง
ฤทธิ์ของบุญ ว่าบุญทำแล้วมันจะมี
ฤทธิ์อย่างนั้น อย่างนี้ อย่าง
นั้น ๆ อ่อนนอนขอกันนานอย่าง
ที่เคยเล่าว่า ใส่บาตรแล้วมานึก
ว่า บุญนี้มันดลบันดาลได้ทุกเรื่อง
จึงจบชั้นอยู่นั่นละ จบ...จบ เรา
ก็ขา...ยุกัด บาตรก็เปิดคอยตั้ง
น่าน...น่าน เขาก็ยังขอฤทธิ์บุญ
ไม่จบ ฮี ฮี

๖หลักทำบุญ...ชาวพุทธ

อ้าวโยม ! เดี่ยวตอบให้ชัด ๆ
สักที เดี่ยวอาจจะให้ทุเรียนเป็นรางวัล
ไหนตอบสั้น ๆ สัก 2 ข้อว่า การทำบุญ
ของหลักชาวพุทธ แล้วควรจะเห็น
ประโยชน์ในการทำบุญสัก 2 ข้อนี้
ข้อ 1 ข้อ 2 คืออะไร ? อ้าว ว่าไง เออ !
อะไรอีก มันก็พวกเดียวกันนั่นแหละไอ้
เห็นแก่ตัวนั่นมันงก มีใครอีก ถูกอีก 2 ข้อ

1) เพื่อทะนุบำรุงพุทธศาสนา
ให้อยู่แข็งแรงเป็นที่พึ่งของสัตว์
โลกได้ต่อไป

ขอถามโยมตรง ๆ ถ้าศาสนา
มาหมดในยุคเรา ๆ ไม่เอาใจใส่ปล่อย
ปละละเลยเพิกเฉยดูตาย รุนป่วนตา

...ถ้าเขาไม่มีศาสนา
ในหัวใจ เขาจะ
เบียดเบียนเอารัดเอา
เปรียบ เพราะฉะนั้น
เรารักษาศาสนาอยู่
เพื่อลดการเอารัดเอา
เปรียบเบียดเบียน...”

ยายจะต้องตำพวกเราไหม ? “มึงปล่อย
ของดี ๆ หมดอายุ” ถ้าสัตว์โลกไม่มี
ที่พึ่ง มันจะต้องเห็นแก่ตัวมากกว่านี้
ไหม ถ้าไม่สอนเรื่องเมตตา เขาจะทำ
กับใครจึงจahnกว่านี้ไหม ? เขาจะทำ
หนักกว่านี้ไหม ?

แหม ! เขาตีแม่พอเถียงกันเรื่อง
เรียน ในต่างประเทศนะ เขาไม่ถือ
ศาสนาพุทธ (นี่ข่าวเมื่อเช้า) แม่บอก
“ทำไม่เกรดต่ำ” ทำไมเรียนให้ดีกว่า
นี้ไม่ได้ ? เถียงกันไปเถียงกันมา คว่า
ไม่ดีแม่ตายเลย

นี่โยมถ้าเขาไม่มีศาสนาในหัวใจ
เขาจะเบียดเบียนเอารัดเอาเปรียบ
เพราะฉะนั้น เรารักษาศาสนาอยู่เพื่อ
ลดการเอารัดเอาเปรียบเบียดเบียน
ศาสนานี้เป็นตัวลบล้างพวกนี้ ถ้าอยู่นะ ถ้า
ศาสนายังอยู่นะ ถ้าเราเอาไม่อยู่ก็เรื่อง

กรรมของพวกเรานะ พวกลูกหลานของเราต่อไป

2) การทำบุญของเราสักระยะ ความชั่วออกจากตัวเรา ละลายความชั่วที่ก่อขึ้นในสันดานในจิตของเรา หรือคนอื่นเราเห็นแล้วเราหวาดเสียว เราต้องทำลาย

นั่นก็คือหลวงพ่อบุญทาสท่านบอกว่า **“ไม่มีอะไรที่จะชั่วร้ายเท่ากับความเห็นแก่ตัว”**

ที่เขาเอารัดเอาเปรียบใครสิ่งจាកก็เพราะเขาเห็นแก่...ตัว ที่เขาเป็นพลโทแล้วยังเอารัดเอาเปรียบคนอื่นก็เพราะเขาเห็นแก่...ตัว นี่คนอื่นเงินเดือนน้อยกว่าเขาตั้งเยอะ

นี่วันนี้ข่าวที่ทวนน่าคิดนะโยม แย้มมาว่า คดีโรธิงจายังมีใหญ่กว่าพลโทมณฑล ยังมีตัวใหญ่กว่ายังมีปีกใหญ่กว่านี้ มันน่าจะถึงพลเอก เออ ! ไม่รู้ใครยัง...รอ ดูติดตามต่อไป เพราะเขาทิ้งแย้มไว้ในหนังสือพิมพ์ว่า ยัง

มีใหญ่กว่าพลโท แต่เชื่อว่า มันต้องเป็นขบวนการ รายได้มันสูง

๖ จมอยู่ในฤทธิ์

เฮ้ ! อย่างที่อาตมาพึ่งทำไว้วว่า ใครจมอยู่ในฤทธิ์...ไม่มีหนทาง ! ทำบุญก็อย่าไปคิดว่า จะได้อะไรมาได้บุญมาเป็นฤทธิ์ เป็นเดช สร้างดลบันดาล ให้ชีวิตเราดี...อย่างกับจับวาง หรือเทวดาส่งให้ ถ้าใครคิดทำบุญเพื่อได้ฤทธิ์ได้เดช ได้นุ่น ได้นี่ มันกลายเป็นคนงกในการทำบุญ

การเป็นคนเห็นแก่ตัวในการทำบุญ ให้พระยื่น...ยุ้งกัฒนา นี่โยมว่า มันทรมาณพระ มันเบียดเบียนพระไหม ? รีบใส่ ๆ ไม่ได้หรือไง มันเป็นไรละ **“จิตมันคิดจะให้มันสบายแล้ว”** จะเอาอะไรอีกละ เออ !

เพราะฉะนั้น พวกเรานะ ถ้าเป็นชาวพุทธไม่ฉลาด ไม่อย่างนั้นก็ต้องทำบุญโง่ ๆ แล้วก็มาบ่นว่า **“บุญไม่ช่วย”**

...ทำบุญ...ก็อย่าไปคิดว่า จะได้อะไรมาได้บุญมาเป็นฤทธิ์ เป็นเดช สร้างดลบันดาล ให้ชีวิตเราดี...อย่างกับจับวาง หรือเทวดาส่งให้ ถ้าใครคิดทำบุญเพื่อได้ฤทธิ์ได้เดช ได้นุ่น ได้นี่ มันกลายเป็นคนงกในการทำบุญ...”

อย่างที่ว่า จะบวชลูก แล้วฆ่าตัวตาย จัดงานไม่ทัน อยู่ห่างจากวัดนิดเดียวเอง (บางบัวทอง) เพ็ญเตรียมจะบวชลูก แต่ป่วยเข้าโรงพยาบาลกะว่าจะจัดงานใหญ่ จัดไม่ทัน

อูย โยมฤทธิ์ที่อาตมารำคาญที่สุด ในความเชื่อมั่นม่งมาย เชื่อโง่ ๆ ของญาติโยมนี่ เชื่อกันเหลือเกินนะว่า ถ้าพ่อแม่ตายอยากให้ขึ้นสวรรค์จุดพลุ...ตัน ! (ฮิ ฮิ) ถ้าจุดดังจุดหลายที พ่อแม่ไปหลายชั้นนี้สวรรค์มี 7 ชั้น เขาจุด 9 ทีเลยไป 2 ชั้น ใครไปรับลงโยม

เมื่อ 2 วันนี้อย่าเขาติดไว้ตรงข้างหน้าโยมไปคูลี “หมาสวย” เจ้าของเขา มาเที่ยวหา เขาวามันหลงอยู่ในนี้บ้างไหม ? บอกหมาคุณสีอะไร ? แล้วทำไมมันถึงหาย ? เขาตอบว่า โง่โยม...ทำไมหมาเขาถึงหาย ? เขาบอกว่า คีน นั่นนะ เขาก็ผูกไว้แล้ว แต่เพ็ญบ้านเขาก็ติดกับวัด เขาเผาศพ แล้วเขาจุด

พลุ บีม ! บีม ! บีม ! หมามันตกใจ ! มันกระซอกเชือกขาดเลย แล้วแผ่นลงจากบ้านหนีไปเลย เขาตามหามา 4-5 วัน

ไปถามว่า “โยมไม่จุดไม่ได้หรือ” (ไม่ได้) เดี่ยวพ่อแม่ไม่ได้ไปสวรรค์ สวรรค์ของคุณใช้พลุตันเธอ แล้วพระพุทธรูปเจ้าสอนแบบนี้ไหม ? สวรรค์ที่พระพุทธรูปเจ้าสอน คือ คุณต้องมีhiri โอตตูปปะ คุณต้องอายุชั่ว คุณต้องกลัวบาป คุณถึงจะไปสวรรค์ได้ ถ้าคุณจุดพลุนี้โยมเชื่อไหม นกเนกนี่นะ ลูกนกที่ฟังจะสอนบิน พอพลุปัง ! ปัง ! ปัง ! ตกใจบินปรี๊ดตกมาในน้ำตาย พวกเจ้าภาพจุด กับพวกคนจุดนี้ ติดบาปไปบานเลย

นั่นโยมถ้ามีพ่อแม่ตายก็อย่าไปจุดเลย ถ้าตัวเราตายก็สั่งลูกสั่งหลาน “กูไม่อยากไปรับกรรมที่มึงจุด แล้วหมาเขาหาย นกตกน้ำตาย”

นี่เวลานี้มันมีความคิดถึงขั้นต่ำสุดเอาชีหามาบูชา “**เป็นลัทธิชีหามา**” พุทธบริษัทถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป อาตมาชักจะฉันทข้าวไม่ลงแล้วโยม เอาข้าวขาวบ้านเขามาฉันแล้วปล่อยให้เขาโง่อย่างนี้ มันจะอยู่กันยังไถ่กัน ก็ต้องบอกว่า ถ้ามีเรื่องอะไรที่สำรวจรวบรวมดู แล้วเอามาบอกมาเล่าให้โยมฉลาดขึ้น

หวังว่าที่มานี้จะไม่มีใครไปบูชาลัทธิชีหมากับเขา เอาถามจริง ๆ โยม ถ้าเขาแขวน ๆ แล้วบ้านเขาจำรวยถูกหวยบ่อยโยมจะเอาไหม ? (ฮิ ฮิ) ชักสงสัย ! ถ้าไฉ่ลัทธินี้ บ้านนี้มันเกิดถูกหวยบ่อย แล้วมันรวยเอาสักถุงหนึ่งก่อน เดี่ยวตอนแรกลองสักถุง ถ้ารวยหลาย ๆ รอบ เอา 20 ถุง ถุงเดียวถูกเลขท้าย ถ้าขึ้น 50 ถุง ถูกรางวัล มันเป็นเรื่องที่แย่งจริง ๆ

แล้วตอนนี้โยม ! วัดอย่างที่เคยบอกว่า **หลวงพ่отันใจ นี่พอลือว่าหลวงพ่ออะไรศักดิ์สิทธิ์** พุทธรูปองค์นั้นก็...เป็นไฉ่โยม ? ก็จะถูกเทิดทูนนับถือ

นี่เขาบอกสำรวจกันแล้วนะโยม ช่วงนี้ไม่มีใครหล่อหลวงพ่อโสธรจำลองไปตามวัดต่าง ๆ หันไปหล่อหลวงพ่отันใจ ตอนนี้เรตติ้งหลวงพ่อ

โสธรต่ำ แต่หลวงพ่отันใจเรตติ้งสูงกระฉูดเลย นี่เพราะท่านคลบนันดาลอะไรก็ทันใจ อะไรก็ได้ทันใจ

๐ หลวงพ่อเงินเหลือ หลวงพ่อเงินขาดมือ

หลักชาวพุทธมีหรือ ? ที่สอนให้อ่อนน้อมแล้วก็ได้ทันใจ มันต้องค่อยทำ ค่อยเป็น ค่อยไป สร้างเหตุไป ผลมันจะออกมาเป็นยังไฉ่ ! สร้างเหตุให้ถูกอยากกินมะม่วงก็ปลูก อยากกินส้มโอก็ปลูก คือ **สร้างเหตุให้มันถูก ผลมันก็มา** ไฉ่นี้นั่งอ่อนน้อมบนบานเอาให้**หลวงพ่отันใจ** ตอนนี้มีหลวงพ่ออีกองค์ที่ทางโน้นชื่อ **“หลวงพ่อเงินเหลือ”**

ถ้ามีสักองค์ชื่อ **“หลวงพ่อเงินขาดมือ”** (ฮิ ฮิ) จะมีไหม ? ใครจะเอาไปเช่าไหม ? จะเข้าไปกราบไหม ? เงินขาดมือองค์นี้ เลยตั้งชื่อหลวงพ่อเงินเหลือ คนก็ไปกราบเพื่อเงินจะเหลือตามชื่อหลวงพ่อ นี่มันเป็นความคิดมั่งง่าย เป็นความคิดแบบแย่

ที่ว่ารูปหลวงพ่อคุณไม่ไหม้ บ้านไหม้หมดทั้งหลัง ถ้าเราสรุปความเชื่อของเรามโนไปเอง เดี่ยวนี้เด็กนักเรียนนี่อาตมาเสียดายงบประมาณกระทรวงศึกษาฯ ให้เยอะ แต่เด็กชอบบนบานศาลกล่าว เด็กโคราชก็จะบนบานย่าโม

อาตมาเคยถามเด็กพาณิชย์ไปเทศน์
บนโหมบน ? พรีบ ! เลย แล้วรู้ไหม
อย่าโมจบอะไร ? แกจะมาตีวเธอไหว
เธอ (ฮิ ฮิ)

นี่มันเป็นเรื่องที่ชอบง่ายเชือดตาย
มโนเอาเอง ว่า จะได้ อย่างนั้นจะดี
อย่างนี้จะวิเศษวิโส จะดี อย่างนั้นแล้ว
ก็เพลอไพล ปล่อยใจไปจมมิดอยู่กับ
ฤทธิ์อิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ก็เลยแยะเลย

โยมต้องขอบอกว่า นอกจากใน
วังรุ่นไหน ๆ ก็ตาม ต่อมาก็รุ่นระดับ
รัฐบาลจะเห็นทุกรัฐบาล จะตั้งรัฐบาล
ก็ต้องดูฤกษ์ดูยาม ตั้งมาแล้วก็ต้องทำ
พิธีดำต๋าแหน่งเก้าอี้ผู้นำตลอด จะมี
อย่างนี้ตลอด ยังไม่มีคณะรัฐบาลไหน
ไปหาพระพรหมคุณาภรณ์ที่ท่านสอน
หลักดี ถ้าเอารอง ๆ ลงมา โหล ๆ หน่อย
ก็วัดสวนแก้วก็พอได้นะ (ฮิ ฮิ) พอได้
แต่ไม่มา ที่นี้พอไปหาพระสมเด็จท่าน
ให้อะไร ? ไพรีพินาศอะไรต่ออะไรไป

๖ อุ้มคนรวย

เอาละแต่ก็อุ่นใจไป แต่ถ้าถาม
ว่าได้หลักจากศาสนาไปสักนิดจะดี
ไหม ? นี่แล้วตอนนี้อย่างไร มาอุ้มกุมาร
ลูกเทพกัน บอก “อุ้มแล้วรวย” ถาม
โยมหน่อยผู้มีปัญญาทั้งหลาย “คน
อุ้มกุมารกับคนขายกุมาร” ใครจะ

รวยไววกว่ากัน ? (อุ้มกุมาร) (ฮิ ฮิ) ใช่
แล้วเขาก็หลงอุ้มกันเป็นอย่างนี้ พวก
ดารา ทำอะไร...แล้วพอดาราทำคน
มักตาม แล้วดารานี้โยมสังเกตด้วยนะ
เขาจะไม่ไปวัดที่เป็นหลักคำสอน วัด
ไหนมีฤทธิ์มีเจมีเสก เช่น วัดท่าไม้
วัดหลวงพ่่าน้ำฝนจะหาพวกนี้ ไม่ไปหา
พระที่มีหลัก แล้วดาราบางคนก็ไม่ได้
มีรู้เรื่องธรรมะอะไรมากมาย

เพราะฉะนั้น พวกเรานี้พอเห็น
เขาทำแล้วอย่าไปตามเขา

ตอนนี้ตัวละเท่าไรตุ๊กตาหมี
สองหมี ไม่ใช่ราคาถูก ๆ หมีสอง
หมี แต่ตอนนี้เริ่มคลายแล้วยังงังไม่รู้
แล้วมีคนมาถวายอาตมาตัว แหม ! มัน
เหมือนเด็กจริง ตอนแรกไม่รู้ใครมาตั้ง
ข้างหน้า อู๊ย ! ลูกใครหว่า มันเหมือน
มาก ๆ เหมือนเนื้อหนังหน้าตาเหมือน
จริง ๆ เด็ก ๆ นะ เด็กอ่อน ๆ เข้าเวย
ได้ ๆ เขาชอบหิ้วเข้าเวย ไปอวดกัน

นั่นโยม ! ตุ๊กตาลูกเทพมา
ประเดี้ยวก็ไป อย่างอื่นก็มาแทน มันมี
เรื่องพวกนี้...เกิด ๆ ขึ้น แล้วก็จางไป ๆ
แต่อยากถามโยมอย่างหนึ่งว่า...พวก
โจรใจบาปที่ฆ่าพระมหาโมคคัลลาน
พระเถระ พระมหาโมคคัลลานะนี้
เป็นพระอรหันต์นะ แต่ท่านถูกโจร
ทุบตาย ท่านมีฤทธิ์แต่ท่านหนีกฎ
แห่งกรรมไม่ได้เพราะอะไร ท่านฆ่า
แม่ของท่านไว้ เพราะชาติก่อนท่าน
เชื่อเมีย ๆ เห็นแม่ป่วยดูแลลำบาก
รำคาญ เลยยุให้พ่อหลอกแม่ไปทุบซะ
ในป่า

เพราะฉะนั้น ท่านถูกฆ่าตาย
มาหลายชาติ บวชมาชาตินี้ท่านเป็น
พระอรหันต์ ท่านก็ไม่หมดกรรมที่
นั้นนะ แต่กรรมท่านนะหมดแต่โจร
นะไม่หมด ท่านไม่ยึดติดในภพใน
ชาติ ในสังขาร ถูกทุบตาย นี่ลองคิด

ดูขนาดมีฤทธิ์อย่างพระมหาโมค-
คัลลานะ นั้นพวกโจรที่เขาว่าขลัง
หรือศักดิ์สิทธิ์ ยาก...มันเหนียวนะ
แต่เขาก็แทงสวนทวาร แล้วก็ตาย

ปู่อาตมานี้ ทำให้สะอิดสะเอียน
แกสอนคาถาคาถา อาตมาไม่รับเลย
เพราะว่าแกปล้นเขา แล้วแกเอาของ
ไปขายพวกมอญทาง...เขาเรียกคลอง
500 ทางราชนิยม แกไปทวงหนี้เขานี้
ขี่ม้าไป เขาไม่ให้ ก็ดาบปาด...เข้าไปไ้
พวกมันก็ฮือ ! ถือมีดถือจอบไล่ปู่ ไ้
ม้ามันตกใจ เพราะมอญโดนขา มันก็
โดดปั้ง ! ปู่ก็หงายหลังมันก็รุมยำทิ้งพลั่ว
ทิ้งจอบตีหน้าน่วมหมด แต่ไม่เข้าเลย
นะ แต่ข้างในหูแตกหมด ไปเอามาได้
คือ เขากลางวันนี่เขาจะฝังกกลางวัน
ก็กลัว เขาก็ทิ้งนอนสลบอยู่อย่างนั้น
พอน้ำค้างตกแก่พื้น คลานหนีจากตรง
นั้นไปเจอบ้านหมอนวดพอดีเลย เขา
มาประคบเอาลูกประคบ รุ่งเช้ามัน
กลับมาที่บ้าน

พ่อก็ว่าเฮ้ะ พ่อไปไหน (ปู่ไปไหน)
มากลับ ตามไปจนกระทั่งคนนั้นเขา
ดูแลเขาก็บอกไอ้เฮ้ ! กลับมาดูแลหมั่น
น้ำหนองนี่ไหล เราเข้าไปเช็ดให้ หมั่น
นึกในใจกูไม่ขลัง เหนียวไปทำไม เหนียว
แล้วแตกใน ฮี ฮี ไม่ไหว

นี่นั่นพวกนี้นะเราอย่าไปนั้นเลย

พระมหาโมคคัลลานะทำร้ายบุพการี มีบุพกรรมเก่า ในอดีตชาติเกิดเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ด้วยนะ ต่อมาเมื่อเจริญเติบโตขึ้น พ่อแม่ทั้งสองประสบเคราะห์กรรมตาบอด อ้าว ! เรื่องเขาว่าอย่างนั้น ตาบอดด้วยกันทั้งสองเลย ก็ลูกชายคนเดียวปฏิบัติเลวี่งดู ต่อมาพอมีหญิงสาวชาติตระกูลใกล้เคียงกันได้แต่งงานกัน พอดูแลแม่พัวพ่อพัวตาบอด มันเบื่อ เซ็ง ! ทำงิดีสะ ไม่ต้องดูแล ไม่ต้องเป็นภาระ ยุพัวพาไปฆ่าเลย ก็เลยต้องถูกฆ่าทั้ง ๆ ที่เป็นพระอรหันต์แล้ว

๖อย่าหวังฤทธิ์จะช่วยเราได้

อืมนี่ะยังงิพวกเรา อย่าได้เอาฤทธิ์อะไรต่าง ๆ มาเชื่อว่า “จะช่วยเราได้” สุดท้ายแม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์มีฤทธิ์ สามารถที่จะดำดินล่องหนหายตัวได้ เหาะเหินเดินอากาศได้ แต่ก็ไม่สามารถหนีผลของกรรมได้ ท่านจึงยอมให้พวกโจรทุบร่างแหลกเหลว แล้วท่านก็ดับขันธนิพพานไป

ตอนนี่หลักของเราเนี่ย ถ้าจับหลักเอาความสำเร็จอะไรก็ต้องอิทธิบาท 4 ถ้าจับหลักที่ดีที่สุดคือต้องฉลาดเรื่องรู้ทุกข์ สภาพทุกข์ ถ้าคนจมอยู่ในทุกข์

“...ถ้าจับหลักที่ดีที่สุด คือ ต้องฉลาดเรื่องรู้ทุกข์ สภาพทุกข์ ถ้าคนจมอยู่ในทุกข์แล้ว ยังไม่รู้สึก เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ ไส้เดือนไม่เห็นดินไม่ไหว หนอนไม่เห็นคูต คนไม่เห็นธรรม ก็จะได้ทำอะไรเลย...”

แล้วยังไม่รู้ลึก เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ ไล่เตียนไม่เห็นดินไม่ไหว หนอนไม่เห็นคูต คนไม่เห็นธรรม ก็จะไม่ได้อะไรเลย แล้วเราจะเป็นชาวพุทธที่หลงพ้อพุทธทาสว่าหรือเปล่า “**เลี้ยงไก่หาอาหารหาน้ำให้ไก่กิน เลี้ยงพระหาอาหารดี ๆ ให้พระ ใส่บาตรทอดผ้าป่า**” แต่เราไม่รู้เรื่องดับทุกข์เลย ท่านบอกว่าชาวพุทธพวกนี้ไม่ติดอะไรกับคนเลี้ยงไก่ แล้วไก่ไข่ออกมาแล้วไม่กินไข่ ดันกินไข่ไก่ เออ ! เป็นเรื่องน่าเจ็บปวดนะ ท่านเปรียบเทียบนี้

เพราะฉะนั้น ถ้าเราเป็นชาวพุทธแล้วยังทุกข์ ยังมีความทุกข์เต็มอก ยังหวาดหวั่น ยังวิตกกังวล ยังกลัวนู่นกลัวนี่ แม้กระทั่งความตายเป็นเรื่องธรรมดาที่ยังกลัว ! กลัว

คนบางคนได้ยินข่าวโรคนี้มา โรคนี้มา เดี่ยวอะไรนะ...เมอร์สนะ (ไวรัสเมอร์ส 2012) โอโฮ ! บางคนชักเริ่มกินไม่ได้นอนไม่หลับ เขาบอกว่าเริ่มต้นมันเป็นเพราะจะเป็นเหมือนไข้หวัดเสี่ยงแทบหมดลมไม่ค่อย เอ๊ะ ! ภูเป็นหรือเปล่าภูอาการข้างเคียง เอาแล้ว ๆ เริ่มน้อมว่า “**ภูน่ากลัวใช้**”

นี่เราก็ต้องเริ่มเลยว่า อ้อ ! ทุกข์มันเกิดจากตัวกู ไปยึดมั่นว่ากูจะเป็น กูจะตาย กูจะเป็นโรคอย่างนั้นจะเสื่อมอย่างนี้ แต่ถ้าไม่วิตกรู้ว่า ตนนี้มันเป็นของส่วนประกอบ มันไม่ได้อยู่ด้วยตัวของมันเองได้ มันต้องเติมอะไรให้มันเรื่อย มันถึงจะอยู่ ถ้าหิวก็ต้องเติมอาหารให้มัน ไม่นั่นอยู่ไม่ได้ ถ้าป่วยก็ต้องเติมยาให้มัน ใส่ออกซิเจนให้มัน ถ้าอากาศร้อนจัดหนาวจัดก็ต้องหาพัดลมบ้างแอร์บ้าง เสื้อบ้าง ผ้าห่มบ้าง มาเติมมาห่มให้มัน

นี่ถ้าอากาศมันนั้นจะอยู่ยังไถ่ ยุงก็ชุม สิ่งแวดล้อมไม่ดี ก็ต้องมี

บ้านมาห่อหุ้มร่างกายให้มัน ให้มันอยู่
กลางแดดกลางแจ้งกลางยุง กลางสัตว์
เลื้อยคลาน มันก็อยู่ไม่ได้ ถ้าเราหมั่น
ระลึกนึกละลายตัวกูของกู ทุกข์มันก็
ก่อตัวไม่ได้ เขาบอกว่าจะทำให้ฝนตก
ทำฝนเทียม ต้องรอให้เมฆมันก่อตัวมัน
ถึงจะตก ถ้าอยู่ ๆ มันตกเลย ไม่มีเมฆ
ไม่ได้

นั่นเราทำยังไง ? เราจะก่อธรรมะ
เป็นตัวตน แทนความโง่ที่ยึดถือเป็น
ตัวตน แต่เราก่อ **ธัมมวิเจยยะ** เรา
ใคร่ครวญทบทวน อาบน้ำที่หนึ่ง
“แห่ม ! ร่างกายนี้เว้ย มึงนี่แย่จริง ๆ
เลย” อยู่แล้วเรื่องยุ่งเยอะจังนะ ไม่
อาบน้ำก็เหนียวเหม็น ไม่ถ่ายก็อึดอัด
ไม่กินก็หิว คิดอย่างนี้บ้าง

มันจะเบื่อไหมโยม ! เบื่อตัวกูไหม ?
เออ ! พอเราไม่คิด “แห่ม ! กูวสา
ดี กูสวยกว่าเขาเพื่อน ผิดกฎดีฐานะ
กูรวย กูเลยปลื้มตัวกู” แต่วันใด กู
ไม่ได้ดังที่เคยได้ แพบั่นที ตอนได้มัน
ฟู ตอนเสียมันแฟบ

๖ อยากรับยึด

เพราะฉะนั้น เราเป็นชาวพุทธนี้
ก็หาเหตุให้ได้ อะไรเป็นเหตุให้เราฟู ?
อะไรเป็นเหตุให้เราแฟบ ? “**อยากรับ
ยึด**” พออยากได้แล้วมันได้ตามอยาก

ก็ฟู แต่ถ้ามันไม่ได้ตามอยากละก็แฟบ
นี่พอยึดได้ อยู่กับกูได้ตามที่กูยึดกูผูก-
ใจมัดรัดไว้ มันอยู่กับเราหนึ่งเลย ก็นั่ง
ปลื้ม...ฟู แต่พอมันไปเป็นอื่น พลัดพราก
จากไปก็แฟบ ถ้าไอ้สองตัวมันยังอยู่
กับเราเรื่อยเลยอยากกับยึดเท่ากัน
เราสะสมเหตุของความทุกข์ไว้เพารน
เราตลอดไป เราก็มาทำความเข้าใจ
หลักพวกนี้ แล้วที่สำคัญที่สุดเลยชาว
พุทธนี้ขาดที่สุดอยู่อย่างหนึ่งนะ ที่มัน
ไม่ถึงข้อปฏิบัติที่ได้ไปดับทุกข์นี้ คือ
การเปรียบเทียบไม่ดี ต่ำไป เปรียบ
เทียบต่ำไป ระหว่างทุกข์เกิดกับทุกข์
ดับ เราไม่เคยมานั่งเปรียบเทียบเลยว่า
“อูย ! ตอนนีทำไมเราสบาย อูย !
ทำไมเราเป็นสุขสงบ”

โยมเปรียบเทียบตอนนั่งอยู่
ในวัดกับนั่งอยู่ในบ้านเห็นโน่นเห็นนี่
ชำรุดผุพัง เห็นรถถูกชน กับมาตรงนี้
ไม่เห็นเราโดนนั้นโดนนี่ เรานั่งเป็นสุข
กว่าเยอะไหม ? แล้วเคยเก็บเอาความ
สุขตรงนี้ไปเทียบเคียงกับตอนทุกข์ที่
บ้านบ้างไหม ? หรือฟังเทศน์แล้ว ๆ
ไป “ทุกข์ก็ทุกข์ไว้ย” (ฮิ ฮิ)

ในที่นี้จะบอก “**กูไม่ได้เกิดมา
เพื่อเป็นทุกข์ไว้ย**” รถจะถูกชนก็
เรื่องของรถไว้ย ไม่เกี่ยวกับกู ทำไมกู
ต้องเกี่ยวทุกเรื่อง ไฉนเสียไฉนชำรุด

“...เราเทียบเคียงไหม ?

เวลาจิตไม่คิดเรื่อง

กูได้กูเสีย กูสบาย กูสงบ กูนิ่ง กูเย็น แต่พอมีกูเมื่อไหร่...ร้อนขึ้นทันที...”

เป็นต้องกูเดือดร้อนทุกที เออ ! เสีย
ค่าซ่อมไป

“เสียใจกับเสียค่าซ่อม”
เสียใจกับเสียค่าซ่อม “เสียค่า
ซ่อม...มันธรรมดา” แต่ถ้ามัน
เสียใจมันเสียหลักของชาวพุทธ

อย่างที่เคยเล่าให้ฟังเขาเอาของ
มาส่ง บ้ายรถยังแดง เด็กเขาดึงของ
ลงมา เหล็กมันขูดข้างรถ เขานั่งรถ
ลงมาคลำ...ที่มันโดนขูด แล้วก็ขึ้นรถ
สตาร์ทแล้วก็ลงไปคลำ 3 รอบกว่า
จะได้ไปได้ ลงมาคลำแล้วก็ “ซู้ด !”
แล้วก็แหม ! ดีแต่เดี๋ยวเองมันไม่ได้ขูดที่
รถ มันขูดที่ใจ

๖ ทุกข์...เพราะใจมันยึด

ใจมันเข้าไปยึด “รถกู” ที่หลัง
ต้องเคาะเหล็ก โยมพอซื้อมา “มึงใช้
ของกูเปล่า มึงต้องทำตามใจกูเปล่า
มึงต้องอยู่อย่างที่คุณต้องการหรือ
เปล่า” เคาะถามมัน ถ้ามันเงยบงกก็ไม่

สนใจกับมึง ใส่คาถาให้มันเลย “อตัมย-
ตา” กูไม่เกี่ยวข้องกับมึง เออ ! กูไม่เอา
กับมึงหรือกว่า “มึงเป็นของกู” กูไม่ไป
ยึดของมึงหรือก นี่เขาเรียก “อตัมยตา”

ถ้ามีคาถาตวาดตัวนี้ เหตุของ
ความทุกข์ที่จะเอาไปเป็นของกู อยาก
ให้มันอยู่กับกู ให้กูต้องเป็นฝ่ายได้มัน
ตลอด กูต้องไม่เสียมันให้ใครเด็ดขาด
อะไรอย่างนี้

โยมที่นั่งใกล้ ๆ กันนี้ คิดว่า จะ
ต้องเสียเขาเป็นของใครไหม ? จะจาก
กูไหม ? เออ ! อย่าไว้ใจนะไอ้ลูกบ้าน
นี้ สมมติดีดต่าง บริกรรมไว้เถิดว่า
“กูว่าแล้ว” จบ ๆ ไม่อย่างนั้นก็นั่ง
“แหม ! ไม่น่าทิ้งกู หรือไม่น่าจาก
กูไม่น่าจะต้องเป็นกูเลยไอ้เรื่อง
พรรณนี้”

นี่เออ ! เราเทียบเคียงไหม ? เวลา
จิตไม่คิดเรื่อง กูได้กูเสีย กูสบาย กู
สงบ กูนิ่ง กูเย็น แต่พอมีกูเมื่อไหร่
ร้อนขึ้นทันที นั่นหลวงพ่อกุพุทธทาสถึง
เขียนกลอนว่า...

มียอยู่แล้ว

ขณะใด จิตไม่มี “ตัวกู”
นิพพานก็ ปรากฏอยู่ ณ จิตนั้น
พอ “ตัวกู” เกิดได้ ในจิตนั้น
สังสารวัฏฏ์ ก็พลัน ปรากฏแทน

รักสงบ

รักสงบ จงลืมนะ ที่ “ตัวกู”
และลืมนะ “ตัวกู” อย่างเต็มที่
มีสติ ปัญญา และปรานี.
หน้าที่ใคร ทำให้ดี เท่านั้นเอง
อันความจริง : “ตัวกู” มิได้มี
แต่พอใจ มันเป็นผี โสฬสมาได้
พอหายใจ “กู” - “กู” ก็หายไป
พอใจใหม่ โสฬใหม่ ได้ทุกที

ต้องจำไว้เรื่องคนที่ถูกด่า อ่านหนังสือเรื่องตัว
กู ถ้าไม่มีตัวกูก็ถูกด่าไม่โกรธ ใจนั้นก็ยังไม่ยินยอม แกก
เลยปิดหนังสือเดินมาถาม

“คุณมายืนด่าใครตั้งนาน”

ใจนั้นก็เจ็บใจ ด่าตั้งนานยังมีหน้ามาถาม
ว่า ด่าใคร

บอก “กูด่ามึงนั่นแหละ”

คนที่อ่านหนังสือเรื่องตัวกู ก็บอก “ด่า
มึงก็แล้วกัน อย่าด่ากูก็แล้วกัน” ก็สบาย
ไป

“...ผัสสะ
ปรับเปลี่ยน
สัมมาทิฐิให้
กับเราได้...”

๖ อยู่ที่ผัสสะ

เพราะฉะนั้น พวกเรานี่ เราเทียบเคียงซะให้ดี ตรงนี้เป็นหลักชาวพุทธ ที่ถือว่าหลักสำคัญเลย ต้องเอาเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องอื่นเป็นเรื่องรอง ทำบุญใส่บาตรต้องเป็นเรื่องรอง ทอดกฐินผ้าป่า สร้างโบสถ์สร้างวิหารต้องเป็นเรื่องรอง

เรื่องเทียบเคียงตัวกูของกู ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ต้องเป็นเรื่องหลักเป็นหลัก แล้วข้อปฏิบัติที่ทำให้ได้หลักเพื่อจะดับทุกข์ละ ตั้งแต่อริยมรรคมีองค์ 8 เราต้องเกิดสัมมาทิฐิให้ได้ก่อน

ที่นี้สัมมาทิฐิจะเกิดยังไงละอะไรเป็นตัวช่วย ลากพา นำพาสัมมาทิฐิมาอยู่กับเราอย่างแข็งแรงทำไง ? ท่านบอกว่า “**อยู่ที่ผัสสะ**” เราพยายามผัสสะฝ่ายที่ทำให้สัมมาทิฐิเราแข็งแรง

อยากถามจริงเกิดโยม **เมื่อก่อน** โยมชอบฤทธิ์ ชอบอภินิหาร ชอบเครื่องรางของขลัง ไสยศาสตร์แต่โยมมาผัสสะฟัง อย่างที่อาตมาพูดว่า พระองค์อื่นท่านสอน ฟังไปฟังมานี้ อย่างอาตมาที่เปลี่ยน

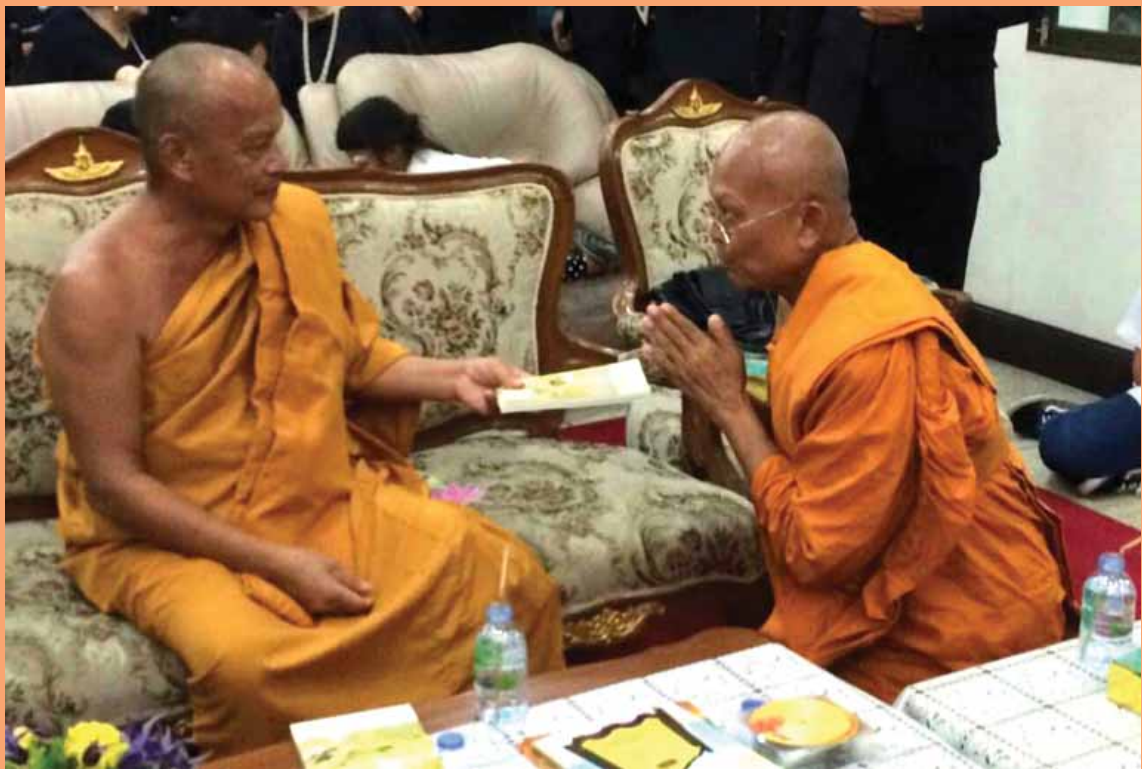
ทิฐิ จากเดิมอยากจะไปเรียนกับอาจารย์หลวงพ่อกี้ หลวงพ่อแถม เรื่องศักดิ์สิทธิ์เรื่องเสก แต่พอไปผัสสะเรื่องคำสอนหลวงพ่อกู้พุทธทาสเข้า มันเปลี่ยนเลยทิฐิ

“**สัมมาทิฐิ**” ทิฐิที่เคยอยากจะไปเรียนเรื่องนั้น มันมาทางนี้ ตอนนั้นท่านบอกว่า “**ผัสสะปรับเปลี่ยนสัมมาทิฐิให้กับเราได้**” เราเคยเห็นอะไรผิด ๆ แต่พอได้รับคำสอนตักเตือนดี ๆ ชี้โทษชี้คุณ เราเริ่มเห็นชัดเลยทำอย่างนี้เกิดคุณ ทำอย่างนั้นเกิดโทษใครจะโง่ไปทำให้เกิดโทษละ ก็ต้องถอนตัวออกจากโทษ เข้ามาเดินสายทางที่เป็นของคุณของประโยชน์ นี่เอาละโยม

สรุป จบ ! พอมัน เอาแล้ว ก็ต่อบุญอีกนิดโยม เต็มบุญต่อบุญอีกนิด เหยียดตัวตรง ดิ่งลมหายใจเข้าลึก ๆ ปล่อยลมหายใจออกยาว ๆ จะบริกรรมเสริมหน่อยก็ได้ พอถึงลมหายใจเข้าก็บอกว่า “สุข ๆ” พอปล่อยลมหายใจออกบอก “สบาย ๆ”.

...เรื่องเทียบเคียงตัวกูของกู ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ต้องเป็นเรื่องหลัก เป็นหลัก แล้วข้อปฏิบัติที่ทำให้ได้หลักเพื่อจะดับทุกข์ละ...

ตั้งแต่อริยมรรคมีองค์ 8 เราต้องเกิดสัมมาทิฐิให้ได้ก่อน...”

ภาพนี้พบกันที่ไหน ?

งานศพคุณหญิงสมศรี กันธมาลา (6 ก.ค. 2558) เผอิญไปตรงกันวันพอดี เลยคุ้นเคยกันพอดีก็ถามว่า พูดคุยอะไรกันบ้างไหม ก็ได้คุยกันเรื่องราวแหมเมื่อไม่กี่วัน ได้ดูรายการที่ท่านสุเทพออกกับคุณสาธิต วงศ์หนองเตย

ท่านสุเทพบอกได้อ่านหนังสือพุทธจริยาที่อาจารย์โพธิ์ จัดให้อ่านแล้วก็ไปบอกพูดได้ดีนะ

แต่ถ้าพูดถึงพุทธจริยานี้ท่านก็มาแสดงออกในภาคนี้เรียกว่า ถึงมุมมองคนจะมองว่าในภาคนี้เราอยู่กันคนละฝักละฝ่ายแต่พอมาเป็นพุทธะแล้วท่านก็นำพุทธจริยาของพระพุทธเจ้ามาเคารพนบนอบมีสัมมาคารวะในฐานะ “อาวุโส กันเต” ก็เรียกว่าท่านใช้พุทธจริยาที่ท่านได้อ่านได้ศึกษาของท่านอย่างปรากฏในภาพนี้ส่วนเรื่องที่คุยกันต่อไปคงจะมีเรื่องถามท่านทำอะไรยังงี้บ้าง ท่านบอกจะพยายามที่จะอุปถัมภ์คำชูสนโมกข์ปรับปรุงมีภูมิทัศน์อะไรต่าง ๆ ทั้งดงามร่มรื่นอะไรต่าง ๆ ก็ไปดูแล้วก็ว่ามีการตกแต่งไปได้มากก็คุยกันไม่ได้กินาทำงานสวดศพก็ใช้เวลานิดเดียว ก็เกรงแต่ว่าท่านจะพยายามทำนุบำรุงพุทธศาสนาที่สวนโมกข์ให้เต็มที่แล้วก็ถามท่านไปคำหนึ่งว่าที่จัดบวชพระเยอะ ๆ บวชไปได้เท่าไรแล้วท่านบอกว่า 600 องค์ ก็ถือว่า...น่าอนุโมทนากับท่านที่ดึงดูดคนเข้ามาในร่มเงาพระศาสนาจำนวนมากมหาศาลก็คุยกันแค่นี้ เจริญพร.

สู้กับพิษเสษ

ข้อคิด สะเก็ดธรรม

จากหลวงปู่พยอม

หมดตัว หมดบุญ

ช่วงนี้เห็นสะเก็ด ประเด็นเด่น เช่น พวกที่เคยยกตัวเอง เป็นร่างทรง เป็นหมอดู แต่แล้วไม่ได้ดูดวงตัวเอง เหมือนกับพระพรหม มีตั้ง 4 หน้า 8 ลูกตา เขาเอาระเบิดมาวางก็ไม่เห็น (โดนคางเคิงบินไป) หมอหยองก็เหมือนกัน อยู่ ! แกเหี่ยวตุ๋นงัว เข้าร่าง เข้าทรงใครต่อใคร แต่แล้วสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ช่วยปกป้องคุ้มครองชีวิตแกเลย

หลายคนก็พูดว่า “ทำบุญ....เท่านั้น ! ...เท่านั้น !” ตรงนี้บุญกั๊ดเอาหลายคนแล้ว อยากจะใช้คำว่า “บุญกั๊ด” เพราะทำบุญไม่ถูก ทำบุญผิดวิธี ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าท่านว่า ท่านตรัสว่าให้มาก ให้บ่อย ให้เยอะ ให้ถี่ ท่านไม่ได้สนใจจะขึ้นชั้นนักหรอก ท่านขึ้นชั้นคนที่ “ใคร่กรรมดีแล้วนำออกให้”

ดูสิ ! ประธานสหกรณ์เครดิตยูเนียนคลองจั่น จำกัด. ทำไม ! ทำบุญแล้วต้องติดคุก ? นี้นะบุญกั๊ดหรือเปล่า ? ทำบุญไม่เป็น บุญก็ทำให้กลัดกลุ้มได้ และมีหลายคนเหลือเกินที่บอก “หมดตัวไปกั๊ดบัดนั้นบัดนี้” เพราะทำไม่รู้ประมาณ ทำไม่ได้ดูเหตุการณ์ข้างหน้า ว่าต้องกินต้องใช้

และประเด็นที่ร้อนที่สุด เมื่อได้ฟังคำสอนของพระบางองค์ในวิทยุ (โอโฮ ! พูดคำนี้หนาวร้อนเลย เผ็ดร้อน เผ็ดสะบัดร้อน สะบัดหนาวเลย) “จงรีบทำบุญให้หมดตัว ก่อนที่ตัวจะหมดบุญ”

นี่คือ คำสอนที่สร้างหายนะ กับคนที่เป็นคนเมาบุญ หลงบุญ บ้าบุญ เพราะฉะนั้น อย่าให้เมาบุญ หลงบุญ บ้าบุญจนบุญกั๊ด

อย่าลืม ! “ละชั่ว” อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า “ละบาปดีกว่าทำบุญ” เพราะคนทำบุญแล้วไม่ละบาป เหมือนคนแต่งตัวแล้วไม่อาบน้ำ ส่วนคนละบาปแต่ไม่ทำบุญเหมือนคนอาบน้ำแต่ไม่แต่งตัว มันจะเหม็นยวนเนื้อเหม็นยวนตัว แบบสวยงามแต่เหม็นยวนตัว กับเนื้อตัวสะอาด แต่ส่วนร่างกายไม่ได้ตกแต่งให้สวยงาม

ก็เป็นอันว่า นี่เป็นประเด็นสะเก็ดเล็กสะเก็ดน้อยที่มาฝากกัน จะเป็นสะเก็ดข่าวหรือว่าเก็บตกอะไรก็แล้วแต่ ที่เขาเอามาเล่ากันทางทีวี แต่ของเราเล่าสิ่งที่เห็นอยู่ในขณะนี้ มันเป็นสะเก็ดข่าวที่สืบมานานยาว แล้วก็จะเกิดต่อไปอีกหรือเปล่า ถ้าคนยังไม่ฉลาดก็คงจะเกิดต่อไป เจริญพร.

“...อย่าให้เมาบุญ หลงบุญ บ้าบุญจนบุญกั๊ด...”

ทำใจได้

"บวชไม่รัก" ๑

ตอน ๑

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

“ชีวิต
มันมี
คุณค่า”

นำพา

ทรัพย์สิน

ของคน

ที่บริจาค

ไปให้คุณ

ก่อประโยชน์

ที่ไม่รักนี้ ! ที่มันเห็นประโยชน์ชัด ก็คือว่า “ชีวิตมันมี

คุณค่า” นำพาทรัพย์สินของคนที่ยินยอม ไปให้คุณ ก่อประโยชน์

นี่ก็เห็นชัด แล้วทำให้คนมีที่ทำมาหากินมีงานทำ แล้วก็กระทำ
กันอย่างอบอุ่นใจ “บางรายได้ที่ดิน บางรายได้ตึก บางรายได้เงิน
ไปซื้อที่ซื้อทางกัน”

นี่เรามามองเห็นแล้วว่า ถ้าเราไม่ได้บวช เราก็คงทำให้คนเหล่านี้นั้น มีกิน มีใช้สะดวกสบายได้ที่ ได้บ้านยาก ! คงจะยาก คงจะทำได้เฉพาะครอบครัวตัวเองก็ไม่รู้จะพารอดหรือเปล่า และยิ่งกว่านั้น ก็คือเราเริ่ม “เห็นภัย” ว่า คนมีครอบครัว นี่หย่าร้างกันก็เยอะ ฆ่ากันก็มี เห็นยิ่งกันตายก็ ไม่รู้กี่ศพ ๆ

มันก็ทำให้นึกถึงภาพในอดีตที่ตอนเคยคิดบวช ไปทำงานที่โรงพยาบาลศิริราช เราขึ้นมุงหลังคาทางเดิน ก็เห็นเขาเจ็บศพ ผ่านไป ๆ

ศพบางศพยังหนุ่มยังสาวอยู่เลย หน้าต่ายังสดชื่น ยังแหม ! ไม่น่าจะอายุสั้นอะไรทำนองนั้น

พอมาคิดถึงตอนหลัง นี่โรคร้ายไข้เจ็บ มันเริ่มมาเตือนเป็นสัญญาณว่า “เฮ้ ! ถ้าเรารู้สึก ไปป่วย ไปเจ็บ ไปตายโดยไม่ได้อะไร เป็นจิ้นเป็นอัน” นี่ชีวิตมันจะมีประโยชน์อะไรที่เกิดมาจากชาติหนึ่ง เดียวก็ตายไปแล้ว และที่สำคัญที่สุด เรารู้สึกในคำว่า “ใช้เวลาทุกนาทีให้มีประโยชน์”

“เวลาที่ใช้เวลา” นี่มันต่างกันลิบโลกเลยกับคนที่ไม่ได้บวช

อย่างที่ต้องขอกล่าว้ายซ้ำอีกว่า เข้าไปจมอยู่กับอบายมุขบ้าง ไปจมกับเรื่องกิน เล่น เต็มวัน ที่เราบอกกันว่า “มหรสพก็ถึงเวลาเขาไป” สิ่งยั่วยวนเดี๋ยวนี้ยิ่งเยอะใหญ่ ก็มาถึงเวลาเขาออกไป และบางคนหลงอยู่ในอำนาจย่นแกย่นตาย ไม่ตายอำนาจเลย

อำนาจก็ร้อยรัดมัดชีวิตเขาไว้ แสวงหาแต่อำนาจ ลงเลือกตั้งมันทุกครั้ง

ไป จนหมดเนื้อหมดตัว ไม่กลัวตาย ไม่กลัวหมดตัว แล้วก็หมดทั้งเวลา หมดทั้งทรัพย์ แล้วก็หมดทั้งชีวิตไปอย่างไรค่า

เรายังมอง ยิ่งคิด ยิ่งเห็นแบบนี้แล้วนี่ ! ความรู้สึกอยากสึก มันหาย...ไปหลายเปอร์เซ็นต์ มันไม่มารบกวน เหมือนตอนแรก ๆ ตอนบวชใหม่ ๆ มันก็มี แต่ว่ามาตอนหลังนี่เราได้เห็นประโยชน์ที่ทำ ที่สร้างขึ้นไว้กับพระศาสนา สังคม กับคนในแผ่นดินนี้ ซึ่งบางทีก็ได้ยินกับหูเลยว่า

“แหม ! ยิ่งกว่าพ่อที่เป็นที่พึ่งของเขา”

พ่อเลี้ยงเขามาพักหนึ่ง พ่อไปมีเมียใหม่บ้าง อะไรกันเขาก็บ่นกัน ก็ทิ้งเขา แต่หลวงพ่อก็ไม่ทิ้งเรา ปล่อยให้เราอยู่อย่างยากลำบาก ให้นั่นทำ ให้นี้กิน ให้นั้นใช้

ในตรงนี้เราเห็นอยู่ประเด็นที่ชัดที่สุดก็คือว่า คนใส่บาตร เราฉันยังงี้ก็ไม่หมดแน่นอน ก็ได้แจกจ่ายคนงานที่เขาจะสวดคำซ้อมันก็ไม่ค่อยพอ และมันมีสิ่งที่ผลิตแล้วเหลือ เช่น อย่างบางวันเอาข้าวต้มมัดไป ถามว่า ขายหมดไหม ? พอผลิต

“อยากอยู่สืบพระศาสนา” นี่เข้มแข็งมันคงขึ้น จนรู้สึกแปลกว่า มันหายไปยังงี้ ? เมื่อก่อนมันมารบกวนอยู่บ่อย ๆ เดียวนี้มันหายไปได้อย่างไร ?

แล้วคนขายบอกขายไม่หมด “เหลือสี่ห้าสิบมัด” เราก็บอก อย่างนั้นเอามา ไปแจกคนงานที่เขาทำงานกัน พอเขาได้กินอิ่ม เขาก็มีกำลัง “บางวันเขาทำให้เราเกือบมืดเกือบค่ำเลย” หุ่นกำลังทำให้เราเกือบมืดเกือบค่ำเลย

และสูงสุดของชีวิตที่มองเห็นชัด ประโยชน์ ก็คือว่า ได้แนะนำ “คนไม่รู้ ใหารู้” “คนทำงานไม่เป็น ให้เป็น” คนไม่ฉลาดในการทำงานนี้ เรากระตุ้นให้เขาฉลาดมาได้เหมือนกันมากมายมหาศาล เช่น ทำเครื่องมือให้เขาใช้ เขาก็เป็นพวกโรคเกลียดเครื่องมือ หรือใจก็ไม่รู้ เช่น ทำรถเข็นให้เขาใส่ถุงปุ๋ย ถูดิน พอชน 2 คน รถคันหนึ่งได้ 10 กระสอบ เป็นรถลากรถเข็นติดต่อกันมา

ถ้าเขาชนทีละกระสอบ ๆ นี่มันก็ล่าช้า เราไปมองเห็นเขาว่า “เราต้องผลิตเครื่องมือให้เขา” สมอมันก็ผลิตโผล่อะไรต่ออะไรออกมาเรื่อย ๆ

เรามาคิดถึงตรงนี้แล้ว นี่ถ้าเรามีสมอมอยู่ครบถ้วนสี่พันห้า เราคงจะคิดอะไรที่มันมากกว่านี้ไปไม่ได้ แต่พอเห็นเขาขาดเครื่องมือ สมอมเราก็เริ่มเดิน จะต้องแขนต่อขา ต่อเครื่องมืออย่างไร ! ให้เขาทำงานไวเร็ว และเหนื่อยน้อย พอเห็นเขาลากรถกันสนุก เด็กบางคนดึงเชือก บางคนดัน ล้ม

บ้าง โค่นบ้าง อะไรก็เขาก็สนุกกัน

การที่เห็นคนสนุกจากสมอมมือของเราที่สร้างขึ้นมานั้นทำให้หล่อเลี้ยงอารมณ์ปิติสุข อยู่ในผ้าเหลือง อยู่ในร่มกาสาวัตรนี้ได้ มันก็เลยกลายเป็นตัวช่วย ไม่ให้อารมณ์ที่คิดจะลากออกจากผ้าเหลือง นี่มันอ่อนแรงไปเลย จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่า “สิ๊ก...ทำไม ! ?”

สิ๊กไปทำอย่างนี้ไม่ได้ ประโยชน์น้อยกว่านี้ จะไปสิ๊ก ไปหาประโยชน์ที่ต่ำกว่านี้ มันก็คงจะผิดมนุษย์ที่จะมีสมอมไตร่ตรองใคร่ครวญแล้ว

ในที่สุดมันก็เลยทำให้อารมณ์ “อยากอยู่สืบพระศาสนา” นี่เข้มแข็ง มันคงขึ้น จินตนาการว่า มันหายไปอย่างไร ? เมื่อก่อนมันมารบกวณอยู่บ่อย ๆ เดียวนี้มันหายไปได้อย่างไร ?

ใคร่ครวญไป ใคร่ครวญมา ก็นั่นแหละ !

“ประโยชน์ที่เราได้ทำ”
“เวลาที่เราได้ช่วยคน”

มันเหมือนกับช่วยตัวเราไปในตัว พอช่วยเขาสบาย เราก็ใจสบาย เราช่วยเขามีฐานะมีอะไร เราก็เหมือนกับคนมีฐานะ เพราะเราอยู่กับคนมีฐานะ เขาจะมาปล่อยให้เราอดอยากได้อย่างไร ! มันก็กลายเป็นตัวหล่อเลี้ยงจิตใจที่ มหัศจรรย์ ! จริง ๆ.

จาก...สวนโมกข์ ถึง...สวนแก้ว

สะกิดธรรม

โดย...พุทธทาส

การบูชาอุคมคติ

ท่านทั้งหลายจะต้องพิจารณาให้ละเอียดลออ สักหน่อยหนึ่งว่า ความยุ่งยากในตัวของท่านเอง หรือความยุ่งยากในครอบครัวของท่านเอง นั้นมันเกิดมาจากการบูชาอุคมคติ หรือไม่บูชาอุคมคติ ความเดือดร้อนยุ่งยากในครอบครัวของใครก็ตาม ที่เกิดขึ้นประจำวันประจำเดือน ก็ตาม ไปสอดคล้องดูเถิดว่า มันเกิดมาจากอะไร ในที่สุดก็จะเห็นว่า เพราะสมาชิกในครอบครัวนั้นไม่มีอุคมคติ ไม่

“...ถ้าครอบครัวยุติ ตั้งอยู่ในอุดมคติ ยึดธรรมะเป็นหลัก มีธรรมเป็นเครื่อง เคารพบูชา เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าแล้ว แม้จะยากจนข้นแค้นอย่างไร ก็มีความสุข ไม่มีความยุ่งยาก...”

บุชชาอุดมคติ เห็นแก่ประโยชน์สุขใน
ทางวัตถุ เช่นเงิน เช่นความสุขทางเนื้อ
หนัง ความเพลิดเพลินความสนุกสนาน
เอร็ดอร่อย ทางตา ทางหู ทางจมูก
ทางลิ้น ทางกาย ด้วยกันทั้งนั้น

ความไม่เคารพอุดมคติเช่น
นั้นแหละ จะทำให้เกิดความยุ่ง
ยากขึ้นในครอบครัว เศรษฐกิจ
ไม่มีวันจะสมดุลได้ในครอบครัว
ชนิดนั้น ซึ่งเป็นครอบครัวที่ไม่รู้
จักอิมจักพอด้วยกิเลสตัณหา
เพราะว่ากิเลสตัณหาเป็นสิ่งที่
ไม่รู้จักอิมจักพอ

เพราะฉะนั้น ความวิวิธภาพ
หมอง ความยุ่งเหยิงโกลาหลอลเวงต่าง ๆ
จักมีในครอบครัวนั้น ซึ่งปราศจาก
อุดมคติ ถ้ากล่าวอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ
ปราศจากธรรมะ

ถ้าครอบครัวยุติ ตั้งอยู่ในอุดม
คติ ยึดธรรมะเป็นหลัก มีธรรมเป็น
เครื่องเคารพบูชา เช่นเดียวกับพระพุทธ-

เจ้าแล้ว แม้จะยากจนข้นแค้นอย่างไร
ก็มีความสุข ไม่มีความยุ่งยาก ไม่มี
ความระส่ำระสาย แม้จะเป็นครอบครัว
ของชาวนาที่ยากจน ก็ยังมีความสุข
สุข ดูแล้วหน้าเลื่อมใสหน้าบุชา ยิ่งไป
เสียกว่าครอบครัวที่รายได้เป็นพันเป็น
หมื่นต่อวันต่อเดือน แต่เต็มไปด้วย
ความเร่าร้อน

มีความสุขชนิดที่ ก.สะกด
ความสุข ก.สะกด คือความสุขชนิด
ดื่มให้สุข เผาให้สุข เผาให้สุข เผา
ให้เกรียม ไม่ใช่ความสุข ข.สะกด
ซึ่งเป็นความสุขเย็น หรือเป็นความ
สงบสุข ครอบครัวที่ปราศจากจาก
อุดมคติ จึงถูกเผาถูกลน อยู่ด้วย
ความเร่าร้อน

เพราะฉะนั้น ใครที่เป็นบุคคล
ผู้นำในทางวิญญาณ เช่น หัวหน้า
ครอบครัวก็ดี หรือโดยทั่วไป คือ ครู
ทั้งหลายก็ดี น่าจะได้นึกถึงต้นเหตุของ
ความทุกข์ยากลำบากในโลกนี้ให้
มาก จะได้เป็นเครื่องตัดสินใจว่า เรา

จะเลือกเอาอุดมคติหรือเลือกเอา
ประโยชน์ทางวัตถุตั้งที่กำลังนิยมกัน

เราจะเห็นได้ว่า ได้ประชุมกัน
มาแล้วหลายคราวหลายคน เพื่อแก้ไข
สถานการณ์อย่างนั้นอย่างนี้ ของรัฐบาล
ก็มี ที่ต่ำลงมาก็มี กระทั่งของประชาชน
ล้วน ๆ ก็มี แต่แล้วเราจะเห็นว่า การ
ประชุมเพื่อวินิจฉัยแก้กันนั้น มีแต่
เรื่องทางวัตถุคือ เรื่องทางฝ่ายร่างกาย
ส่วนเรื่องทางฝ่ายจิต ทางฝ่าย
วิญญาณ คือ ทางฝ่ายธรรมะนั้น
ไม่เคยเห็นมี จะมีบ้างก็แต่สมาคม
ทางพุทธศาสนาฝ่ายหนึ่ง แต่ก็ทำ
กันอย่างเล่น ๆ เล็กน้อยเกินไป ไม่
มากไม่มายเท่ากับที่ทำการทางฝ่าย
วัตถุหรือทางฝ่ายร่างกาย

เราจึงแก้ปัญหาในชีวิต
ของเราไม่ได้ ไม่หมด เพราะ
ว่าชีวิตของเราคนหนึ่ง ๆ ไม่ได้
ประกอบแต่ร่างกายอย่างเดียว
มันประกอบอยู่ด้วยจิตหรือ
วิญญาณอีกส่วนหนึ่งด้วย เมื่อ
เราแก้ปัญหาเฉพาะทางฝ่าย
ร่างกายอย่างเดียว มันก็แก้ได้
ครั้งเดียว

ในที่สุดก็ไม่สามารถเอาชนะ
ความทุกข์ได้ แต่การแก้ปัญหาในทาง
ร่างกายของเรา ก็ไม่ได้เป็นในทางที่จะ
ควบคุมมันได้ กลับตกอยู่ใต้อำนาจ
ของมัน คือ เป็นบ่าวเป็นทาสมัน หา
ทางส่งเสริมมัน มากเกินกว่าเหตุ มาก

“...คนจะดีหรือจะชั่ว...ไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย
แต่อยู่ที่จิตใจ...”

เกินกว่าความจำเป็น เป็นเรื่องความ
อยู่ดีกินดีทางร่างกายอย่างเดียว และ
มากเกินกว่าที่จำเป็น สัมความต้องการ
ของจิตใจ หรือต้องการธรรมะ เป็น
อันว่าจะแก้กันเท่าไร มันก็แก้ไม่ได้ ขอ
ให้ลองคิดดูเถิดว่า จะให้ประชุมกัน
กี่ร้อยครั้ง พันครั้ง จะแก้กันอย่างไร
เท่าไร มันก็แก้กันไม่ได้ เพราะไม่ได้แก้
ที่จิตใจ

คนจะดีหรือจะชั่วไม่ได้
อยู่ที่ร่างกาย แต่อยู่ที่จิตใจ
การที่ไปแก้ทางร่างกายทาง
ปากทางท้องอย่างเดียว มัน
ช่วยให้คนดีไม่ได้ เมื่อคนไม่
ดีแล้วสิ่งอื่น ๆ ไม่สามารถจะ
แก้ได้ ให้มีหลักวิชาที่ดี มีระบอบ
การปกครองที่ดี มีอะไร ๆ ที่
ดี มีเครื่องมือเครื่องมือดี แต่
ถ้าคนไม่ดีอย่างเดียวแล้ว ล้ม
ละลายหมด สมมติเราจะมี
การ ป ก ครอบ ครอบ
ประชาธิปไตยที่วิเศษวิโส
อย่างไรก็ตาม ถ้าขาดคน
ที่ดีอย่างเดียวแล้วไปไม่รอด
ฉะนั้น แปลว่าอะไร ๆ ก็ล้น
แต่ต้องการคนดี มีจิตใจดี มี

วิญญาณเดินไปถูกทาง โลกนี้ จึงจะสงบสุขได้

เราจะต้องพิจารณาให้เห็นชัด
ว่า เดียวนี้ ปัจจุบันนี้อะไร ๆ มันเป็นไปได้
ไม่ได้ แก้ให้ตรงตามความต้องการไม่
ได้ เพราะมันขาดคนดี คนที่ดีมีไม่เพียง
พอที่จะปฏิบัติหน้าที่ของงานนั้น ๆ มี
น้อยเกินไป หรือบางกรณีก็ไม่มี แต่
ถ้าเรามีคนดีมากพอ ตั้งหน้าตั้งตาทำ
หน้าที่ของตนด้วยการเสียสละ หรือ
เห็นแก่อุดมคติ ไม่เห็นแก่วัตถุ เหล่า
นี้แล้วไม่ต้องสงสัย บ้านเมืองเราหรือ
โลกของเรา ก็จะรุ่งเรืองสงบเย็นได้
ในพริบตาเดียว เพราะต่างคนต่างไม่
เห็นแก่ตัว มีธรรมชาติที่ไม่เห็นแก่ตัว
มีดวงวิญญาณสุกใส ประกอบไปด้วย
ความสะอาด สว่าง สงบ มีอุดมคติ
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าท่านได้ทรง
วางไว้ เรียกว่า มีคนดีใช้ในโลกลี้
แล้วละก็ โลกนี้ก็เป็นโลกของพระ
อริยเจ้า อย่างว่าแต่มาปกครอง
บ้านเมืองเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้เลย
มันสามารถที่จะทำโลกทั้งโลกนี้ให้
สงบเย็นได้

แต่แล้วเดี๋ยวนี้บ้านเมืองของ
เราน้อย ๆ เท่านี้ เราก็ยังไม่สามารถ
ทำให้เป็นที่พอใจของเราได้ มีแต่การ

รบกวนกันให้วุ่นวายไปหมด เพราะมัน
ขาดอะไร ? ข้อนี้เพราะว่าคนที่มีจิตใจ
ดีจริง ๆ ยังไม่เพียงพอ

เพราะเหตุฉะนั้นแหละ อุดมคติ
ของการศึกษาของเรา ควรจะ
ขยาย หรือมุ่งตรงไปยังการ
ทำคนให้เป็นคนที่มีจิตใจดีมี
วิญญาณสูง การประศาสน์การ
ศึกษาของเราก็ต้องมุ่งหมายตรงที่
ทำให้คนดีมีจิตใจสูง

ถ้าเราทำกับคนอื่นไม่ได้
เราก็ต้องทำกับตัวเราเองก่อน
แล้วขยายไปในการที่จะเพาะทำขึ้น
ในครอบครัวของเรา แล้วเราจึงขยาย
ไปถึงกับทำในหมู่บ้าน ตำบล หรือว่า
บ้านเมืองของเรา หรือประเทศของเรา
ได้โดยสะดวก แต่ถ้าต่างฝ่ายต่างก้ม
หน้าหลับตาหาประโยชน์ในทางวัตถุ
ใส่ตัวกันทำเดี๋ยวแล้ว

ต่อให้คนทุกคนในโลกเป็น
ครูกันหมด ไม่ต้องมีนักเรียน มันก็
ไม่ช่วยโลกนี้ให้ดีขึ้นได้ อย่างนี้จึง
เห็นว่า อุดมคติของครู ตามหลัก
ของพระพุทธเจ้าหรือพระพุทธ
ศาสนานั้น ไม่ใช่ของเล็กน้อย

“...อุดมคติของการ
ศึกษาของเรา
ควรจะขยาย หรือมุ่ง
ตรงไปยังการทำคน
ให้เป็นคนที่มีจิตใจดี
มีวิญญาณสูง...”

๐๐...เป็นมนุษย์อยู่ในโลกต้องมีจิตใจสูง
เอาชนะความทุกข์ได้โดยประการทั้งปวง...”

แม้ว่าจะเป็นอย่างที่ซื้ออะไรกินไม่ได้ กินโดยตรงก็ไม่ได้ เอาไปซื้ออะไรกินก็ไม่ได้ แต่ที่จริงมันเป็นมูลเหตุอันแท้จริง ของการที่จะให้ได้มาซึ่งสิ่งที่จะซื้ออะไรกินได้ และยิ่งไปกว่านั้น คือสิ่งที่จะทำให้โลกนี้ให้สงบเย็น ทำบ้านเมืองให้สงบเย็น สมตามที่เรามีอุดมคติว่า เป็นมนุษย์อยู่ในโลกต้องมีจิตใจสูง เอาชนะความทุกข์ได้โดยประการทั้งปวง.

เรื่อง วิปัสสนา ที่ควรทราบ

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

คำที่กล่าวว่า วิปัสสนา ๆ ส่วนใหญ่จะเป็น พระภิกษุสงฆ์ องค์สามเณร และอุบาสก อุบาสิกา ตามที่สำนักต่าง ๆ มักหมายความว่าและเข้าใจว่า **ต้องนั่งหลับหู-ตา เกร็ง ๆ** หรือทำท่าทางอะไร แปลก ๆ ที่ผิดปกติ ยกไม้ ยกมือ เหมือนคนละเมอ แก่วงแขน-ขา เหมือนกับคนเมาบางคน เช่นนี้ก็ เรียกว่า **ทำวิปัสสนา**

เมื่อกล่าวถึงทำวิปัสสนาแล้วมักจะเพ่งเล็ง ไปถึงการกระทำในลักษณะอย่างนี้ แล้วก็ทำอยู่ใน ที่เงียบ ๆ คนเดียว หรือเป็นหมู่คณะหลาย ๆ คน เช่นนี้มักเรียกว่า **ทำวิปัสสนา ส่วนใหญ่ศรัทธา ปรรณนาแบบนี้**

อย่างนี้มันเป็นรูปแบบข้างนอก
แล้วก็เฟ่งดู เฟ่งไปในรูปแบบข้างนอก
ที่เห็นด้วยสายตา และกิริยาต่าง ๆ แล้ว
ก็เรียกว่า ทำวิปัสสนา ปฏิบัติมาโดยทั่ว
ดังนั้น จึงมีการไถ่ถามกันว่า
“ที่วัดคุณได้ทำวิปัสสนาหรือไม่”
ใครต่อใครได้ถามอยู่บ่อย ๆ โดยที่ไม่รู้
ว่าการกระทำวิปัสสนานั้นคืออะไร
แน่แท้ ที่ตรงตามพุทธประสงค์

ขอให้พุทธบริษัททั้งหลายได้รู้
ความหมายของ คำว่า วิปัสสนา ๆ นี้อย่าง
ถูกต้องเสียแล้ว เราควรจะทำ
ความเข้าใจให้ถูกต้องเสียก่อนถึงจะสำเร็จ
ประโยชน์

คำว่า **“วิ”** แปลว่า **แจ่มแจ้ง**
“ปัสสนา” แปลว่า **การเห็น**

“วิปัสสนา” จึงแปลว่า **การเห็นอย่างแจ่มแจ้ง** ตามหลักสัจธรรม
คำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ถ้าจะมีคำถาม

ถามว่า เห็นอะไร ? “เห็นสิ่งที่ควรเห็นนั้นละ”

สิ่งที่ควรเห็นคืออะไร ? โปรดทำความเข้าใจ คือ เห็นความทุกข์ และความดับทุกข์เสียได้ เห็นความทุกข์แล้วดับทุกข์เสียได้ นั่นคือ สิ่งที่ควรเห็น เป็นธรรมชาติ เมื่อได้เห็นสิ่งเหล่านี้แล้วก็เรียกว่า “วิปัสสนา”

สาธุชนทั้งหลาย

ดังกล่าวแล้วอาจจะนั่งอยู่ก็ได้
เดินอยู่ก็ได้ นอนอยู่ก็ได้ หรือเรียกว่าระหว่างทุกอิริยาบถไปกำหนดกฎเกณฑ์มิได้ มันแล้วแต่เหตุปัจจัย มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาว่า ในระหว่างอิริยาบถ ก็มีวิปัสสนาได้ เช่น พระอรหันต์ทำความเพียรเหน็ดเหนื่อยมากแล้วและขึ้นไปที่พักบนกุฏิหลังน้อย พอเอนกายลงจะนอนยังไม่ทันถึงหมอน ไม่ทันถึงพื้น อยู่ในระหว่างอิริยาบถเอนลงจะนอนกับบรรลุเป็นพระอรหันต์ทันที นี่แหละว่า **“วิปัสสนา”** นี่หนามันจะเกิดขึ้นที่อิริยาบถใดก็ได้ ขอแค่ให้มีความเห็นแจ้งเด็ดขาด เฉียบขาด เหมือนของมีคมตัดอะไรลงได้เด็ดขาดฉนั้น สาธุชนทั้งหลาย

ปัญญาหรือญาณตัดอวิชชา เช่น ฆ่าโมหะได้เด็ดขาดปราศจากเชื้อ ไม่มีอะไรบังลูกตามาทำให้เศร้าหมอง มีสติปัญญาเต็มที หรือเรียกว่า มีดวงตาแจ้งในธรรมเห็นสัจธรรมอย่างแจ่มแจ้ง อย่างทะลุปรุโปร่ง ในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา การเห็นอย่างแจ่มแจ้งนี้ เรียกว่า **“วิปัสสนา”** เป็นที่มาแห่งความพ้นทุกข์

เดี๋ยวนี้เราใช้คำนี้กันในความ

หมายถึงค่อนข้างจะมาก หรือพรวดพราดหรือเหลือเกิน คือว่า พอเห็นพฤติกรรมที่ทำอะไรแปลก ๆ ทางด้านจิตใจ ในอิริยาบถที่ไม่ปกติ มักเรียกว่า วิปัสสนาเสียหมด ที่จริงมันเป็นเพียงแค่การเตรียม เพื่อจะทำวิปัสสนาเท่านั้นเอง แต่บรรเลงว่า ใช้แม้แต่ทำสมาธิ ก็ยังมีใช้วิปัสสนา

สมาธินั้นก็ยังมีใช้วิปัสสนา แต่ว่าริเริ่มจะเป็นอุปกรณ์ให้เกิดวิปัสสนาปัญญาให้แจ้ง เพราะว่าถ้าจิตเป็นสมาธิแล้ว การเห็นอย่างแจ่มแจ้งก็มีขึ้นมาได้โดยง่าย ไม่เหลือวิสัย เพราะอำนาจของสมาธินั่นเอง ย่อมมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น สมาธิที่เป็นสัมมาทิฐิ จึงเป็นอุปกรณ์ หรือ ขั้นตอนแรกในการตระเตรียมต้อยอดเพื่อวิปัสสนา เต็มวันนี้พอเตรียมตัวจะทำสมาธิเท่านั้นแหละ

“ภาวะจิตยังไม่ทันเป็นสมาธิ แต่อูตริ เรียกว่า วิปัสสนากันเสียแล้ว”

มันเป็นคำพูดที่ไม่ถูกไม่ตรงตามพุทธประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมันเป็นคำของคนที่ไม่รู้ตามความเป็นจริง (ต้องขอร้องจะพูดกันตรง ๆ เลยว่า “มันเป็นคำพูดของคนโง่”) เป็นคำพูดของคนที่ยังไม่รู้ว่

สมาธิที่เป็นสัมมาทิฐิ
จึงเป็นอุปกรณ์ หรือ
ขั้นตอนแรกในการ
ตระเตรียมต้อยอด
เพื่อวิปัสสนา...”

วิปัสสนาคืออะไร ? ศาสนิกชนทั้งหลาย

กล่าวต่อไปว่า วิปัสสนา นั้น คือ ตัวเห็นแจ้งด้วยตาธรรมะ ตาปัญญา ตาญาณ เห็นแจ้งในความทุกข์ และความดับทุกข์ มีได้ง่ายเมื่อจิตเป็นสมาธิอย่างเหมาะสมแล้ว เราจึงชวนชวายเป็นการทำสมาธิที่เป็นสัมมาทิฐิเถิด แล้วก็จะง่ายในการที่จะมีวิปัสสนาตรงตาเห็นธรรมสืบไป

กล่าวเปรียบเทียบเฉพาะตอนนี้ “เปรียบเทียบได้เหมือนกับการเซ็ดแว่นตาให้มันใสสะอาด”

แล้วจะเห็นอะไรได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าแว่นมันสกปรก หรือมีฝุ่นเปื้อนมาก ๆ อย่างนี้แม้จะสวมใส่แว่นตามันก็เห็นไม่ชัดแจ้ง จึงต้องพยายามเซ็ดแว่นตาให้ใสสะอาดที่สุด เอามาสวมใส่เข้าก็

จิตนี้มันก็แจ่มใส

เราท่านทั้งหลาย

แล้วจะเห็นอะไร ๆ ตามที่เป็นจริงสิ่งที่ก่อเหตุแห่งความทุกข์ เมื่อเห็นอะไรตามที่เป็นจริงเช่นนี้แล้ว จึงจะเรียกว่า **“วิปัสสนา”**

มองเห็นอะไรได้ชัดเจน จิตที่มัวสุมอยู่ด้วยนิรวรณ มัวสุมด้วยกิเลส มีเหตุแห่งความเศร้าหมอง มันเหมือนกับแว่นตาที่เปื้อนฝุ่นมันเห็นอะไรไม่ชัด

เราจึงมีการกระทำชนิดที่เรียกว่า **“เซ็ดนิรวรณ”** หรือเซ็ดกิเลสออกไปเสียจากจิตให้ได้ ป้องกันไม่ให้มันเข้าสู่จิตได้อีก

จิตนี้มันก็แจ่มใส เราท่านทั้งหลายแล้วจะเห็นอะไร ๆ ตามที่เป็นจริงสิ่งที่ก่อเหตุแห่งความทุกข์ เมื่อเห็นอะไรตามที่เป็นจริงเช่นนี้แล้ว จึงจะเรียกว่า **“วิปัสสนา”** สาธุชนทั้งหลาย

มิใช่เพียงแต่ว่าไปอยู่ในป่าในที่สงบแล้วก็นั่ง นอน ยืน เดิน หรืออิริยาบถใด ๆ ในลักษณะตามแบบที่เขาวางไว้ ว่าอย่างนั้น-นี้ มีท่าทางไม่ปกติก็มี แล้วจะเรียกว่า **“ทำวิปัสสนา”** อย่างนี้มันไม่ถูกไม่ตรงแน่

ควรจะใช้คำว่า **“เตรียมตัวเพื่อทำวิปัสสนา”** บรรณานาอย่างนั้น หรือว่าถ้าทำวิปัสสนาก็ได้เหมือนกัน นี่มันเป็นวิปัสสนาในขั้นเตรียมเท่านั้น เรียกว่า เตรียมเบื้องต้น

ทำไป ๆ จนกว่าจะสำเร็จ คือได้สมาธินั่นเอง เมื่อเป็นสมาธิจริง ๆ แล้ว จิตที่เป็นสมาธินี้จะทำวิปัสสนาคือส่องลงไปทีละสิ่งทีละปวง ที่ปรุงสังขาร

เข้ามาเกี่ยวข้องกับภาวะจิตเศร้าหมอง อยู่ในความรู้สึกว่า สิ่งเหล่านี้แต่ละสิ่ง ๆ นั้น แต่ละขณะนั้น เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นสุญญตา เป็นตถาตา เป็นอตัมมยตา ไม่น่าเอา ไม่น่าเป็น จึงละโสมนัสและโทมนัสเสีย ถอนความยินดี ยินร้าย

ถ้าเช่นนั้น อาการที่เรียกว่า “วิปัสสนา” คือ เห็นแจ้ง แล้วก็ได้ รับผลของวิปัสสนา คือ ทำลายความยึดมั่นถือมั่น ถอนความพอใจ และความไม่พอใจเสียได้ นั่นคือ เป้าหมายตามพุทธประสงค์เจตจำนง การบรรลुธรรม และแล้วหลุดพ้นไป จากความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง หลุดล่วงพ้นไปใจความดังกล่าว **นี่เป็นผลของวิปัสสนาโดยแท้** สาธุชนทั้งหลาย

ใจความต่อไปว่า ที่นี้ก็จะแนะนำ ตลอดไปถึงเรื่องที่ว่า วิปัสสนาพิเศษ

วิปัสสนาพิเศษ ก็อาจมีได้ หลายคนไม่เชื่อ มันเป็นคำหยาบคายสักหน่อย

“วิปัสสนาพิเศษ” คือว่า เพธิญ ประจวบเหมาะในที่บางแห่ง

ในการสนทนาพูดจากับคนบางคน หรือว่าอ่านหนังสือธรรมะบางเรื่อง บางเล่มที่ดีมีความเข้าใจและรู้โทษเห็นภัยโพล่ง มันมีफलก็เป็นได้ คือ มันเห็นอย่างแจ่มแจ้งในบางสิ่งบางกรณี มีความพิเศษที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น ๆ ธรรมะข้อนั้น ๆ

“โอ้ ! เราเนี่ยมันโง่ในสังขารที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์และเป็นอนัตตา เรามันโง่ไปหมายมันเอาเป็นตัวตน”

อย่างนี้จะเรียกว่า “วิปัสสนา-फल” ก็ได้ เป็นการประจวบเหมาะที่ทำให้จิต เห็นแจ้งในชั้นธัมมา รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่มันเกี่ยวข้องกันอยู่ หมายมันอยู่กับอุปาทานกับ

“...เราทั้งหลายขอให้รู้จักสิ่งที่เรียกว่า **“วิปัสสนา”** ให้ถูกต้อง **มันเป็นความเห็นแจ้งประจักษ์**” ที่ทำลายอวิชชา คือ ทำลายโมหะได้ ภาวะจิตสิ้นอัสสา อัสสนียาเกิดความหลุดพ้นขึ้นมา จึงจะเรียกว่า **“วิปัสสนา”** โดยแท้...”

เรื่องนั้นสิ่งนี้ในขณะนั้น สถานที่นั้น ๆ

เหมือนกับว่ามันก่อเกิดวิมุตติ มีได้แม้ขณะที่ฟังเทศน์ ฟังธรรมอยู่ พลุคบรรลुธรรมะสูงสุด เป็นวิมุตติหลุดพ้นก็ได้ เมื่อฟังเทศน์อยู่ หรือว่า เมื่อตัวเองเป็นผู้แสดงธรรมอยู่ในแนวทางสัมมาทิฏฐิ คิดไป ใคร่ครวญไป พุดไป คิดไปพุดไป มีพลุคขึ้นมาสมปรารถนาผู้แสดงธรรมนั้นมีจิตวิมุตติหลุดพ้นก็ได้ ในคัมภีร์ทางพระศาสนาวิมุตตายนตฺตสูตร เรียกว่า เมื่อสาธยายท่องบ่นธรรมะอยู่ เอาธรรมะมาสาธยายท่องบททวนอยู่ บางทีก็

พลุคได้ ถึงกับเกิดความเห็นอย่างแจ่มแจ้งในขณะที่ยาสายธรรมนั้น นี่เป็นของที่มีพลุคได้อย่างธรรมดาสามัญที่สุด พุทธบริษัททั้งหลาย

ส่วนที่จะไปปฏิบัติสมาธิ แล้วจะไปทำวิปัสสนาโดยตรง นั่นก็เป็นไปตามเรื่อง-ราวของเหตุผลตามปัจจัย ไม่ใช่เรื่องพลุค คำพุดนี้เป็นคำพุดแบบชาวบ้าน เขาจะเห็นเป็นคำที่หยาบคายก็ได้ว่าวิปัสสนาพลุค ซึ่งไม่มีใครพุดอย่างนี้ แต่ที่พุดนี้ก็เพื่อจะให้รู้จักถือโอกาส ว่ามันอาจจะมิได้เป็นได้ไม่เหลือวิสัย ขอให้คอยจ้องไว้ให้ดี ๆ จงจับ

จนยอให้ได้ ถ้ามันจะฟลุคได้มันก็ดี ที่สุดแล้ว เมื่อฟังผู้อื่นพูดก็ดี เมื่อพูด ให้ผู้อื่นฟังก็ดี หรือเอาธรรมะมาท่อง ปณอญก็ดี ในสามระยะนี้อาจจะมีฟลุค ในวิปัสสนาก็เป็นได้ คือ เห็นแจ่มแจ้ง ทางตลอด และวิมุตติหลุดพ้นไปเลย นี่มีปรากฏอยู่ในพระบาลีที่ชื่อว่า วิมุตติ 4 ประการ

เราทั้งหลายขอให้รู้จักสิ่งที่ เรียกว่า “**วิปัสสนา**” นี้ให้ถูกต้อง มัน เป็น**ความเห็นแจ้ง**ประจักษ์”

ที่ทำลายอวิชชา คือ ทำลาย โมหะได้ ภาวะจิตสิ้นอัสตา อัสตนิยา เกิดความหลุดพ้นขึ้นมา จึงจะเรียกว่า “**วิปัสสนา**” โดยแท้ แต่ก็แบ่งได้หลายชั้น หลายประเภท ไม่จำเป็นว่า วิปัสสนา ที่เดียวตลอด จะเป็นวิปัสสนาเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ ก็ยังเรียกว่า “**วิปัสสนา**” ได้อยู่ นั่นเอง นี่คือเรื่องความหมาย ลึกล้ำ ของคำว่า “**วิปัสสนา**โดยแท้”

พุทธบริษัททั้งหลาย จงพิจารณา ขอให้สังเกตให้เห็นว่า “**วิปัสสนา**” นี้ แปลว่า “**เห็น**”

วิปัสสนามีได้แปลว่า “**คิด**”

วิปัสสนามีได้แปลว่า “**พิจารณา**”

ความคิด การคิด การพิจารณา นั้นมิใช่วิปัสสนา แต่ว่าอาจจะเป็น อุปกรณ์แห่งวิปัสสนาก็ได้ ถ้าทำถูก

คือเรามีการคิด การพิจารณาอยู่ก่อน แล้วตอนนี้ยังไม่ใช้วิปัสสนา แต่เป็น อุปกรณ์ของมัน ต่อเมื่อใดเห็นแจ้งโดย ประจักษ์ว่า อย่าประสังฆารเป็นทุกข์ ตอนนี้จึงจะเป็นวิปัสสนา การคิดหรือ พิจารณา “**เป็นเพียงอุปกรณ์แห่ง วิปัสสนา ยังมีใช้วิปัสสนา**”

นี่เราก็ไม่ค่อยเข้าใจรายละเอียด กันมากนัก อาตมาเคยพูดผิด ๆ เคย สอนผิดว่า การคิดการพิจารณา คือ ตัววิปัสสนา แต่เดี๋ยวนี้ขอบอกใหม่ว่า ไม่ใช่ตัววิปัสสนา เป็นเพียงอุปกรณ์ที่จะให้เกิดวิปัสสนาเท่านั้นเอง ท่านผู้ อ่านทั้งหลาย

การทำความเข้าใจ ขอให้เรามีวันคืนล่วงไป ๆ ด้วยอุปกรณ์แห่งวิปัสสนาอย่างนี้ได้ ใช้ได้ คือมีการคิด และการพิจารณาอยู่อย่างดีที่สุดเป็นพื้นฐาน แล้วมันก็จะเกิดวิปัสสนาได้ แต่หลักการที่แท้จริงนั้น ท่านไม่ได้วางไว้ อย่างนั้น ท่านวางไว้ให้ทำจิตให้เป็นสมาธิ แล้วเอาสิ่งที่เป็นตัวปัญหาขึ้นมาดู ๆ มาดู ๆ ให้เห็นตามที่เป็นจริงอย่างนั้น อย่าไปคิด ถ้าไปใช้เหตุผลหรือไปคิด มันอาจจะผิดได้คลาดเคลื่อนได้ การคิดมันใช้วิธีผิดได้ มันต้องเป็นการดูแล้วเห็น อย่างนี้มันผิดไม่ได้

เมื่ออนิจจัง ทุกขัง อนัตตานัน มันมีลักษณะไม่เที่ยง ก็ดูแล้วก็เห็นความไม่เที่ยงก็พอแล้ว เมื่อสิ่งนั้นมีลักษณะเป็นทุกข์ ก็ดูเห็นลักษณะแห่งความทุกข์ มันก็พอแล้ว เมื่อมีสิ่งนั้นมันมีลักษณะเป็นทุกข์ ก็ดูเห็นลักษณะแห่งความเป็นทุกข์ก็สมควรแล้ว หรือว่าสิ่งนั้นมันไม่มีความหมายแห่งตัวตน มันไม่ใช่ตัวตนดูแล้วเห็นก็พอแล้ว อย่าไปคิดให้เหตุผล แล้วสรุปด้วยเหตุผลตามตรรกวิทยาหรือปรัชญา

ว่าเพราะเหตุนี้มันจึงเป็นอย่างนั้น ด้วยเหตุผลอย่างนี้

“ ถ้าอย่างนี้แล้วก็มีใช้วิปัสสนา มันเป็นการคิดตามวิธีใช้เหตุผล ”

ซึ่งอาจผิดก็ได้ แต่ถ้าดูลงไปโดยตรง ๆ แล้วมันผิดไม่ได้ เช่นเวทนาเกิดขึ้นในจิต ก็ดูที่ตัวเวทนานั้นแหละ จะเห็นว่ามันไม่เที่ยง มันเปลี่ยนแปลง มันเกิดมาจากเหตุปัจจัย มันเกิดดับ ๆ ตามเหตุปัจจัยอะไร ๆ ก็เป็นอย่างนั้น ถ้าอย่างนี้ไม่ต้องใช้เหตุผลอะไร เพราะได้เห็นตามที่เป็นจริงเป็นสิ่งที่ไม่แปรเปลี่ยนตามธรรมชาติ พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

นี่แหละคือ ความหมายของคำว่า วิปัสสนา คือ การดูจนเห็น ไม่ใช่ใช้ตรรกะ วิธี นยะ คือ ปรัชญา ไม่ใช่วิธีของตรรกะ คือใช้เหตุผลอย่างที่ดีที่เขาใช้กันอยู่ตามธรรมดา อย่างนี้ไม่อาจจะทำให้เกิดวิปัสสนา มันอาจจะให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ แปลก ๆ อะไรก็ได้ แต่มิใช่วิปัสสนาโดยตรง ถ้ามันเพอญฟลุคไปตรงกันเข้า มันก็เป็นวิปัสสนาได้ แต่ไม่ใช่เจตนาของวิปัสสนา

ฉะนั้น ให้เราพยายามที่จะเช็คแว่นตาให้สะอาด โดยสมาธิแล้วมอง

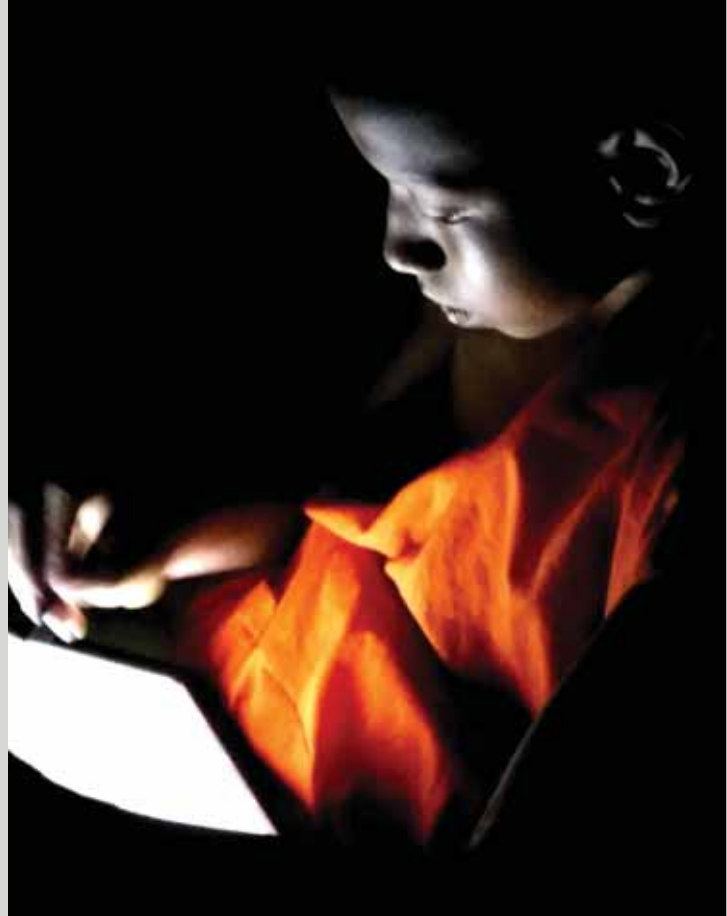
ดูลงไปทีละสิ่งซึ่งเป็นตัวปัญหานั้น เช่น ตัวความทุกข์ก็ได้ ตัวความยึดมั่นถือมั่นก็ได้ หรือตัวอุปาทาน ที่มันกำลัง ลุกเป็นไฟอยู่ในจิตใจก็ได้ ดูลงไปทีตัวนั้น ให้เห็นตัวนั้นตามที่เป็นจริงตลอดสาย แล้วมันก็มีความปล่อยวางจากสิ่งเหล่านั้น เพราะเห็นว่ามันยึดถือมันมิได้อันตราย เหมือนการจับงูพิษที่งูมันจะกัดเอา เราก็ไม่จับ ไม่ยึดถือ

นี่คือคำว่า “วิปัสสนาที่มีความหมายเฉพาะกรณีพิเศษ”

ที่ยังเข้าใจกันอยู่อย่างไม่ค่อยจะถูกต้อง ดังกล่าวรายละเอียดผ่านมาแล้ว ทั้งหมดนี้เราหมายถึงเห็นจบแจ่มแจ้งในตัวทุกข์ที่ไม่ใช่วัตถุ แต่ทุกข์เพราะกิเลส ความโลภ ความโกรธ และความหลง เป็นอยู่อย่างมีจกาทิฏฐิ ในความหมายที่คนธรรมดาเข้าใจค่อนข้างได้ยาก เช่นว่า สุขก็คือทุกข์ สุขเวทนาก็คือทุกข์ ทุกข์ร้อยแปดอย่าง ทุกข์ลักษณะนี้สามัญชนทั่วไปเข้าใจได้ยาก ถึงต้องใช้วิปัสสนาที่สูงสุด ที่ละเอียดประณีตลึกซึ้งที่สุดพุทธบริษัททั้งหลาย

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า วิปัสสนานั้น คือ ระเบียบการกระทำ ซึ่งเป็นกรรมวิธีทางใจ ทางปัญญา อันประเสริฐจนเห็นอย่างแจ่มแจ้ง

“วิปัสสนานั้น
คือ ระเบียบ
การกระทำ
ซึ่งเป็นกรรมวิธี
ทางใจ
ทางปัญญา
อันประเสริฐ
จนเห็นอย่าง
แจ่มแจ้ง...”

จนความเข้าใจแจ่มแจ้งนั้น มัน
ทำลายกิเลสตัณหา อุปาทานให้
หมดไป พ้นภัยจากความทุกข์ด้วย
ประการทั้งปวง เช่นนี้เราเรียกว่า
“วิปัสสนาแท้” ถูกพุทธประสงค์
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรง
โปรดเวไนยสัตว์ใคร่ปฏิบัติตรง
ปฏิบัติถูกยอมถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้
(แนวทางท่านพุทธทาสแสดงไว้)

เรียนวิปัสสนา

เรียนวิปัสสนา	เพิ่งมีมา	ต่อภายหลัง
ไม่เคยฟัง	ในบาติ	ที่ตฤา
ไม่แยกเป็น	คันถะ	วิปัสสนา
มีแต่ว่า	ตั้งหน้า	บำเพ็ญธรรม
เพราะทนอยู่	ไม่ได้	ในกองทุกข์
จึงได้ดู	จากเรือนอยู่	สู่เกษม
จัดชีวิต	เหมาะแท้	แก่กิจกรรม
เพื่อกะทำ	ให้แจ้ง	แห่งนิพพาน
ในบัดนี้	มีสำนัก	วิปัสสนา
เกิดขึ้นมา	เป็นพิเศษ	เขตสถาน
ดูเอาจริง	ยิ่งกว่าจริง	พุทธกาล
ขอให้ท่าน	จริง, ดี-	มีวิปัสสนาฯ

โดย...พระเรวัชชัย เตชพโล

ตอน...วิถีทางแห่งปัญญา

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ครั้นพิจารณาเห็นความจริงรู้ว่า คำแนะนำสั่งสอนนั้น ถูกต้องดีงาม และเป็นประโยชน์จริงก็ยิ่งมั่นใจ เกิดศรัทธา มากยิ่งขึ้น โยนิโสมนสิการก็กลับเป็นปัจจัยส่งเสริมศรัทธา เพราะเป็นมูลเหตุแห่งศรัทธาได้ จึงชักชวนให้ศึกษามาก ยิ่งขึ้น จนในที่สุดโยนิโสมนสิการของตนก็นำบุคคลผู้นั้น ไปสู่ความรู้แจ้งและหลุดพ้น

นี่คือปฏิบัติที่อาศัยทั้งปัจจัยภายในและปัจจัย ภายนอกประสานกัน และนี่คือความหมายหนึ่งของคำว่า “ตน เป็นที่พึ่งแห่งตน และการมีตนเป็นที่พึ่ง” ซึ่งก็คือมีธรรม เป็นที่พึ่ง หมายถึง การดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความเพียร มี สติสัมปชัญญะ มีปัญญารู้เท่าทันกาย เวทนา จิต ธรรมตาม

“...มีธรรมเป็นที่พึ่ง
หมายถึง การดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความเพียร...”

หลักสติปัฏฐาน 4 องค์ธรรมที่หล่อเลี้ยง สติซึ่งปัจจัยที่ยังให้เกิดปัญญาก็คือ โยนิโสมนสิการ จึงเห็นได้ชัดว่า ท่านไม่ได้ปฏิเสธปัจจัยภายนอก

ปัจจัยภายนอกและศรัทธามีความสำคัญมาก แต่ตัวตัดสินอยู่ในภายใน คือ โยนิโสมนสิการ ผู้ใดใช้โยนิโสมนสิการได้ดี การอาศัยปัจจัยภายนอกก็น้อยลงตามอัตรา ส่วนผู้ใดไม่ใช้โยนิโสมนสิการเลย กัลยาณมิตรใด ๆ ก็ไม่อาจช่วยได้สำเร็จ

สติเป็นองค์ธรรมที่สำคัญมีอุปการะมากจำเป็นต้องใช้ในกิจทุกอย่าง ดังเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว แต่ยังมีปัญหาว่า ทำอย่างไรจึงจะให้สติเกิดขึ้นทันเวลาที่จะต้องใช้ และเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ทำอย่างไรจะให้สติคงอยู่ต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ ไม่หลุดลอยขาดหายไปเสียในเรื่องนี้ทางธรรมได้แสดงหลักเอาไว้ว่า โยนิโสมนสิการเป็นอาหารหล่อเลี้ยง สติ ช่วยให้สติที่ยังไม่เกิดก็เกิดขึ้น ช่วยให้สติที่เกิดขึ้นแล้วยังคงเกิดขึ้นต่อเนื่องกันไปอีก

คนที่มีความคิดเป็นระเบียบ ความคิดแล่นเรื่อย ได้เรื่องได้ราว ย่อมคุมเอาสติไว้ใช้งานได้อยู่เรื่อย ๆ แต่คนที่คิดอะไรไม่เป็น หรือในเวลาที่ความคิดไม่เดิน คิดไม่ออก ไม่มีจุด ไม่มีหลัก

สติก็จะพลัดหายอยู่เรื่อย รักษาไว้ไม่อยู่ เพราะตามสภาวะแท้จริง เราจะไปรักษา ไปกัก ไปกด เพื่อเหนี่ยวรั้งสติเอาไว้ นั่นย่อมเป็นการไม่ถูกต้องและทำไม่ได้ ที่ถูกต้องคือจะต้องเลี้ยงมันเอาไว้ ซึ่งหมายความว่า สร้างปัจจัยให้มันอยู่ เมื่อมีปัจจัยให้มันเกิดมันก็เกิด เพราะเป็นเรื่องของกระบวนการธรรมเป็นไปตามธรรมดาแห่งเหตุและปัจจัย

ถ้ามองในแง่การทำหน้าที่ โยนิโสมนสิการก็คือ ความคิดที่สกัด อวิชชา ตัณหาหรือการคิดเพื่อสกัด ตัดหน้าอวิชชาและตัณหา (พูดในแง่บวกได้ว่า ปลุกเร้าปัญญาและกุศลธรรม)

กล่าวคือ เมื่อมีการรับรู้อารมณ์ หรือการได้รับประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว กระบวนความคิดก็จะดำเนินต่อไปตามปกติทันที ซึ่งตอนนี้เป็น ขั้นตอนของการช่วงชิงบทบาทกัน ถ้าอวิชชาและตัณหาเข้ามาช่วงชิงเอา ความคิดไปได้ก่อน ความคิดต่อจากนั้น ก็เป็นกระบวนการของอวิชชาและตัณหา ประกอบด้วยการปรุงแต่งของสังขารตามอำนาจของความชอบใจไม่ชอบใจ และภาพความคิดที่ยึดถือไว้ แต่ถ้าโยนิโสมนสิการเข้ามาสกัดตัดหน้า อวิชชาและตัณหาได้ ก็จะชักความคิดเข้าสู่แนวทางที่ถูกต้อง คือเกิดกระบวนการความคิดที่ปลอดอวิชชา ตัณหาซึ่งเป็นกระบวนการแห่งญาณทัสสนะหรือ

กระบวนการธรรมแห่งวิชาวิมุตติแทนสำหรับปุถุชนทั่วไปตามปกติพอได้รับรู้อารมณ์แล้ว ความคิดก็มักเดินไปตามกระบวนการแห่งอวิชา ตัณหา คือยึดถือเอาความชอบใจไม่ชอบใจต่ออารมณ์ที่ได้รับรู้นั้น หรือเอาภาพความคิดที่ยึดถือไว้แล้วมาเทียบทาเป็นจุดก่อตัวที่จะปรุงแต่งความคิดที่เกี่ยวกับอารมณ์หรือประสบการณ์นั้นต่อไป เรียกว่า...กระบวนการแห่งอวิชา ตัณหา ทั้งนี้เพราะได้สั่งสมความเคยชินไว้อย่างนั้น

การมองและการคิดตามแนวของอวิชา ตัณหา นี่เป็นการมองสิ่งทั้งหลายตามที่อยากและไม่อยากให้มันเป็น เป็นการคิดตามอำนาจความติดใจหรือขัดใจ การคิดแบบนี้ นอกจากทำให้มองเห็นไม่ตรงตามความเป็นจริง แล้วยังให้เกิดความเอนเอียงไปตามอำนาจ

ของความชอบ และความชัง จึงทำให้เกิดความเข้าใจผิด หลงผิดหรือได้ภาพที่บิดเบือนจากความเป็นจริง แล้วยังให้เกิดความขุ่นมัว เศร้าหมอง ความเหี่ยวแห้ง อ้างว้าง ว้าเหว่ หวาดหวั่น ความผิดหวัง...สมหวัง ความกดดัน ความคับข้องใจต่าง ๆ ซึ่งรวมเรียกว่าความทุกข์ตามมาด้วย

ส่วนโยนิโสมนสิการเป็นการมองเห็นที่ตรงตามความเป็นจริง หรือมองตามเหตุ ไม่ใช่มองตามอวิชา และตัณหาพูดอีกอย่างหนึ่งว่า...มองตามสิ่งที่หลายมันเป็นของมัน ไม่ใช่มองตามที่เราอยากและไม่อยากให้มันเป็น

ปุถุชน...คนทั่วไปพอได้รับรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใด ความคิดก็จะพุ่งพรวดเข้าสู่ความชอบใจ...ไม่ชอบใจทันที แต่ถ้าโยนิโสมนสิการได้เข้าไปสกัดหรือตัด

๘๘ ...โยนิโสมนสิการทำให้คนเป็นผู้ใช้ความคิด คือ เป็นเจ้าหรือเป็นนายของความคิด เอาความคิดมาใช้งาน หรือรับใช้ช่วยแก้ปัญหา ทำให้คนอยู่สุขสบาย...”

หน้าแล้วซึ่งเอาบทบาทไปเสียก่อน แล้วเป็นตัวนำกระบวนการความคิดบริสุทธิ์ที่พิจารณาตามสภาวะแห่งเหตุและปัจจัยคิดเป็นทางไปอย่างมีลำดับจึงทำให้เข้าใจความจริง และยังทำให้เกิดกุศลธรรมอย่างน้อยก็ทำให้วางใจวางท่าทีและปฏิบัติต่อสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมที่สุดในคราวนั้น ๆ พูดอย่างภาพพจน์ได้ว่า...

โยนิโสมนสิการทำให้คนเป็นผู้ใช้ความคิด คือ เป็นเจ้าหรือเป็นนายของความคิด เอาความคิดมาใช้งาน หรือรับใช้ช่วยแก้ปัญหา ทำให้คนอยู่สุขสบายตรงข้ามกับอโยนิโสมนสิการ ซึ่งทำให้คนตกเป็นทาสของความคิด จึงถูกความคิดปลุกปั่นแล้วจับเชิดให้เป็นไปต่าง ๆ นานา ถูกฉุดกระชาก ชักลากไปหาความเดือดร้อนวุ่นวายหรือถูกความคิดนั้นเองบีบคั้นให้ได้รับความทุกข์ทรมานต่าง ๆ อยู่อย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง พึงสังเกตด้วยว่า ในกระบวนการความคิดที่มีโยนิโสมนสิการเช่นนี้ สติสัมปชัญญะจะเข้ามาทำงานร่วมอยู่ด้วยโดยตลอด เพราะโยนิโสมนสิการเป็นอาหารที่ช่วย

ส่งเสริมให้สติองกามโพบูลย์นั่นเอง

สรุปได้ว่า โยนิโสมนสิการคือความคิดที่สกัดอวิชชา ตัณหานั่นเอง สาเหตุเพราะ...

1) เมื่ออวิชชาเป็นตัวเด่นความคิดจะมีลักษณะติดตันววนอยู่ในแง่ใดแง่หนึ่งอย่างพรัม้ว ขาดความสัมพันธ์ไม่รู้ทางไป หรือไม่ก็ฟุ้งซ่านสับสนไม่เป็นระเบียบ บรุงแต่งอย่างไร้เหตุผลตัวอย่าง เช่น ภาพหลอนในความคิดของคนที่หวาดกลัว

2) เมื่อตัณหาเป็นตัวเด่น ความคิดจะมีลักษณะที่โน้มเอียงไปตามความยินดียินร้าย ความชอบใจ...ไม่ชอบใจ ความติดใจหรือขัดใจ ติดพันครุ่นคิดววนอยู่กับสิ่งที่ชอบหรือชังนั้น

เมื่อมองลึกลงไปในสภาวะธรรมจะเห็นได้ว่า อวิชชาเป็นฐานก่อตัวของตัณหา และตัณหาเป็นตัวเสริมกำลังให้แก่อวิชชา ดังนั้น ถ้าจะกำจัดความชั่วร้ายให้สิ้นเชิงก็จะต้องกำจัดให้ลึกลงไปถึงอวิชชา.

(จบตอนเดิมจากฉบับที่แล้ว)

ระเบียบจิต

โดย...เรื่องของ “กู”

วิทยาศาสตร์ทาง วัตถุ และ วิทยาศาสตร์ทาง จิตวิญญาณ

มีคำกล่าวที่ว่า “พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นทางทิศตะวันตก”

โดยความหมายคือในอนาคตข้างหน้าศาสนาพุทธจะไปรุ่งเรืองอยู่ทางทิศตะวันตก หรือพวกฝรั่งชาวตะวันตก ส่วนทางตะวันออกของเราศาสนาพุทธจะถูกกลืนจากไสยศาสตร์ ความมั่งงาย และที่สำคัญที่สุดคือ บุคลากรในพุทธศาสนาหวังในลาภสักการะ ชื่อเสียง และความรู้ที่ไม่ถูกต้อง คลาดเคลื่อนจากธรรมวินัย

รวมถึงการร่วมมือกับบุคคลนอกศาสนา และฆราวาสบางกลุ่มแสวงหาผลประโยชน์จากศรัทธาและความเชื่อของทายกทายิกา หรือจะเรียกว่า ทำนาบนหลังทายกทายิกาก็ได้ จูงออกนอกทางที่ถูกต้องแห่งคลองธรรม และจากประสบการณ์ของผู้เขียนที่เคยอยู่ และปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานประชาสัมพันธ์ สวนโมกขพลาราม ทำให้มี

โอกาสได้ต้อนรับชาวต่างชาติที่เดินทาง
เพื่อมาเข้าคอร์สอบรม “อานาปานสติ”
ที่ฝั่งสวนโมกขนิมิตานาชาติ ซึ่งจะเปิดอบรม
ทุก ๆ วันที่ 1-10 ของทุกเดือน ซึ่ง
ปรากฏว่าตั้งแต่ประมาณ วันที่ 27-31
ข้าพเจ้าต้องทำงานหนักมาก เพราะจะ
มีชาวต่างชาติเดินทางมาเพื่อเข้ารับการ
อบรมเป็นจำนวนมาก

จนบางครั้งถึงกับอาคารที่พักที่
จัดไว้สำหรับชาวต่างชาติโดยเฉพาะ ไม่
เพียงพอ ต่อจำนวนของชาวต่างชาติที่มี
ความประสงค์จะเข้ารับการอบรม จน
ต้องเปิดเรือนพักสำหรับค่ายอบรม
คุณธรรมของชาวไทย เพิ่มเติม เพื่อให้
เพียงพอกับจำนวนผู้มาสมัครที่มีจำนวน
มาก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคนหนุ่มสาววัย
ทำงาน ผู้สูงอายุและเด็กก็มีบ้าง ซึ่งมา
จากทั่วทุกมุมโลก

อะไรเป็นเหตุให้ชาวต่างชาติ
เหล่านี้หลั่งไหลกันมาเข้ารับการอบรม
กันเป็นจำนวนมาก บางคนมาซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก จนเกิดความสนิทสนมคุ้นเคยกับ
ผู้เขียนเป็นอย่างดี ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้
มีการศึกษา และมีอาชีพที่มั่นคง หรือ
จะเรียกว่ามีอันจะกินก็ว่าได้ ซึ่งตรงกัน
ข้ามกับคอร์สของคนไทย ซึ่งมีจำนวนผู้
เข้ารับการอบรมน้อยมาก ทั้ง ๆ ที่ของ
คนไทยเข้ารับการอบรมฟรี ! แต่ของต่าง
ชาติต้องเสียค่าใช้จ่าย 2,000 บาทต่อ
คน/คอร์ส

ทำไม ? ชาวต่างชาติที่มีความ
คิดด้านวัตถุนิยม และต้องการสิ่งที่มี
เหตุผลพิสูจน์ได้เหล่านี้จึงเดินทาง
มาเพื่อศึกษาสิ่งที่มองไม่เห็นและไม
สามารถพิสูจน์ได้ทางวัตถุ แต่ต้อง
พิสูจน์ด้วยจิตวิญญาณ และแน่นอน
พวกเขาเหล่านี้เป็นผู้ที่ไม่ยอมรับใน
เรื่องมงายเหลวไหล เหมือนที่ชาว
พุทธผู้เป็นผู้รักษาคำสอนขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กำลัง
มงายหลงทางจนกูไม่กลับ ถึงกับบิด
เบือนคำสอนเสียเองก็มี เพื่อจะหลอก
ชาวพุทธที่ไม่รู้ถูกต้องทั่วถึงให้
ตกหลุมบุญ เพื่อความมั่งคั่งของหมู่
คณะของตน

คำตอบ ก็คือ ความที่
พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่
เป็นยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์
เพราะเป็นกฎสูงสุดเหนือ
กฎของวิทยาศาสตร์ จนถึง
ขั้นที่ไม่อาศัยเหตุปัจจัย
ใด ๆ บรู้งแต่ได้อีกต่อไป
หรือปัจจัยบรู้งแต่ไม่ได้ ที่
เรียกว่า “อสังขตะ”

ซึ่งการที่ฝรั่งมองทุกอย่างเป็น
วิทยาศาสตร์ ทำให้ง่ายในการสอนพุทธ-
ศาสนาในอย่างที่เป็นวิทยาศาสตร์
เพราะฝรั่งไม่รับเรื่องความมงายเป็น

พื้นฐานอยู่แล้ว แต่ก็เหมือนกับทุกอย่างในโลก มีดีก็ต้องมีเสีย เพราะฝรั่งมองทุกอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ในแง่ของวัตถุ ไปเสียหมด ทำให้มองข้ามความเป็นวิทยาศาสตร์ในแง่ของสภาวะ หรือที่หลวงปู่พุทธทาสท่านสร้างคำใหม่ขึ้นมา คำหนึ่งคือ “ภาษาคน ภาษาธรรม” คือ ภาษาคนพูดไปตามความรู้สึกของคน แล้วก็ถือเอาเรื่องภายนอก คือ กิรียาอาการหรือวัตถุเนื้อหนังเป็นหลัก ภาษาธรรมถือเอาจิตใจหรือความรู้สึกในจิตใจเป็นหลัก

ฉะนั้น จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ชาวต่างชาติเหล่านั้น จะไม่ยอมรับการเอา พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นที่พึ่งแต่ยอมรับในเรื่องของ “อัตตา หิ อัตตะโน นาโถ” คือตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เพราะพระพุทธในความหมาย

ของชาวต่างชาติ คือ พระพุทธรูปที่ประดิษฐานอยู่ตามวัดวาอารามต่าง ๆ

ส่วนพระธรรม คือ คัมภีร์พระไตรปิฎกที่เก็บอยู่ตามวัดตามห้องสมุด

ส่วนพระสงฆ์ คือ ผู้ชายที่โกนหัว นุ่งห่มเหลือง ๆ แดง ๆ เดินเกลื่อนอยู่ในวัด แต่ความเข้าใจดังกล่าวก็ยังดีกว่าความเข้าใจของชาวพุทธแท้ ๆ ด้วยซ้ำไป

เพราะความสำคัญของพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ของชาวพุทธแท้ ๆ กลับกลายเป็นเรื่องของไสยศาสตร์ เรื่อง ความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ เรื่องสวดอ้อนวอน เอาแต่ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย แต่ไม่ยอมช่วยเหลือตัวเอง อยากได้แต่ไม่ยอมทำ เห็นแก่ตัวเอาเปรียบผู้อื่น ไม่เป็นไปเพื่อการดับทุกข์หรือบรรเทาความทุกข์ แต่ยิ่งเพิ่มความมัวเมา ความโง่

ภาษาธรรม...ถือเอาจิตใจหรือความรู้สึกในจิตใจ

เขลาให้แก่เหล่าพุทธบริษัทยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า อย่างน้อย ชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวพุทธยังเห็นถูกต้องอยู่ครึ่งหนึ่ง คือ เอาตนเป็นที่พึ่งแห่งตน และที่สำคัญที่สุดในเรื่องของหัวใจของพระพุทธศาสนา เช่น เรื่องของอิทัปปัจจยตา ซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ปัจจุบันชาวต่างชาติเหล่านั้นรู้จักในชื่อของ “ผลกระทบแห่งผีเสื้อ (butterfly effect)” โดยผู้เขียนขอยกข้อความจากหนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขียนโดยนักจิตวิทยาชาวอิตาลี หนังสือฉบับนี้เป็น The Internation Best Seller (หนังสือขายดีในระดับนานาชาติ) ดังข้อความบางส่วนจากหนังสือเล่มนี้ที่จะยกมาให้ลองอ่านกัน

พระองค์ทรงเห็นว่า การมีอยู่ของปรากฏการณ์แต่ละอย่างนั้น ย่อมยังให้ปรากฏการณ์อื่น ๆ ทั้งหมดมีอยู่ได้

การค้นพบอันยิ่งใหญ่ ประการที่สอง ของพระพุทธองค์ ก็คือทุกสิ่งในจักรวาลนี้ล้วนมีส่วนสัมพันธ์กัน และล้วนถูกกำหนดโดยสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมด

ไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถอยู่ได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาหรืออิงอาศัยสิ่งอื่น
พระพุทธองค์ทรงเรียกสิ่งนี้

ว่า การอิงอาศัยกัน (อิทัปปัจจยตา)

หลักการนี้ก็ได้รับการค้นพบโดยนักฟิสิกส์ตะวันตกเมื่อไม่นานมานี้เช่นกัน และเรียกหลักการนี้ว่า “ผลกระทบแห่งผีเสื้อ (butterfly effect)” ซึ่งหมายถึงว่า หากผีเสื้อกระเพื่อมปีกในนิวยอร์กย่อมส่งผลให้เกิดพายุฝนในโตเกียว

ลองจินตนาการว่า มีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งภายในมีลูกบอลเป็นพันๆ ลูก ทุกลูกวิ่งไปมากระเด็นกระดอนถูกลูกอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกันอย่างต่อเนื่อง การเคลื่อนไหวของบอลแต่ละลูกนั้นย่อมเกิดจากการเคลื่อนไหวของบอลลูกอื่น ๆ¹

เป็นการค้นพบใหม่ของชาวตะวันตก ที่พวกเราชาวพุทธยกย่องว่าฉลาดกว่าเก่งกว่า แต่สิ่งที่พวกเขาค้นพบเป็นเรื่องที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบเมื่อ 2500 กว่าปีมาแล้ว เป็นวิทยาศาสตร์ที่ชาวพุทธเองปฏิเสธ และถ้าใครพูดเรื่องนี้ก็จะถูกหาว่าบ้า หาว่าเป็นคอมมิวนิสต์บ้าง หรือหาว่าเป็นมิชฌาธิฐิไปเลย

และที่น่าตกใจที่สุดชาวพุทธจำนวนมาก ถึงมากที่สุด ไม่เคยได้ยินคำว่า “อิทัปปัจจยตา” รวมถึงคำว่า “ปฏิจจ-สมุปบาท”² แม้แต่คนวัดเองจำนวนมากก็ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลยก็มี !!! จากที่กล่าวมาทั้งหมดแล้ว จะเห็นได้ว่าชาวตะวันตกมีความเข้าใจในศาสนา

¹ Giulio Cesare Giacobbe. How to get the Buddhahood. หน้า 44-45

² อ่านว่า ปะติตตะจะสะหมุปบาท

พุทธของเราชาวตะวันตกออกถึงครึ่งหนึ่งแล้วในแง่ของวัตถุ คราวนี้เรามาดูกันในเรื่องของสภาวะหรือจิตวิญญาณก็จะวกกลับมาที่เรื่องของ การเอาพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

ในแง่ของวัตถุคงไม่สามารถเอาพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่งได้ ดังที่กล่าวมาแล้วในช่วงต้น แต่ถ้าเราศึกษาให้ดี พระพุทธองค์ไม่ได้ทรงกล่าวให้เอาตัวตนของพระองค์ (สิทธิ์ตะ) เป็นที่พึ่งเลย หน้าซ้ายยังปฏิเสธด้วยซ้ำ ดังมีข้อความในพระบาลีที่ว่า...

**“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา
ผู้ใดไม่เห็นธรรม ผู้นั้นไม่เห็นเรา”**

แม้จับชายฉกรรจ์หรือจับนิ้วมือเราอยู่ก็ไม่ชื่อว่าเห็นเราตถาคตเพราะไม่เห็นธรรม" เพราะพระพุทธเจ้าพระองค์จริงก็คือ พระธรรมที่ สิทธิ์ตะได้บรรลุแล้วอย่างถาวรไม่กลับกลอกอีกต่อไป และเราผู้เป็นบุคคลธรรมดาที่ย่อมสามารถสัมผัสสภาวะแห่งพุทธะได้เช่นกัน

พุทธะ แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน คือ เป็นผู้ตื่นจากความหลับ คือ ไม่รู้ หลับ คือ กิเลส และแน่นอนว่าคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป ก็ไม่ได้มีกิเลสรบกวนกันตลอด 24 ชั่วโมง ย่อมต้องมีเวลาที่สงบจากกิเลสได้บ้างไม่มากนัก ซึ่งขณะนั้นเราก็มีจิตดวงเดียวกัน

กับพระพุทธเจ้า ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเราก็มีธรรมะไปพร้อมกันด้วย เพราะผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา

และคำว่าพระสงฆ์ ก็ไม่ได้จำกัดว่าจะต้องเป็นบรรพชิตเสมอไป ถ้าผู้ใดมีความหมดจดแห่งจิตแล้ว ก็เรียกพระสงฆ์ได้ทั้งนั้น แม้แต่ฆราวาส อยู่ที่บ้านที่เรือน ก็ยังมีการประพฤติปฏิบัติที่กระทำให้เป็นพระโสดาบันก็ได้ พระสกิทาคามีก็ได้ กระทั่งพระอนาคามีก็มีในบางกรณี ไม่หมายเอาเฉพาะผู้โกนหัวนุ่งห่มเหลือง หากมีจิตคิดในทางชั่วมันก็ไม่เป็นสงฆ์ อยากได้มากมันก็เป็นเปรต มันยังด่ายังด่าแค้นใจอาฆาตก็เป็นสัตว์นรก หรือมันบวชมาโดยไม่รู้ว่าบวชทำไม แค่ออให้ได้กินหรืออยู่ฟรีมันก็เป็นเดรัจฉาน

ดังนั้น เมื่อเรามีจิตที่ว่างจากกิเลสเราก็เป็นพุทธะ และพุทธะก็คือ ธรรมะแล้วเราก็กลายเป็นพระสงฆ์ เมื่อน้อมเอาพระพุทธรูป พระธรรมและพระสงฆ์ไว้ในตนแล้วก็เป็นที่น่าพอใจแน่นอน เพราะเป็นที่พึ่งแห่งตนได้อย่างแน่นอน เพราะในช่วงขณะแห่งรัตนะทั้งสามที่สถิตอยู่

ในตอนนี้ หมายความว่าเราเป็นผู้มีสติสมบูรณ์อยู่ ณ ขณะนั้น ย่อมพาตนผ่านพ้น ปัญหาและอุปสรรคไปได้ หรือถ้าจะต้องตายก็เป็นการตายอย่างมีสติ ย่อมดีกว่า การตายอย่างขาดสติ

ฉะนั้น เราจะเห็นว่ามันสามารถรับผลของการกระทำทุกชนิด ได้ที่นี่และเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องรอต่อเมื่อตาย และถ้าการปฏิบัตินั้นถูกต้องย่อมได้รับผลเป็นความทุกข์ที่ลดลง และพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง เห็นผลเอง แจ่มแจ้งใจตนเอง ถ้าใครเคยใช้อุปกรณ์นำทางที่เรียกว่า GPS (Global Positioning System)³ ในทางธรรมะก็มีระบบที่เรียกว่า DPS (Dhamma Positioning System)⁴ หรือจะเรียกในชื่อที่เราคุ้นหูกันก็คือ “**อริยมรรคมีองค์ 8**” หรือจะกล่าวให้เป็นอย่างหลักทฤษฎีวิทยาศาสตร์ก็อาจจะสรุปเป็นคำนิยามได้ว่า

ธรรมะ คือ ระบบปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ความเป็นมนุษย์ทุกชั้นทุกตอนแห่งวิวัฒนาการของเขา ทั้งในทางวัตถุและทางจิต ทั้งในด้านสังคมและส่วนตัว

ดังนั้น ถ้าทุกคนหรือส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติได้ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็จะได้รับผลเป็นสันติภาพของโลก และตนก็จะเป็นอิสระจากทุกข์ หรือที่พวกเราชาวพุทธเรียกว่า “**ทุกข์**” เพราะความทุกข์มันกักขังเราไว้ เพื่อเป็นขี้ข้ารับใช้กิเลสไม่เป็นอิสระถึงจะอยู่นอกคุก แต่ติดคุกทางจิตวิญญาณ ไม่ได้รับความอิสระเย็นแห่งพระนิพพาน ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุดที่มนุษย์ทุกคนควรได้รับ ถ้าในอนาคตเราต้องนำเข้าข้าวจากตะวันตกเข้ามากิน อาจหมายถึงเราจะต้องไปเรียนพุทธศาสนาจากฝรั่งด้วยหรือไม่ ?

³ระบบระบุตำแหน่งบนพื้นโลก

⁴ระบบระบุตำแหน่งเหนือโลก (โลกุตระ)

ทำดี

ขึ้น

ดีแน่

ชุมชน

คตธรรม

โดย...ละออธรรม

ก

ที่เราทุก ๆ ท่านได้หมั่นฝึกฝน ปฏิบัติธรรมภาวนา หรือเราสามารถเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “เจริญพระกรรมฐาน” ซึ่งมีการแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

- 1) สมถกรรมฐาน
- 2) วิปัสสนากรรมฐาน

ซึ่งการปฏิบัตินั้นเป็นไปเพื่อความสงบ (สมถะ) แล้วค่อยพัฒนาขึ้นไปเป็นฌาน อีกอย่างหนึ่งเราสามารถปฏิบัติควบคู่กันไปเลย คือมีความสงบ (สมถะ) และรู้ตัวทั่วพร้อมไปเลยตอนเราปฏิบัติ บางอย่างมีการกำหนดหรือไม่กำหนดก็ได้ แล้วแต่จริตของแต่ละบุคคล

(วิปัสสนา) เราสามารถรู้แจ้งเห็นจริงได้ และเราก็สามารถพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนเกิดญาณ (ความรู้รู้ตามความเป็นจริงได้) ที่นิยมปฏิบัติกันมากก็คือ การใช้หลัก “อานาปานสติ” ตามรู้ลมหายใจอย่างเดียว จะ

มีคำภาวนากำหนดหรือไม่ก็ได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือ การเจริญ **“สติปัฏฐาน 4”** โดยการใช้กำหนด ภาวนา พองหนอ ยุบหนอ ฯลฯ (ไม่มีอธิบายละเอียด)

สรุปแล้วการเจริญกรรมฐานที่กล่าวมาแล้วนั้น นับว่าเป็นสิ่งที่พวกเราทุกคนมาร่วมกันทำ **“ความดี ทำดีให้กับตัวเอง”** เราพยายามมาสร้าง **“ศีลสมาธิ ปัญญา”** ให้เกิดขึ้น และการปฏิบัตินั้นเราทุกคนก็คงไม่ได้ตั้งความหวังว่า จะได้ผลอย่างนั้น ดิอย่างนี้ แต่เราก็มาปฏิบัติด้วยความศรัทธาอย่างสูงสุดที่พระตถาคตเจ้าได้ทรงชี้แนะไว้ และปฏิบัติตามอย่างมีความศรัทธา ต่อครูบาอาจารย์ ที่ได้เป็นผู้นำมาสั่งสอนอีกต่อหนึ่ง

ผลที่ได้รับนั้น เราทุกคนปฏิบัติต่างกัน คนละแนว คนละความพากเพียร

ไม่เหมือนกัน แต่สรุปแล้ว ทุกคนก็สามารถได้รับผล **“ดี”** ต่อชีวิต ต่อการดำเนินชีวิตในทุก ๆ คน (ถ้าปฏิบัติไม่หลงทาง)

สิ่งที่ดี ๆ นั้นจะเกิดขึ้นช้าหรือเร็ว นั้น ก็ไม่สามารถบอกได้ว่า จะใช้ระยะสั้นหรือยาวเพียงใด เราจะรู้ได้ต่อเมื่อผลที่เกิดขึ้นกับตัวเราเอง ขออย่าได้ใจร้อน ปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องหวังอะไรทั้งสิ้น เพราะถ้าเราหวังแล้วเราไม่ได้ตามที่เราหวัง **“เราจะหมดหวังจิตของเรา**

ก็จะตก” แล้วเราก็ไม่มีความอดทน ต่อสู้เสริมสร้างให้เรามีพลังในการปฏิบัติธรรมได้ต่อไป ถ้าเราต่อสู้ไปเรื่อย ๆ แนนอนสิ่งที่ดี ๆ ต้องเกิดขึ้นแน่นอน คือ

1) **มีจิตใจเบิกบาน** ร่าเริง ผ่องใส ชื่นกว่าเดิมความกังวลใจต่าง ๆ เริ่มลด

น้อยลง คนเราทุกคนผ่านมาแล้วด้วยความไม่ถูกต้องมาก
น้อยไม่เหมือนกัน เลยทำให้คนสมัยนี้คลุ้มคลั่งในเรื่องอดีต
กันมากมาย รวมทั้งคิดถึง ห่วงใยถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง
เรื่องนี้ก็เป็นภัยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อชีวิต “จิต” ของ
คนเรา

เมื่อเราได้ฝึกกรรมฐานก็สามารถมีสติสัมปชัญญะ
ควบคุมจิตได้ แบ่งแยกอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้
และจับมาแก้ไขเรื่องเดียว คือ ปัจจุบัน

“อดีตเป็นความฝัน
ปัจจุบันเป็นความจริง
อนาคตไม่แน่นอน
อย่าจับให้มันค้ำให้ตาย
จะผิดหวังเสียใจจนตลอดชีวิต”

2) มีความเมตตาสูงขึ้น ความกรุณา มุทิตา
อุเบกขาสูงขึ้น จิตคิดแต่จะให้ จะแบ่งปัน มีความดีใจ ยินดี
เมื่อเห็นผู้อื่นได้ดี ประสบผลสำเร็จในชีวิตในการงานของ
เรา ความอิจฉาริษยาเบาบางลงไปเรื่อย ๆ (ถ้าเคยมีมาก
มาก่อนปฏิบัติธรรม) นอกจากนี้ก็สามารถปล่อยวางเฉย
ได้ ให้เขาได้ลงมือปฏิบัติหน้าที่ของตน เราเป็นเพียงผู้คอย
เฝ้าชมหรือติดตามผลงานของเขา เราสามารถยอมทำเป็น
โง่ เพื่อให้อุปสรรคปัญหาทั้งหลายจบลง เราเอาความดี
ไปแก้ปัญห เขาร้ายมาเราไม่ร้ายตอบ

3) มีความอดทนต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคทั้งหลาย
ได้มากขึ้น เพราะเราสร้างความดีนั้นต้องมีอุปสรรค มีคน
อิจฉา มีคนนิทาว่าร้ายเป็นปกติ เราพยายามอย่าเอา
กิเลสของผู้อื่นมาใส่ตัวเองเลย รู้ความชั่วของผู้อื่นแล้วเอา
มาใส่สมองุ่นวางตัวเองเปล่า ๆ ทำให้เรารู้จักมองผู้อื่น
ด้วยปัญญาได้ เราจะไม่มองผิวเผิน ต้องดูถึงจิตใจ

“ความอดทน	เป็นสมบัติ	ของนักสู้
ความรู้	เป็นสมบัติ	ของนักปราชญ์
ความสามารถ	เป็นของนัก	ประกอบกิจ
ความสามารถ	ทุกชนิดเป็น	สมบัติของผู้ดี”

4) มีความกตัญญูทุกเวที แต่คุณแม่คุณพ่อ ผู้มีพระคุณทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ บางคนลืมไปแล้ว เพราะความลืมตัว ก็สามารถกลับมามีสติระลึกได้

“บรรพบุรุษ คือ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก
ไม่ต้องไปหาพระอรหันต์ที่ไหนหรอก
เหลียวดูพ่อแม่ในบ้านบ้าง
แล้วท่านจะรู้สึกได้ว่า ได้ทำดีตั้งแต่วันนี้”

ข้อนี้หลังจากเราได้ระลึกได้แล้ว น้ำตาเราจะไหลพรากอาบแก้ม บางคนสะอึกสะอื้น เพราะเราทุกคนส่วนใหญ่ เคยล่วงเกินพ่อแม่โดยไม่รู้ตัว เถียงแม่พ่อ ไม่ขาดคำ และหลาย ๆ สิ่งที่ทำลงไป จะออกมาเป็นความรู้สึกผิด ที่จิตของเราที่ได้ทำลงไป จะเจตนาก็ตาม หรือไม่เจตนาก็ตาม เราก็ต้องรีบมา และให้คุณแม่คุณพ่อ “อโหสิกรรม” ให้เรา แล้วชีวิตของเราก็จะดีขึ้นเป็นลำดับ

5) สามารถทำให้เรา มองคนออก ว่า เขาจะเป็นคนดี คนพาล คนชั่ว เราดูที่การปฏิบัติตัวของเขา ทั้งกาย วาจา ที่แสดงออก รวมทั้งจิตใจของเขาด้วย แม้ว่า จะยากหน่อย แต่เราใช้เวลา ตั้งสติดูเขาไปเรื่อย ๆ เราก็สามารถรับรู้ได้ (แล้วแต่สติปัญญาของแต่ละคน) ทำให้เราสามารถแยกแยะเลือกคบได้

“คบคนพาล	พาลพา	ไปหาผิด
คบคนชั่ว	พาตัว	ให้อับจน
เมาเพศ	หมดค่า	
เมาการพนัน	หมดตัว	
คบบัณฑิต	บัณฑิตพา	ไปหาผล
คบคนดี	ให้ผล	จนวันตาย
เมาสุรา	หมดคลาย	ความสำคัญ
เมาเพื่อนชั่ว	หมดดี”	

อ่านต่อฉบับหน้า

● ฟักข้าว

สรรพคุณชั้นเยี่ยมของผักพื้นบ้าน
ที่ควรรู้จักได้รับความนิยมในหมู่คนรัก
สุขภาพมาพักหนึ่งแล้ว สำหรับผักพื้นบ้าน
ที่มีชื่อว่า “ฟักข้าว” เชื่อว่าหลายคนคงคุ้น ๆ
กับชื่อนี้ แต่อาจจะยังไม่รู้ว่า “ฟักข้าว” มี
ประโยชน์อย่างไร

เฮ้อ...ใครที่ยังไม่รู้ว่า สรรพคุณของ
ฟักข้าว มีอะไรบ้าง ตามมาอ่านกันจ้า

● ฟักข้าว คืออะไร ?

ฟักข้าว เป็นพืชไม้เลื้อยอยู่ในวงศ์
แตงกวาและมะระ มีชื่อสามัญว่า Spring
Bitter Cucumber เป็นพืชที่ขึ้นตามรั้วบ้าน
หรือตามต้นไม้ต่าง ๆ มีมือเกาะคล้ายกับ
ตำลึง ใบเป็นรูปหัวใจคล้ายใบโพธิ์ ขอบใบ
หยักเว้าลึกเป็นแฉก 3-5 แฉก ดอกจะมีสี
ขาวแกมเหลือง ตรงกลางมีสีน้ำตาลแกมม่วง

ผลของฟักข้าว 2 ลักษณะ คือ ทรง
กลม และทรงรี ผลกลม ๆ จะยาวประมาณ
4-6 เซนติเมตร ส่วนผลรีจะยาวประมาณ
6-10 เซนติเมตร ถ้ายังเป็นผลอ่อนอยู่ ผล
จะมีสีเขียวอมเหลือง มีหนามถี่ ๆ อยู่นอกรอบ
ผล แต่เมื่อสุกแล้ว ผลจะมีสีแดง หรือแดง
อมส้ม และหากผ่าผลฟักข้าวออกดูข้างใน

ส่วน
แก้ว...แฟร์...

ก็จะเห็นเมล็ดจำนวนมากเรียงตัวกันคล้าย เมล็ดแตง แต่ละผลหนักประมาณ 0.5–2 กิโลกรัม

หลายคนที่อยู่ต่างจังหวัดอาจจะ ไม่คุ้นชื่อกับ “**ฟักข้าว**” แต่คุณอาจจะคุ้น กับชื่อที่เรียกกันในท้องถิ่น อย่างจังหวัด ปัตตานี จะเรียก “**ฟักข้าว**” ว่า “**ซีกา เครือ**” จังหวัดตาก จะเรียกว่า “**ผักข้าว**” จังหวัดแพร่ เรียก “**มะข้าว**” เป็นต้น

ประโยชน์ของฟักข้าว ผลจิ๋ว สรรพคุณแจ๋ว

เห็นหน้าค่าตารู้จัก “**ฟักข้าว**” กันไป แล้ว ลองมาดูกันบ้างดีกว่า ว่า “**ฟักข้าว**” นำไปทำประโยชน์อะไรได้บ้าง ที่เห็นชัด ๆ เลย ก็คือ คนนิยมนำผลอ่อนของฟักข้าว มาปรุงอาหาร เพราะรสชาติของฟักข้าว อร่อยออกขมนิด ๆ แต่ไม่ฉุน และเพราะว่า “**ฟักข้าว**” เป็นพืชที่มีฤทธิ์เย็นเช่นเดียวกับ พืชตระกูลแตง

การรับประทาน “**ฟักข้าว**” จึงช่วยลดความร้อนในร่างกายได้ด้วย ซึ่งวิธีปรุง

อาหารจาก “**ฟักข้าว**” ก็ไม่ยาก แค่ นำ “**ฟักข้าว**” มาลวก หรือต้มให้สุก แล้ว จิ้มกินกับน้ำพริก หรือใส่ในแกง เช่น แกง เลียง แกงส้ม ก็ได้เมนูอร่อยเด็ดอีกจานแล้ว

แล้วรู้ไหมว่า เห็น “**ฟักข้าว**” ผลเล็ก ๆ แบบนี้ แต่มีสรรพคุณเด็ด ๆ มากมายเลย ละ โดยเฉพาะผลอ่อนของฟักข้าวที่มีทั้ง วิตามินซี แคลเซียม เหล็ก โพแทสเซียม แต่สารอาหารที่พบมากใน “**ฟักข้าว**” ก็คือ เบต้า แคโรทีน โดยพบว่า เยื่อเมล็ดของฟักข้าวมี ปริมาณเบต้าแคโรทีนสูงกว่าแครอทถึง 10 เท่าเชียวนะ ซึ่งสารตัวนี้เป็นสารตั้งต้นของ วิตามิน มีส่วนช่วยบำรุงสายตาได้ดี และยังทำหน้าที่เสมือนเป็นสารต้านอนุมูลอิสระ

ไม่ใช่แค่ “**แคโรทีน**” เท่านั้น เพราะ รายงานการศึกษาของต่างประเทศ ยังพบ ด้วยว่า ในเยื่อหุ้มเมล็ดฟักข้าวสีแดงมีไลโคปีนมากกว่ามะเขือเทศถึง 70 เท่า แต่ สำหรับฟักข้าวสายพันธุ์ไทยมีปริมาณไลโคปีนมากกว่ามะเขือเทศเพียง 12 เท่า ซึ่ง ก็ถือว่ามากแล้ว

ทั้งนี้ ทางกรมแพทย์พิสูจน์แล้วว่า ไลโคปีนจากเยื่อหุ้มเมล็ดฟักข้าวเป็นสารต้านมะเร็ง มีฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระสูง ช่วยเสริมภูมิคุ้มกันให้ร่างกาย มีส่วนช่วยลด ความเสี่ยงของการเกิดโรคหลอดเลือด หัวใจ โรคมะเร็งต่อมลูกหมาก มะเร็งปอด และมะเร็งกระเพาะอาหาร ดังนั้น หากจะ บอกว่า ฟักข้าว เป็นอาหารอีกหนึ่งชนิดที่ ด้านมะเร็งได้ดีก็คงไม่ผิดนัก

ในตำรับยาไทย ได้กล่าวถึงสรรพคุณส่วนต่าง ๆ ของผักข่าไว้คือ

ใบ ประคบเป็นยาเขียว ใช้ถอนพิษ ดับพิษทุกชนิด ตำพอกแก้ปวดหลัง

ยอด มีเบต้าแคโรทีน ซึ่งเป็นสารต้านอนุมูลอิสระ อยู่ในปริมาณที่สูง จึงสามารถใช้รักษามะเร็ง

เมล็ด ใช้บำรุงปอด แก้ท่อน้ำดีอุดตัน และแก้วัณโรค

ราก ใช้ต้มดื่ม หรือตากแห้ง บดเป็นผงแล้วปั้นขนาด 0.5 กรัม กินครั้งละ 3-5 เมล็ด ก่อนอาหารเช้า-เย็น ขับเสมหะ ดับพิษไข้ แก้เข้าข้อ ปวดตามข้อ ถอนพิษไข้ นอกจากนี้ หากนำส่วนของรากแช่น้ำแล้วใช้น้ำสระผม จะช่วยแก้ผมร่วง และฆ่าเหาได้

นอกจาก ในประเทศไทยแล้ว เรายังสามารถพบ “ผักข่า” ได้ในอีกหลายประเทศในแถบเอเชีย ทั้งประเทศจีน พม่า ไทย ลาว บังกลาเทศ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม ซึ่งแต่ละประเทศก็รู้จักสรรพคุณของ “ผักข่า” เป็นอย่างดี และนำ “ผักข่า” มาใช้ประโยชน์ต่าง ๆ กัน อย่างเช่น

ประเทศเวียดนาม ชาวเวียดนามนิยมนำผักข่ามาปรุงอาหารในเทศกาลปีใหม่ และงานมงคลสมรส โดยจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยฮานอย พบว่า น้ำมันจากเยื่อเมล็ดผักข่ามีประสิทธิภาพในการรักษามะเร็งตับ

ประเทศฟิลิปปินส์ นำรากผักข่ามาบดแล้วนำไปหมักหมม เพื่อช่วยให้ผมตกและยังสามารถกำจัดเหาได้ด้วย ซึ่งในประเพณีล้านนาของไทยก็มีการนำผักข่าไปสระผมเช่นกัน เพื่อช่วยแก้อาการคันศีรษะ แก่รังแค แก้ผมร่วง และช่วยให้ผมตกดำขึ้น

ประเทศญี่ปุ่น มีการวิจัย พบว่าโปรตีนจากสารสกัดน้ำของผลผักข่าช่วยยับยั้งการเจริญของก้อนมะเร็งลำไส้ใหญ่ในหนูทดลอง

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของมหาวิทยาลัยมหิดล ที่พบว่า ในเมล็ดผักข่ามีโปรตีนที่มีฤทธิ์ยับยั้งการเจริญของเชื้อเอชไอวี และยับยั้งเซลล์มะเร็งได้ด้วย ขณะที่นักวิจัยจากคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ก็กำลังศึกษาวิจัยเพื่อปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์ผักข่าให้มีปริมาณเบต้าแคโรทีนและสารไลโคปีนสูงขึ้น และมีผลผลิตของเยื่อหุ้มเมล็ดเพิ่มมากขึ้นด้วย

น้ำผักข่า ทำเองง่าย ๆ ไม่ยากเลย

มีสูตรน้ำผักข่าจากนิตยสารแม่บ้าน มาบอกกัน ดื่มแล้วช่วยเสริมภูมิคุ้มกันให้ร่างกาย มีส่วนช่วยลดความเสี่ยงของการเกิดโรคหลอดเลือดหัวใจ โรคมะเร็งต่อมลูกหมาก มะเร็งปอด และมะเร็งกระเพาะอาหารอีกด้วย

ส่วนผสม

- ลูกฟักข้าวสุก 1 กิโลกรัม
- น้ำต้มสุก 1,500 มิลลิลิตร
- น้ำตาลทราย 150 กรัม
- น้ำมะนาว 3 ช้อนโต๊ะ
- เกลือป่นหยาบ 1 ช้อนชา

วิธีทำ

1) ผ่าครึ่งฟักข้าว ใช้ช้อนตักเมล็ดออก ใส่ลงในกระชอนตาห่าง ๆ ใช้ช้อนขูดจนเนื้อเยื่อสีแดง ๆ ออกจากเมล็ดจนหมด

2) ใส่เนื้อเยื่อสีแดง ๆ ลงในน้ำต้มสุก คนให้เข้ากัน กรองด้วยกระชอนตาถี่ ๆ

3) ใส่น้ำตาลทราย น้ำมะนาว และเกลือป่น คนให้เข้ากันชิมรส เปรี้ยว หวานตามชอบ นำเข้าตู้เย็น ก่อนดื่ม

เห็นแบบนี้แล้ว ต้องยกให้ “ฟักข้าว” เป็นพืชมหัศจรรย์อีกหนึ่งชนิด เพราะมีสรรพคุณทางยาและคุณค่าทางโภชนาการไม่น้อยเลยทีเดียว และเชื่อว่าหากมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม เราคงได้ค้นพบถึงสรรพคุณแจ้ง ๆ ของพืชพื้นบ้านชนิดนี้อีกแน่นอน

ในช่วงปีใหม่ที่มาถึงนี้ ญาติโยมที่มาเยี่ยมชม วัดสวนแก้ว ขากลับจะแวะนำ “ฟักข้าว” ติดไม้ติดมือกลับด้วยก็ได้สมสโลแกน “อ้มท้อง อ้มสมอง อ้มใจ”

ภาพ...พิธีกรรม

สืบสานประเพณีไทย
ฟังธรรมะ ลอยกระทง

กับพระราชธรรมนิเทศ หรือหลวงพ่อยอด
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี "๒๕ พ.ย. ๕๘"

ประเพณี

“งานบุญกฐินสามัคคี” วัดสวนแก้ว ปี ๕๘

ช่วงที่ผ่านมา
พระราชธรรมนิเทศ หรือหลวงพ่อดอย
มีเหตุได้ไปบรรยายธรรมให้กับข้าราชการทหาร
ณ ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการก่อการร้ายสากล ทหารบก
และกองเรือยุทธการ ทหารเรือ
พร้อมรับมอบสิ่งของบริจาค เครื่องใช้ไฟฟ้า ฯลฯ

“การฟังธรรมตามกาล เป็นมงคลอันสูงสุด”

พระราชธรรมนิเทศ หรือหลวงพ่อดอย

มีเมตตาเปิดให้หน่วยงานต่าง ๆ และประชาชนทั่วไป
เข้ารับฟังธรรมบรรยายจากท่าน ณ วัดสวนแก้ว
เป็นประจำ และประจำวันอาทิตย์ของทุกต้นเดือน

“ชีวิตใดที่มีพระรัตนตรัย ๓ อย่าง คำว่า
ชีวิตก็จะไม่ล้มละลาย ไม่เกิดความเสียหายเป็นทุกข์มากไป...”

หลวงพ่อยอดม

ท่านให้ความสำคัญการเผยแผ่ธรรมะ

โดยเฉพาะเยาวชนท่านจะตักเตือนธรรมะให้ได้อย่างต่อเนื่อง

“สังเคราะห์ เหยาะ พัฒนา” พระราชธรรมนิเทศ หรือหลวงพ่อพยอม พาดคะอุบาสก-อุบาสิกา และคณะผู้จัดทำตำรา
 หาดศึกษาเรียนรู้ ปฏิบัติจิตอาสา ณ มูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาพระนครศรีอยุธยา พร้อมปลูกต้นไม้ และกรอกน้ำใส่ขวดกันแล้งที่จะมาถึง

ช่วงเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน-ธันวาคม ๒๕๕๘
มูลนิธิสืบนาคะเสถียร สาขาพระนครศรีอยุธยา ได้จัดซื้อที่ดินเพิ่มเติม
ในการนี้...ทลวงพ่อพยอม ได้นำสมาชิกร่มโพธิ์แก้ว เข้าปรับปรุงพื้นที่
เพื่อทำการปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่

ทั้งนี้ ทลวงพ่อพยอม...ต้องการสร้างงานและรายได้
ให้กับสมาชิกร่มโพธิ์แก้ว ที่อยู่ในโครงการของมูลนิธิสืบนาคะเสถียร
หรือผู้ด้อยโอกาสทางสังคมได้ "กินอิ่ม นอนอุ่น"

มูลนิธิส่วนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์
นำโดย...พระราชธรรมนิเทศ คณะสงฆ์วัดส่วนแก้ว
พร้อมด้วยสมาชิกกรมโพธิ์แก้ว และประชาชนทั่วไป
ร่วมกันจุดเทียนชัยถวายพระพร เพื่อถวายเป็น
พระราชกุศล แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ทรงเจริญพระชนมายุ ๘๘ พรรษา "๕ ธันวาคม ๒๕๕๘"

ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

ทันใด

โดย...โยมแฉ้ว สังฆทาน

อย่าเก็บของดี ๆ ไว้โดยอ้าง
ว่าเพื่อโอกาสพิเศษ

เพราะทุกวันนี้ชีวิตเรายังมีอยู่
คือ โอกาสพิเศษแล้ว

จงใช้เวลากับครอบครัว เพื่อน
ฝูง คนที่รักให้มากขึ้น

กินอาหารให้อร่อย ไปเที่ยวใน
ที่ที่อยากจะไป

ชีวิต คือ ไข่มุกของนาที แห่ง
ความสุข ไม่ใช่เพียงแค่การให้อยู่รอด

เอาแก้วเจียรไนที่มีอยู่มาใช้
เสีย น้ำหอม ดีดี ไปรดเอาออกมาใช้

บอกคนที่เรารักทุกคนว่า เรารัก
พวกเขาเหล่านั้นแค่ไหน ?

อย่าผลัดวันประกันพรุ่งที่จะทำ
อะไรก็ตาม ที่จะทำให้เรามีความสุข
เพิ่มขึ้น

ทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที มี
ความหมาย เราไม่รู้เลยว่า “เมื่อไรมัน
จะสิ้นสุดลง”

จงอย่ารอวันเวลาที่จะทำให้
ตนเอง และผู้อื่น มีความสุข นะคะ

อิตามีนใจ

โดย...นายมะนาว

ดาวฤกษ์-ดาวร่วง

ชีวิต...ที่ประสบความสำเร็จ
ไม่ต่างอะไรจากดาวฤกษ์
ที่ส่องแสงสว่างไสว...อยู่บนฟากฟ้ากว้างใหญ่
มองดูคราใด...ก็เป็นสุขใจยิ่งนัก
ชีวิต...ที่พลาดพลั้ง
บ่อยครั้ง...ไปไม่ถึงที่หวังไว้
ถูกตราหน้าว่าเป็น “ดาวร่วง”
เป็นอุกกาบาต...ถูกทอดทิ้ง
ไร้การเหลือบแลจากคนรอบข้าง
อย่างน้อยใจไปเลย...กับบททดสอบชีวิตจริงบทนี้
ต้องเชื่อมั่นล่ะ...จะผ่านพ้นมันไปได้...
ถ้า... “หัวใจ”...ไม่ยอมพ่ายแพ้เสียก่อน...

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...ศุระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว)
กองทุนละ 100 บ. รับแจกน้ำ 1 แพค
(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ปล. เจ้าภาพบุญจอง 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้โบนัสบุญ 1 แพค

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกลีกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

กระซิบบูญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงวัย ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ดื่มน้ำร้อนโพธิ์แก้ว เท่ากับจองมรดกไว้ครึ่ง
ที่เหลือรอเวลาอายุ 60 อัพ ลูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดไปไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) บ่อดง.

ติดต่อร่วมสมทบกองทุนฯ โทร. 08-4463-6180, 02-921-5023 # 110
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

บ๊อคิด “การดื่มน้ำ”

ยังงั้นน้ำเป็นปัจจัยที่คนต้องดื่ม แต่ดื่มน้ำยังงั้นให้คนอื่นได้อิ่มไปด้วย
ทำอะไร ! เราดื่มไม่ได้อิ่มแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิ่มไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”

“บุญก็ได้
ใช้ก็ได้”

แม่เมื่อแก่ตัวสูงวัย
ขออย่าได้อุดได้อยาก
ขอให้มิกินอิ่ม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบปวารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปถัมภ์สมทบกองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว อ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Lastname.....

ที่อยู่/Address.....

.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

☐ สมทบกองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

☐ สสมทบทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พละปัจจัย
อำนวยการ อำนวยการ ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอัมม นอนอุ่น ในยามท่านสูงอายุ ทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระซิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกก้น้ำดื่มพร้อมไฟร์แก้วพายอาร์โอ 1 แพค (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)
100 กองทุน เพิ่มโบว์สนุญอีก 1 แพค (50 แพค มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)
(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์ใบนุโมทนาบัตร โปรตระกูล ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่.....ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลีปการโอนเงิน

โทร. 02-921-5023 #110 Email : seniorfund2557@gmail.com

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณสุทธิพร บุญภักดี	จำนวน 3,000 บาท
3. คุณคนพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน 2,000 บาท
4. คุณนิศารัตน์ อ่อนน้อม	จำนวน 1,050 บาท
5. คุณวิเชียร พลดิศัย	จำนวน 800 บาท
6. คุณชายธง ชูจงกล	จำนวน 500 บาท
7. คุณงามเนตร จัตรไชยรัชย์	จำนวน 500 บาท
8. คุณสมควร โพธิ์แก้ว	จำนวน 300 บาท
9. คุณทักษา จรัสศุภากร	จำนวน 300 บาท
10. คุณทศนบงกช จองธนโชติ	จำนวน 300 บาท
11. คุณวรรณวิภา สุขอัมพร	จำนวน 300 บาท
12. คุณสนธิ เลหาะวริยศาล	จำนวน 300 บาท
13. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน 200 บาท
(1) พระสมุห์พัลลภ โชติโย	(2) พระอาจารย์มนู จันทลีโล
(3) คุณประสิทธิ์ ประถมของ	(4) ผศ.วิจิตร สังข์ประพันธ์
(5) คุณเสาวพงษ์-คุณศรีพร วงศ์สวัสดิ์	(6) พลตรีชิน ชันเจริญ
(7) คุณจำปี หมอยา	(8) คุณสิริลักษณ์ แซ่จิว
(9) คุณมะลิ สร้อยพลอย	(10) แม่ชียุววรรณ หมอยา
(11) คุณสุตา วัฒะ	(12) คุณกชธรณ งามัญญอดม
(13) คุณพงศ์สุธี บริสุทธิ์	(14) คุณดวงพร ดวงพิกุล
(15) คุณสมยง สุธิพิเชษฐภักดิ์	(16) คุณรุ่งอรุณ สร้อยพลอย
(17) คุณนิษฐรัตน์ พิมพ์เสน	(18) คุณสุชาดา สุทน
(19) คุณสมบุรณ์ ประดิษฐงาน	(20) คุณวสี ไชยคุณา
(21) พล.ต.โสมณ ประจวบวรณ	(22) คุณวารินทร์ บุญอมร

PT&T
COMMUNICATIONS

บริษัท แปซิฟิกโทรคมนาคมและโทรศัพท์ จำกัด
PACIFIC TELECOMMUNICATION & TELEPHONE CO., LTD.
Tel. 0-2933-9301 (Auto) Fax. 0-2593-1113

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาดังที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้
เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 # 113-119, 133, 135
แฟกซ์ 0 2595 1222

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อติดต่อเจ้าหน้าที่เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่
ในการไปรับของบริจาค

ใบสมัคร สมาชิกรสารกัลยาณ ฉบับที่ 25

ชื่อ..... นามสกุล.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... ไปรษณีย์..... โทร.....
Email :

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... ไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

มูลนิธิสวนแก้วฯ วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกรสารกัลยาณ

- ☐ 1. 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
☐ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทรศัพท์ 0 2595 1444, 0 2921 5023 # 109

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้ว

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่

มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

วัดสวนแก้ว ต.บางเลน

อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

ผู้จัดการมูลนิธิสวนแก้ว

โทรศัพท์ 0 2921 6262,

0 2921 5023 # 109, 08 1622 0354

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

ฝ่ายกิจกรรม

โทรศัพท์ 0 2921 5023 # 110

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

ฝ่ายรับของบริจาค

โทรศัพท์ 0 2595 1444,

0 2921 5023 # 113-119, 133, 135

แฟ็กซ์ 0 2595 1222

สนง.วารสารกัลยาณ

โทรศัพท์ 0 2921 5023 # 110

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

โครงการมูลนิธิสวนแก้ว

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิลเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการณรงศ์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสละมาเฟ้นไป
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการบอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านทักษะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

ทำบุญ

อย่าให้กระต๊อบฐานะและโอกาสแห่งตน

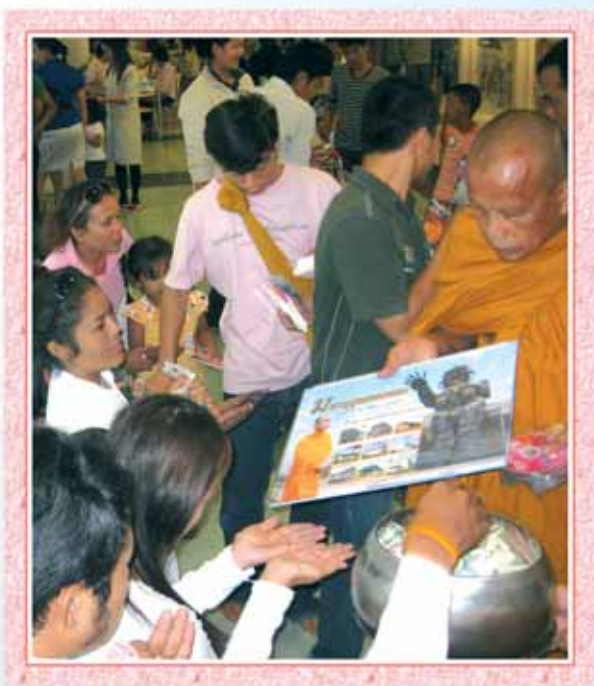

พระพยอม กัลยาโณ
ร่วมทำบุญตบัสบุญโครงการ

วัดสวนแก้ว ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี
ผ่านประธานงานเผยแผ่/กิจนิมนต์ 0 2595 1444 # 108
0 2595 1946, 0 2921 5023 # 104, 107
0 2595 1945, 0 2921 5602-3
หยอดน้ำ ยังชุ่มน้ำ ให้สิ้นได้
การสะสมบุญ แม้ทีละน้อย ก็ผลทวีเช่นกัน

ท่านผู้มีจิตศรัทธาร่วมสะสมบุญ สามารถมาจับได้
ครบองค์ละ ๑ กระบอก ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี

ทำบุญ กับพระพยอม กัลยาโณ...
รับหนังสือ “มหาบุรุษกองขยะ” ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตกงาน

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว
โทร. 0 2921 5023 # 104, 107

หมา ที่น่าสงสาร น่านอนใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด หรือหมาวัด
ที่คนเอามาทิ้ง และคนที่ข้างเขามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันพ่นพ้านอยู่ตามบริเวณวัด
เวลามีลูกมันจะดุ...เลยต้องทำเป็นที่เลี้ยงดูให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ “คอนโดสุนัข” วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)

ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)
Ins. 0 2921 5023 # 104, 107, 108

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

**ทำบุญเล็ก ๆ
แต่ยิ่งใหญ่ด้วยการ
ปันน้ำใจให้หมา-แมว**

ปีใหม่...อย่าให้โง่กว่าปีเก่า

เศรษฐกิจมันขาลง
มาเที่ยวปลงกันที่...วัด

รู้หรือไม่ว่า
วัดสวนแก้ว นนทบุรี

ISSN 1906-6317

9 771906 631001